

Mostar, oktobar 2002.god. / Ša'ban 1423 h.g.

Naslov originala

تحفة الارب
في الرد على أهل الصليب

Tuhfetul-erib fir-reddi ala ehliis-salib

Preveo i priredio
dr. Izet ef. TERZIĆ

Izdavač
Medžlis IZ MOSTAR

Za izdavača
Seid ef. MAKSUMIĆ

Recenzenti
mr.Salih ČOLAKOVIĆ

Lektura i korektura
Salih TRBONJA

Tehničko uređenje i DTP
Samir KAMENJAŠ

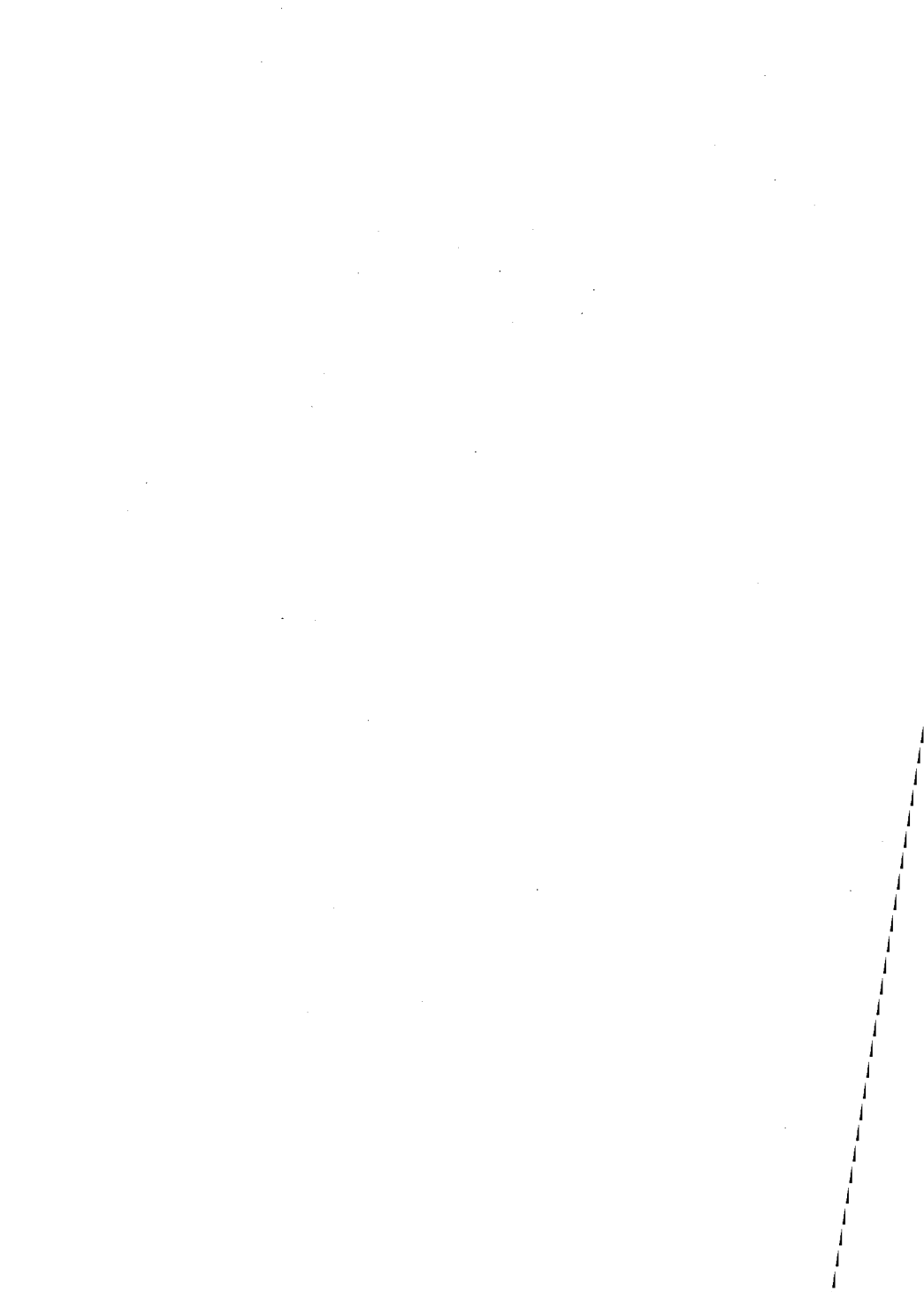
Naslovna strana
Tihomir E. SANDIĆ

Štampa
Slovo Mostar

Za štampariju
Alica DRLJEVIĆ

ISLAMSKA - BIBLIOTEKA.NET

**SVEĆENIKOV PUT U
ISLAM**

Predgovor priređivača

Bismil-lahirrahmanir-rahim

Ideja da se sa arapskog jezika prevede djelo “Tuhfetul-erib fir-reddi ala ehli-salib” od bivšeg svećenika Anselma Tormeda, a poslije Abdullaha Et-terdžumana već duže je postojala, ali svjetlost dana na bosanskom jeziku je tek sada ugledala. Autor ovog djela je rođen u kršćanskoj porodici u Španiji, tačnije na Palmi de Majorci krajem 14. stoljeća. Nakon višegodišnjeg školovanja i rada kao svećenik 1420. godine postaje pripadnikom islama, te piše djelo u kome govori o svojoj biografiji, životu i putu u islam, a onda i kritički osvrt na kršćansko učenje. S obzirom da se vrijeme događaja odvija prije skoro šest vijekova u vrijeme snažne Crkve i njene inkvizicije, poprimilo je to jedan neobičan događaj.

Allahovom odredbom dođoh do novih saznanja i informacija o tome da danas u svijetu postoji jedan veoma značajan broj svećenika ili sveštenika i raznoraznih neislamskih misionara koji prihvatiše vjeru islam. Tako je drugi dio ove knjige i naslovljen sa “Svećenici i misionari novijeg doba”. Tu

su navedeni samo isječci iz njihova života, ali koji su na njih uticali da dožive veliki preobražaj. Allahu ekber-Allah je najveći!

Smatramo velikim čudom to da ljudi nemuslimani različitih profesija prihvataju islam, ali nam je još neobičnije čuti kako i u novijem dobu ima svećenika i misionara koji prihvataju vjeru islam. Međutim, Uzvišeni Allah u Kur'anu kaže: "... i svakako ćeš naći da su vjernicima veliki prijatelji oni koji govore: "Mi smo kršćani", zato što među njima ima **svećenika i monaha** i što se oni ne ohole. Kada slušaju ono što se objavljuje Poslaniku, vidiš kako im liju suze iz očiju, jer znaju da je to Istina, pa govore: "Gospodaru naš, mi vjerujemo, pa upiši i nas među one koji su posvjedočili. Zašto da ne vjerujemo u Allaha i u Istinu koja nam dolazi, kada jedva čekamo da i nas Gospodar naš uvede s ljudima dobrim". I Allah će im, zbog onoga što govore, kao nagradu dženetske bašče dati, kroz koje će rijeke teći, u kojima će vječno boraviti; a to će biti nagrada za sve one koji dobra djela čine". (El-Maide: 82-85)

Nakon citiranih ajeta postaju nam neke predodžbe o svećenicima jasnije i razumljivije. Skromni i iskreno pobožni svećenici svakako dolaze do Istine – samo je pitanje uvjeta u kojima žive, te smiju li javno obzanimati ono što osjećaju. Možda bi se mnogi među njima mogli prepoznati tako što se svim srcem iskreno zalažu za mir, međusobno potpomaganje i toleranciju među ljudima. Jer, u svim Svojim objavama Jedinj Bog, Allah govori da je ljudska vrsta i civilizacija nastala od jednog para Adema i Havve (Adam i Eva) čime smo svi postali braća i sestre. Ali, braća i sestre se vole i mrze, pomažu i ubijaju. Na iskrenim vjernicima svih religija je da suzbijaju sve negativne pojave, a afirmišu samo ono što je dobro za sve ljude.

Ovdje bi se mogla postaviti i dva pitanja: “Zašto je potrebno da nemusliman prihvati, tj. pređe na islam i zašto pripadnik islama ne treba da “prelazi” na drugu vjeru?”

Zato što je u biti vjera u Jednog i Jedinog Boga jedna – islam i ona je od prvog čovjeka i poslanika Adema do posljednjeg Allahovog Poslanika Muhammeda s.a.v.s. Niz Božijih poslanika je velik.

- Jevreji vjeruju u taj niz sve do Musaa a.s. (Mojsije), dok ne prihvataju Isaa i Muhammeda a.s.

- Kršćani vjeruju u sve poslanike do Isa a.s. (Isusa), a ne prihvataju Muhammeda a.s.

- Muslimani prihvataju i poštuju sve poslanike uz vjerovanje da je Muhammed a.s. posljednji Allahov poslanik.

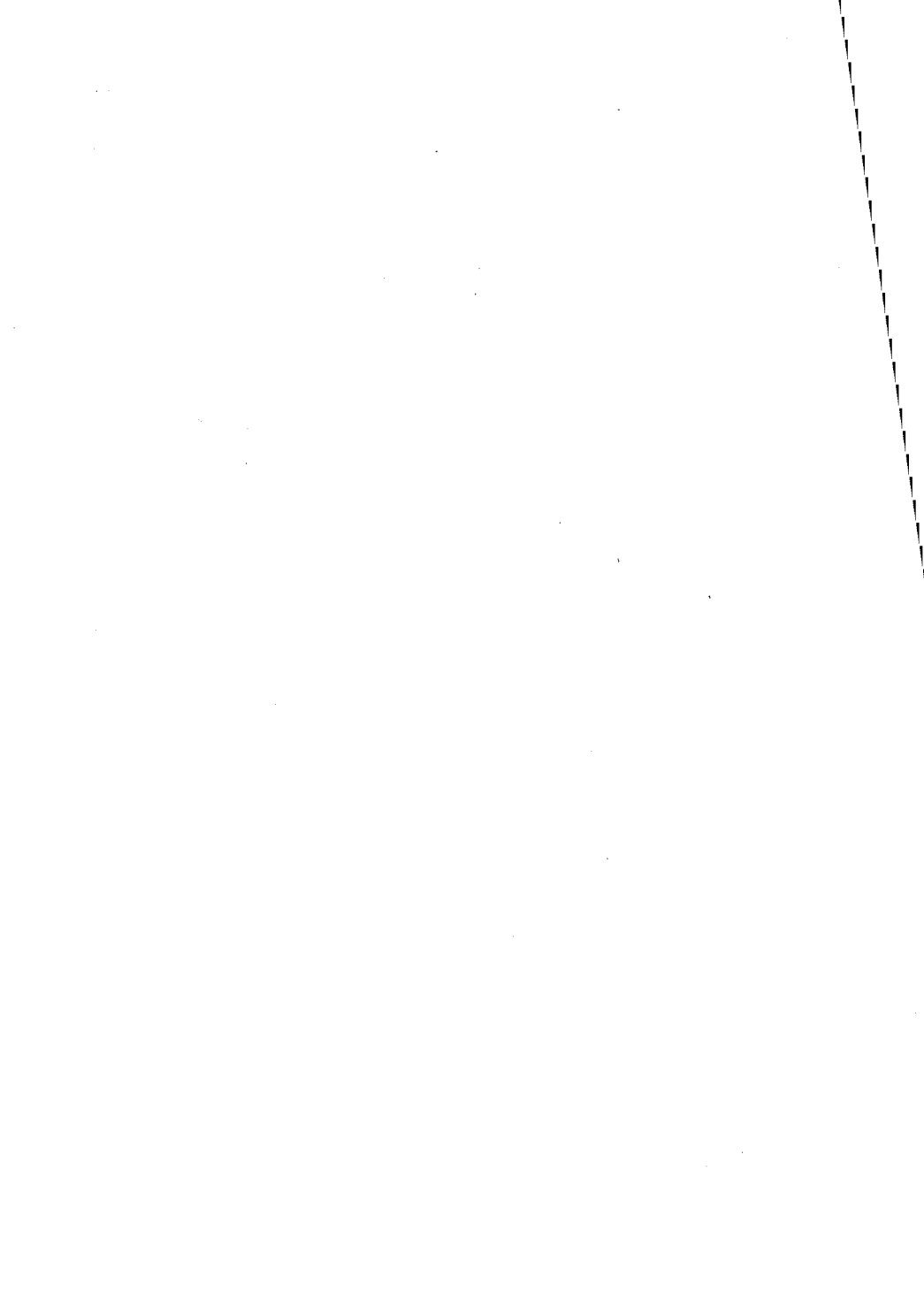
Zato je potrebno da Jevreji kažu: “I Isa i Muhammed su Božiji poslanici”, da kršćani kažu: “I Muhammed je Božiji poslanik”. Muslimani jednako, bez ikakve razlike već vjeruju u sve Allahove poslanike od Adema do Muhameda a.s., te oni nemaju potrebe da se “vraćaju nazad” u svom vjerovanju.

Napobitna je činjenica da je islam vjera lučonoša koja iz dana u dan širi svoj sjaj po cijelom svijetu. Na početku ovog milenija je zabilježeno da u Evropi živi 51 milion muslimana, od čega 34 u Istočnom, a 17 miliona u Zapadnom dijelu Evrope. Od tih sedamnaest miliona muslimana 39 hiljada su ljekari, 35 hiljada su inženjeri, a trećina ljekara stomatologa Zapadne Evrope su pripadnici islama. Zanimljivo je istaći da je od 17 miliona u Zapadnoj Evropi pola miliona (500 000) novih muslimana Evropljana. Od tog broja novih muslimana 80% su Francuzi. Jedna od najvećih zasluga pripada i Abdullahu Et-terdžumanu čije je djelo prevedeno na francuski jezik. U vašim rukama

je to isto djelo prevedeno na bosanski jezik, te ćete vidjeti zašto je ono toliko snažno. Osnovu ove knjige čini prijevod pomenutog djela (Tuhfetul-erib fir-reddi ala ehli-salib). Tome prethodi jedan izbor kur'anskih i hadiskih tekstova koji govore o slobodi u izboru vjere i o vrijednostima vjere islama. Na kraju knjige je dato nekoliko priloga koji nude kritički osvrt na svijet Crkve i kršćanstva. Želim da svakom čitaocu ova knjiga bude podstrek u slijeđenju prave Istine i da u tom pogledu nikada ne zaluta. Amin!

Priredivač

Uvod priređivača

KUR'ANSKI CITATI KOJI GOVORE O SLOBODI U IZBORU VJERE

“U vjeru nije dozvoljeno silom nagoniti – pravi put se jasno razlikuje od zablude! Onaj ko ne vjeruje u šejtana, a vjeruje u Allaha – drži se za najčvršću vezu, koja se neće prekinuti. – A Allah sve čuje i zna.” (*El-Bekare: 256.*)

“Allah je zaštitnik onih koji vjeruju i On ih izvodi iz tmina na svjetlo, a onima koji ne vjeruju – zaštitnici su šejtani i oni ih odvođe sa svjetla na tmine; oni će biti stanovnici džehennema, oni će u njemu vječno ostati.” (*El-Bekare: 257.*)

“Zar pored Allahove žele drugu vjeru, a Njemu se, htjeli ili ne htjeli, pokoravaju i oni na nebesima i oni na Zemlji, i Njemu će se vratiti!” (*Ali Imran: 83.*)

“Zašto nije bilo nijednog grada koji je povjerovao i kome je vjerovanje njegovo koristilo, osim naroda Junusova, kome smo, kada je povjerovao, sramnu patnju u životu na ovom svijetu otklonili i život mu još izvjesno vrijeme produžili?” (*Junus: 98.*)

“Allahu se pokorava sve što je na nebesima i na Zemlji, htjeli ili ne htjeli, a i sjene njihove, ujutro i u sumrak.” (*Er-R'ad: 15.*)

“Onoga koji zaniječe Allaha, nakon što je u Njega vjerovao, - osim ako bude na to primoran, a srce mu ostane čvrsto u vjeri -, čeka Allahova kazna. One kojima se nevjerstvo bude mililo stići će srdžba Allahova i njih čeka patnja velika.” (*En-Nahl: 106.*)

“I reci: “Istina dolazi od Gospodara vašeg, pa ko hoće – neka vjeruje, a ko hoće – neka ne vjeruje!” Mi smo nevjernicima pripremili vatru čiji će ih dim sa svih strana obuhvatiti; ako zamole pomoć, pomoći će im se tekućinom poput rastopljene kovine koja će lica ispeći. Užasna li pića i grozna li boravišta!” (*El-Kehf: 29.*)

“On čini da se smjenjujete na Zemlji; ko ne bude vjerovao, nevjerovanje njegovo je na njegovu štetu; nevjernicima će njihovo nevjerovanje kod Gospodara njihova samo povećati odvratnost, i nevjernicima će njihovo nevjerovanje povećati propast.” (*Fatir: 39.*)

“On vas stvara, pa ste ili nevjernici ili vjernici. Sve što vi radite Allah dobro vidi.” (*Et-Tegabun: 2.*)

IZBOR KUR'ANSKIH AJETA KOJI GOVORE O ISLAMU

“...ko prihvati nevjerovanje umjesto vjerovanja, sa pravog puta je zalutao.” (*El-Bekare: 108.*)

“Oni govore da će u džennet ući samo Jevreji, odnosno samo kršćani. – To su puste želje njihove! – Ti reci: “Dokaz svoj dajte ako je istina to što govorite!” A nije tako! Onoga ko se **islamski** okrene Allahu i bude dobra djela činio, toga čeka nagrada kod Gospodara njegova, takvi se neće ničega bojati i ni za čim neće tugovati.” (*El-Bekare: 111, 112.*)

“Kada mu je Gospodar njegov rekao: “Budi predani (musliman)!” - on je odgovorio: “Predan sam, musliman Gospodaru svjetova.” (*El-Bekare: 131.*)

“I Ibrahim ostavi u amanet to sinovima svojim a i Ja’kub: “Sinovi moji Allah vam je odabrao pravu vjeru, i nipošto ne umirite drukčije nego kao muslimani.” (*El-Bekare: 132.*)

“Vi niste bili prisutni kada je Ja’kubu smrtni čas došao i kad je sinove svoje upitao: “Kome ćete se, poslije moje smrti klanjati?” - “Klanjaćemo se” - odgovorili su – “Bogu tvome, Bogu tvojih predaka Ibrahima i Ismaila i Ishaka, Bogu jednome! I mi se Njemu pokoravamo!” (*El-Bekare: 133.*)

“Recite: “Mi vjerujemo u Allaha i u ono što se objavljuje nama, i u ono što je objavljeno Ibrahimu, i Ismailu, i Ishaku, i Ja’kubu, i unucima, i u ono što je dato Musau u Isau, i u ono što je dato vjerovjesnicima od Gospodara njihova; mi ne pravimo nikakve razlike među njima i mi smo Njemu pokorni muslimani.” (*El-Bekare: 136.*)

“...Oni će se neprestano boriti protiv vas, da vas odvrate od vaše vjere, ako budu mogli. A oni među vama koji od vjere svoje otpadnu i kao nevjernici umru, - njihova djela biće poništena i na ovom i na onom svijetu, i oni će stanovnici džehennema biti, u njemu će vječno ostati.” (*El-Bekare: 217.*)

“Allahu je prava vjera jedino **islam**. A podvojili su se oni kojima je data Knjiga baš onda kad im je došlo saznanje, i to iz međusobne zavisti. A sa onima koji u Allahove riječi ne budu vjerovali Allah će brzo obračunati.” (*Ali Imran: 19.*)

“Ako se oni budu prepirali s tobom, reci: “Ja se samo Allahu pokoravam, a i oni koji me slijede.” I reci onima kojima je dana Knjiga i neukima: “Primite **islam**!” Ako prime **islam**, onda su na pravom putu. A ako odbiju, tvoje je jedino da pozivaš. – A Allah dobro vidi robove Svoje.” (*Ali Imran: 20.*)

“Ibrahim nije bio ni Jevrej ni Kršćanin, već pravi vjernik, vjerovao je u Jednog Boga i nije bio idolopoklonik.” (*Ali Imran: 67.*)

“Ibrahimu su od ljudi najbliži oni koji su ga slijedili, zatim ovaj vjerovjesnik i vjernici. – A Allah je zaštitnik vjernika.” (*Ali Imran: 68.*)

“Neki sljedbenici Knjige jedva bi dočekali da vas na stranputicu odvedu; međutim, oni samo sebe odvođe, a da i ne slute.” (*Ali Imran: 69.*)

“O sljedbenici Knjige, zašto u Allahove dokaze ne vjerujete, a da su istina, dobro znate?” (*Ali Imran: 70.*)

“A onaj ko želi neku drugu vjeru osim **islama**, neće mu biti primljena, i on će na onom svijetu nastradati.” (*Ali Imran: 85.*)

“Allah neće ukazati na pravi put onim ljudima koji su postali nevjernici, nakon što su bili vjernici i tvrdili da je Poslanik istina, a pruženi su im i jasni dokazi! – Neće Allah ukazati na pravi put narodu koji sam sebi nepravdu čini.” (*Ali Imran: 86.*)

“Onima koji postanu nevjernici, a bili su vjernici, i koji postanu još veći nevjernici, kajanje im se doista neće primiti, i oni su zbilja zalutali.” (*Ali Imran: 90.*)

“Ko je bolje vjere od onoga koji se **islamski** preda Allahu, čineći još i dobra djela, i koji slijedi vjeru Ibrahimovu, vjeru pravu? – A Ibrahima je Allah uzeo za prijatelja.” (*En-Nisa: 125.*)

“O vjernici, vjerujte u Allaha i Poslanika Njegova, i u Knjigu koju On Svome Poslaniku objavljuje, i u Knjigu koju je objavio prije. A onaj ko ne bude vjerovao u Allaha, i u meleke Njegove, i u Knjige Njegove, i u poslanike Njegove, i u onaj svijet – daleko je zalutao.” (*En-Nisa: 136.*)

“Onima koji su bili vjernici, i zatim postali nevjernici, pa opet postali vjernici i ponovo postali nevjernici, i pojačali nevjerovanje, Allah doista neće oprostiti i neće ih na pravi put izvesti.” (*En-Nisa: 137.*)

“...Sada sam vam vjeru vašu usavršio i blagodat Svoju prema vam upotpunio i zadovoljan sam da vam vjera bude **islam**. – A onome ko bude primoran, kad hara glad, bez namjere da učini grijeh, Allah će oprostiti i samilostan biti.” (*El-Maide: 3.*)

“A onaj ko napusti vjerovanje – uzalud će mu biti djela njegova i on će, na onom svijetu, nastradati.” (*El-Maide: 5.*)

“Nevjernici su oni koji govore: “Bog je - Mesih, sin Merjemin!” A Mesih je govorio: “O sinovi Israilovi, klanjajte se Allahu, i mome i vašem Gospodaru! Ko drugog Allahu smatra ravnim, Allah će mu ulazak u džennet zabraniti i boravište njegovo će džehennem biti; a nevjernicima neće niko pomoći.

Nevjernici su oni koji govore: “Allah je jedan od trojice!” A samo je jedan Bog! I ako se ne okane onoga što govore, nesnosna patnja će, zaista, stići svakog od njih koji nevjernik ostane.

Zašto se oni ne pokaju Allahu i ne zamole oprost od Njega, ta Allah prašta i samilostan je. (*El-Maide: 72-74..*)

“Onome koga Allah želi da uputi – On srce njegovo prema **islam**u raspoloži, a onome koga želi da u zabludi ostavi – On srce njegovo stegne i umornim učini kao kad čini napor da na nebo uzleti. Eto, tako Allah one koji ne vjeruju bez podrške ostavi.” (*El-En'am: 125.*)

“Zar oni da govore: “On ga izmišlja!” Reci: “Pa sačinite vi deset Kur'anu sličnih, izmišljenih sura, i koga god hoćete, od onih u koje pored Allaha vjerujete, u pomoć pozovite, ako je istina što tvrdite!” (*Hud: 13.*)

“A ako vam se ne odazovu, onda znajte da se on objavljuje samo s Allahovim znanjem i da nema boga osim Njega – zato **muslimani** postanite!” (*Hud: 14.*)

“Samo se Njemu može moliti! A oni kojima se pored Njega mole – neće im se odazvati, kao što ni voda neće stići u usta onome koji prema njoj samo dlanove svoje pruži; molitva nevjernika je stvar izgubljena.” (*Er-R'ad: 14.*)

“I sa sljedbenicima Knjige raspravljajte na najljepši način, - ne sa onima među njima koji su nepravedni -, i recite: “Mi vjerujemo u ono što se objavljuje nama i u ono što je objavljeno vama, a naš Bog i vaš Bog jeste – Jedan, i mi se Njemu pokoravamo.” (*El-Ankebut: 46.*)

“Okreni lice svoje ti, kao vjernik pravi, čistoj vjeri, Allahovoj prirodi, prema kojoj On ljude stvori! – Nema promjene u Allahovom stvaranju! To je prava vjera, ali većina ljudi ne zna.” (*Er-Rum: 30.*)

“Onaj ko se **islamski** preda Allahu, a usto čini dobra djela, uhvatio se za najčvršću vezu. Allahu se na koncu sve vraća.” (*Lukman: 22.*)

“Pa zar je jednak nevjernik onome kome je Allah prsa raširio za **islam**, te slijedi svjetlo Gospodara svoga? Teško se onima čija su srca neosjetljiva kad se spomene Allah, oni su u pravoj zabludi!” (*Ez-Zumer: 22.*)

“Reci: “Meni je zabranjeno, o tome su mi došli jasni dokazi od Gospodara moga, da se klanjam onima kojima se vi pored Allaha, klanjate, a naređeno mi je da se pokoravam Gospodaru svjetova.” (*El-Mu'min: 66.*)

“A ko govori ljepše od onoga koji poziva Allahu, koji dobra djela čini i koji govori: “Ja sam doista **musliman**!” (*Fussilet: 33.*)

“I mi smo, čim smo Kur'an čuli, u njega povjerovali; a ko Gospodara svoga vjeruje, ni štete ni nepravde ne treba da se boji.” (*El-Džin: 13*)

“I ima nas muslimana, a ima nas zalutalih; oni koji **islam** prihvate pravi put su izabrali.” (*El-Džin: 14.*)

HADISI O PRIHVATANJU ISLAMA

* Bijaše Sumame ibn Esal zarobljen, doveden i privezan u blizini džamije. Prolazeći pored njega Allahov poslanik s.a.v.s. je naredio da ga odvežu, a on je otišao do obližnjeg bunara, okupao se, zatim ušao u džamiju i izgovorio šehadet: **Ešhedu en lailehe illelah ve ešhedu enne Muhammeden abduhu veresuluhu** – čime je postao pripadnik islama.¹

* Obraćajući se hazreti Aliji, jedne prilike Muhammed s.a.v.s. je rekao: "Tako mi Allaha, ako bi neko tvojim uzrokom prihvatio islam, bilo bi ti vrijednije od najboljeg stada stoke."²

* Blago li onome koji je upućen u islam – on provodi svoj život zadovoljan onim što ima i skroman je.³

¹ Buharija; Salat: 76. Ovdje je riječ o tome da prije prihvatanja islama treba obaviti kupanje.

² Buharija; Džihad: 143. To je tada bio pojam bogatstva na ovome svijetu. Prenosi Ebu Davud da novi musliman treba da se osjeća zahvalnim dužnikom prema onome ko mu je bio uzrok ulaska u islam. Vidi; Ebu Davud: 3/127

³ Tirmizi; Zuhd: 36.

* Kad bi neko prihvatio islam Muhammed s.a.v.s. bi ga podučio da izgovara sljedeće riječi: **Allahummagfir li verhamni vehdini verzukni**, što znači: “Allahu moj, oprosti mi, smiluj mi se, uputi me i opskrbi me.”⁴

* Došla je delegacija iz plemena Sekif do Muhammeda s.a.v.s. da prihvate islam. Pošto je to bilo u toku mjeseca posta, Ramazana, on im je rekao da poste ono što je preostalo ramazanskih dana.⁵

* Svako dijete se rodi u prirodi islama, a roditelji (staratelji) ih učine onda Kršćaninom, Jevrejinom ili vatropoklonikom.⁶

* Ebu Seid El-Hudri prenosi riječi Allahova Poslanika. – Ko kaže: “Zadovoljan sam da mi Allah bude Gospodar, islam bude vjera i Muhammed s.a.v.s. bude poslanik”, zaslužio je Džennet kao nagradu.⁷

* Islam se zasniva na pet temelja: vjerovati Jednog, Jedinog Allaha, klanjati namaz, dijeliti zekat, postiti ramazan i, kome to bude moguće, obaviti hadž.⁸

* Kada čovjek prihvati islam i valjano ga primjenjuje, Allah će mu upisati svako dobro koje je bio ranije uradio i izbrisati svako zlo koje je bio ranije učinio, a poslije toga dolazi naknada i to: za svako dobro nagrada od deset do

⁴ Muslim; Zikr: 34.

⁵ Ibn Madže; Sijam: 52. ovim se dokazuje da osoba nije dužna napostiti one dane koje nije postila prije prihvatanja islama.

⁶ Muslim; Kadr: 3.

⁷ Prenosi Ebu Davud.

⁸ Prenose Buharija i Muslim.

sedam stotina puta, a za loše djelo njemu odgovarajuća kazna, ukoliko Allah i nju ne oprostí.⁹

* Došao jedan čovjek Vjerovjesniku Muhammedu s.a.v.s. opremljen za borbu (u vrijeme bitke na Uhudu), te upita: “Da li da se borim ili da prihvatim islam?” - Na što mu Poslanik s.a.v.s reče: “Prvo prihvati islam, pa onda u borbu.” Potom je dao svečanu izjavu o prihvatanju islama (kelimei šehadet), a onda je otišao u borbu, gdje je i poginuo. Poslije toga je Muhammed s.a.v.s rekao: “Uradio je malo (kratko), ali će obilno biti nagrađen!”¹⁰

* Zaista Uzvišeni Allah daje ovosvjetske blagodati onome ko ih voli i onome ko ih ne voli (tj. dostupne su svakome), ali vjeru daje samo onome ko je voli. Pa, kome Allah daruje vjeru, On ga je i zavolio. Tako mi Gospodara, neće postati muslimanom vjernikom niko, a da prije toga njegovo srce i jezik ne prihvati islam.¹¹

* Ko od Kršćana ili Jevreja prihvati islam imaće duplu nagradu, a prava i obaveze su nam ista, a ko od mušrika (idolopoklonika) prihvati islam biće jednostruko (istovjetno) nagrađen, a prava i obaveze su nam iste.¹²

⁹ Prenose Nesai i Buharija.

¹⁰ Buharija; Džihad: 13. Jedan od zaključaka je taj da je islam uslov za obavljanje drugih djela i nagrađivanja kod Allaha dž.š. Ovaj čovjek se zvao Amr bin Sabit i jedinstven je primjer ulaska u Džennet, a da, zbog kratkog vremena provedenog u islamu ni jedan redovan namaz nije stigao obaviti.

¹¹ Ahmed: 3/387.

¹² Ahmed: 5/259. Pomenute nagrade se posebno dobivaju na budućem svijetu.

Uvod

U ime Allaha, Milostivog, Samilosnog i neka je salavat i selam na našeg Poslanika Muhammeda s.a.v.s.

Ovo je kazivanje Allahovog siromašnog roba, željnog Allahove milosti i oprosta od grijeha, Abdullaha b. Abdullaha Et-Terdžumana¹, Allah Uzvišeni ga sačuvao i Svojom dobrotom mu grijeha oprostio.

Hvala Allahu koji nas je odlikovao najboljom vjerom i učinio nas ummetom istine, počastio nas učenjem Kur'ana, ramazanskim postom, obilaskom Bejtullaha i klanjanjem na tom časnom mjestu. Počastio nas je i noću Lejletul-kadrom, stajanjem na Arefatu, učinio nas od onih koji vode računa o svojoj čistoći, o namazu, o zekatu, o vrijednostima džemata, bajramima, džumanskim hutbama. Objasnio nam je zakone vjere i kako da slijedimo sunnete Allahovih vjerovjesnika. Upoznao nas je o vijestima prošlim i vijestima budućim preko posljednjeg Svoga Poslanika i našeg miljenika Muhammeda s.a.v.s. kao najodabranijeg čovjeka i vođe svih vjernika, neka je na njega trajni salavat, kao i na njegove drugove i sljedbenike zauvijek.

¹ Interesantno je napomenuti da je ime Abdullah, što znači "Allahov rob" uzimala većina onih koji su prelazili na Islam.

Zaista me Allah obdario uputom na pravi put i ulaskom u najispravniju vjeru kojom se derogiraju prethodne vjere, a koja je poslana preko odabranog, dragog i čistog Muhammeda s.a.v.s. koji je pečat svih ranijih poslanika. Razmišljao sam o jasnim i očiglednim dokazima islama, te vidio da nema ništa ni najmanje skriveno, a da nije lijepo objašnjeno, dok nejasno može biti samo onome ko razuma nema.

Pronašao sam mnogo djela islamske uleme, da Allah bude zadovoljan s njima, koji su koristeći svoje racionalne dokaze iznosili kritičko mišljenje u učenjima kršćana i jevreja. U tome se posebno isticao hafiz Ebu Muhammed ibn Hazm², Allah mu se smilovao, koji je koristeći se njihovim knjigama kritikovao njihovo učenje. S obzirom da ta islamska ulema nije dovoljno raspolagala na praktičnom polju ispoljavanja kršćanstva uzeo sam sebi u zadatak da im ja odgovorim iznoseći i iskustveno znanje. U tom pogledu navešću na najpravedniji, najrazumniji i logičan način, upotrebljavajući razum i čula, njihova iskrivljena učenja, kako bi “zašutila njihova zvona”. Odgovoriću im na njihov pogrešan govor o trojstvu koje je izmišljeno, spominjući u tom pogledu njihove Biblije, kao i to ko ih je pisao i kanone ko ih je donosio. Svojim nevjerovanjem su iskvarili svoje umove, kao i potvorama na Isa a.s. i lažima na Allaha dž.š. po tom pitanju. Navešću tekstove svećenika i njihova ubjeđenja uz pomoć njihovih varki i obmana. Smišljeno su izbacili iz Evandelja (objavljenog Indžila) koje je objavljeno Isau a.s. ono što govori o svojstvima najavljivanog vjerovjesnika Muhammeda s.a.v.s.

² Ebu Muhammed Ali ibn Ahmed ibn Sejjid ibn Hazm el-Endelusi je bio učenjak u islamskom pravu, hadisu, apologetici i književnosti. Rođen je 994. god., a umro 1069. godine.

Nakon toga ću navesti suštinu prinošenja žrtava u njihovom učenju, kao i načine molitve u njihovim raspećima – Allah ih kaznio. Uzvišeni Allah me nadahnua i uputio na pravi put, te sam odlučio da napišem ovo djelo koje će vas, nadam se prijatno obradovati.

Djelo se sastoji iz opisa moga rodnog kraja, zatim moga odrastanja i razvoja, nakon kojeg sam otišao u svijet i prešao na islam, prihvatajući vjeru našeg dragog Poslanika Muhammeda, neka je najljepši salavat i selam na njega. Zatim ću navesti neke od lijepih postupaka koje je prema meni učinio plemeniti vladar Ebul-Abbas Ahmed³ i događaj iz njegova vremena. Nakon toga se spominje period Abdulaziza Ebu Farisa, inače Ahmedovog sina, nasljednika u vlasti, gdje se, također, govori o njegovoj lijepoj biografiji. Poslije slijedi odgovor na neka pitanja o kršćanstvu, kao i čvrstoći i ljepoti vjere islama.

Nakon pripreme ove neobične knjige odlučio sam da joj dam naslov “Tuhfetul-erib fir-reddi ala ehliis-salib”, (**Pun pogodak u odgovoru kršćanima**), a podijelio sam je u tri dijela kako bih čitaocu olakšao njeno što bolje razumijevanje.

Prvi dio govori o početku mog islamijeta, napuštanju kršćanstva i ulasku među pripadnike čistog islama, a u čemu mi je mnogo pomogao vladar pravovjernih Ahmed Ebul-Abbas.

Drugi dio govori o vremenu provedenom za vrijeme novog vladara Abdulaziza, kada je i nastalo pisanje ove knjige. Bilo je to 823 hidžretske godine⁴.

³ On je Ebul-Abbas Ahmed ibn Muhammed ibn Ebi Jahja Ebu Bekr ibn Ebi Zekerijja...

⁴ Ta godina odgovara 1420. godini.

Treći dio govori o ciljevima ove knjige, kojom se želi potvrditi poslanstvo Muhammeda s.a.v.s. kroz navode ranijih svetih knjiga (Tewrata, Indžila...), neka je salavat i selam na ostale Allahove poslanike. A završetak knjige ukazuje na osnovni cilj njenog pisanja uz pomoć i volju Uzvišenog Allaha.

Prvi dio

Znajte, Allah vam se smilovao, da moji korijeni potiču iz grada Majorke⁵, učinio ga Allah islamskim mjestom. To je veliki grad koji se nalazi na istoimenom ostrvu, smještenom između dvije planine koje razdvaja mala rijeka. Ostrvo je prekriveno raznovrsnim drvećem. Ima i dvije neobično lijepe luke u koje svraćaju veliki trgovački brodovi. Postoje i mnogobrojne plantaže smokvi i maslina. U jednoj sezoni se proizvede maslinovog ulja više od dvadeset hiljada bačvi, a što se osim domaće potrošnje izvozi i na područje Egipta. Na ostrvu Majorka nalazi se više od 120 čvrsto građenih utvrda. Također je ovo ostrvo bogato mnogobrojnim izvorima vode, koji se preko rijeka i potoka ulijevaju u more.

Moj otac je smatran jednim od uglednih ljudi Majorke, a osim mene nije imao druge djece. Nakon što sam napunio šest godina predao me je učitelju – svećeniku, pred kojim sam učio Evanđelje, a koga sam za dvije godine više od pola naučio napamet. Zatim sam izučavao jezik Biblije i logiku što je sve trajalo šest godina. A onda sam napustio Majorku i otputovao u grad Laredo u Španjolskoj pokrajini Katalonija. Taj grad je bio poznat po izučavanju kršćanskih nauka.

⁵ Majorka je ostrvo na istoku Andalusa.

Kroz njega se proteže dolina bogata plemenitim metalima, pomiješanim sa pijeskom, tako da su se mnogi ljudi bavili traženjem zlata, nakon čega je to mjesto opustjelo.

Ovo područje je bilo poznato po raznovrsnom voću, a naročito breskvom koju su, osim svježe upotrebe i sušili. Osim toga, sušili su tikve i mrkvu, pa kada bi ih željeli zimi koristiti stavljali bi ih na noć prije u vodu, a zatim bi ih spravljali, tako da bi davali ukus potpuno svježe hrane.

U grad su dolazili u potrazi za kršćanskom naukom mnogi đaci i studenti kojih je bilo između 1000 i 1500. Glavnu riječ bi, ipak imao svećenik pred kojim bi se učilo. S obzirom da je to područje bilo bogato mnogim poljoprivrednim proizvodima, osim vjerskih nauka izučavao sam i poljoprivredne, kao i astronomiju. U izučavanju ovih nauka, a posebno kršćanske dogmatike proveo sam u ovom gradu deset narednih godina. Poslije toga sam nastavio školovanje u gradu Bolonja u Italiji. To je veoma veliki grad čije su kuće i zgrade izgrađene od pečene crvene opeke, iz razloga što nemaju kamena. Svaki proizvođač opeke imao je i svoj zaštitni znak po kojem bi se međusobno raspoznavali. Imali su zajedničkog kontrolora koji bi provjeravao kvalitet zemlje od koje su pravili opeku, kao i kvalitet pečenja, a ukoliko bi neko nekvalitetno uradio bio bi kažnjavao.

Ovaj grad je poznat u široj oblasti i po tome što u njemu svake godine iz svih krajeva svijeta pohodi više od 2000 ljudi zbog izučavanja kršćanskih nauka.

Tom prilikom se svi oblače u posebne vjerske odore, bez razlike da li je učenik bio sin nekog cara ili samo obični čovjek, dakle ne bi se međusobno razlikovali. Među njima se

posebno isticao samo vjerski velikodostojnik pred kojim bi učili i sve odluke su bivale u njegovim rukama.

Stanovao sam u crkvi jednog starog i veoma uvaženog svećenika koji se zvao Nikola Martel. On je bio toliko obrazovan, učen i pobožan da se isticao iznad svih drugih crkvenih velikodostojnika tog mjesta. Do njega su stizala pitanja iz oblasti vjere sa svih strana, pa čak i od vladara, a zbog čega su ga bogato nagrađivali. Toliko je bio uvažavan da su ga obasipali raznim poklonima, smatrajući da na taj način i oni uz njega postižu visok stepen kod Boga. Pred tim svećenikom sam učio temeljne kršćanske znanosti i mudrosti. U službi njemu mnogo sam se približio, pa mi je tako prepuštao neke svoje službe i poslove, pa sam, između ostalog postao i najbliži njegov suradnik. Svojim služenjem i blizinom njemu stekao sam povjerenje kod njega da mi je povjerio ključeve svojih odaja, kao što su ostave za hranu i piće, kao i sve druge odaje, osim jedne male sobe u kojoj bi se samo on nekada osamljivao. Pretpostavljao sam da bi to mogla biti odaja u kojoj je on sklanjao skupocjene darove i novac, a Allah najbolje zna. Uz njega sam proveo punih deset godina, nakon čega ga je zadesila bolest. Tako bolestan nije mogao jednom prilikom prisustvovati zajedničkom sastanku sa svim ostalim svećenicima. Oni su, međutim iščekivali njegov dolazak i u međuvremenu raspravljali o različitim vjerskim pitanjima. Tako smo došli do teme u kojoj se govori kako je Uzvišeni Allah preko Isa a.s. najavio dolazak novog poslanika koji će biti „čestito i pravedno siroče”. Istraživali smo i razmišljali o tome ko bi mogao biti ta osoba. Svaki od njih je shodno svome znanju i razumijevanju iznio svoje mišljenje, tako da se dijalog razvio naširoko, ali ipak smo se razišli bez rješenja po tom pitanju.

Nakon toga sam otišao do bolesnog učitelja koji me pitao o čemu smo razgovarali u njegovom odsustvu. Informisao sam ga o razilaženju svećenika po pitanju ko stoji iza imena „čestitog siročeta“. Neki od njih su govorili ovaj, neki onaj i tako sam sve to i prenio učitelju. On me upitao za moje mišljenje, pa sam rekao da sam se složio sa mišljenjem jednog sudije koji je imao svoje tumačenje Biblije. Zatim mi učitelj reče: „Nisi loš, trudio si se i blizu si, ali je ipak to pogrešno, jer je istina sasvim drugačija. Tumačenje tog časnog imena zna veoma mali broj učenjaka upućenih od Boga, a vama je dato vrlo malo znanja“. Prišao sam njegovim skutima i poljubio mu stope, govoreći: „Moj dragi učitelju, ti znaš da sam došao iz veoma dalekog mjesta ovdje kod tebe i evo ti služim deset godina. Naučio si me mnogo toga da ti se ne mogu nazahvaljivati, pa te molim tvojom dobrotom da mi kažeš o kojem je čovjeku riječ“! Moj stari učitelj je zaplakao i rekao mi: „O moj sinak, tako mi Boga, ti si mi najdraži od svih koje poznajem zbog tvoje neizmjerne i iskrene privrženosti meni. Spoznaja tog imena znači veliku stvar, ali se ja bojim za tebe da, ako je objelodaniš, dovesti ćeš sebe u smrtnu opasnost, tj. bojim se da te kršćani nakon toga ne ubiju“. A ja rekoh: „Učitelju moj, velikog mi Boga i istinitog Indžila i onoga po kome je on dostavljen ljudima neću nikome reći šta kriješ, osim sa tvojom dozvolom“. On mi odgovori: „Sine moj, sjećaš li se kad si došao ovdje, a ja te pitah o tvom gradu, ima li blizu njega muslimana. Ratuju li oni protiv vas ili vi protiv njih, kako bih te provjerio, odnosno da li u sebi imaš odvratnost prema islamu. Znaj sinko moj, da je „čestito siroče (paraklit)“ jedno od imena Allahovog vjerovjesnika Muhammeda s.a.v.s., kome je objavljena četvrta Božija objava, a nagoviješten je preko jezika Danijela a.s. koji je nagovijestio

dolazak nove objave preko novog poslanika. Njegova vjera će biti vjera istine, a njegovi čisti sljedbenici su spomenuti u Indžilu (Bibliji)".

Zatim sam ga upitao: „Učitelju moj, a šta kažeš onda za kršćansku vjeru"? On odgovori: „Sinko, kada bi se kršćani pridržavali onoga s čime je zaista došao Isus (Isa a.s.) svi bi bili u Božijoj vjeri, jer je i Isa, kao i svi ostali poslanici pripovijedao jednu vjeru, vjeru u Jednog i Jedinog Allaha dž.š., bez pripisivanja druga Njemu". Pitao sam: „Učitelju, pa kako onda riješiti ovaj problem"? On reče: „Samo ulaskom u vjeru islam". „A da li će se spasiti zaista onaj ko prihvati tu vjeru"?-upitah. „Da, spasiće se i na dunjaluku i na ahiretu"-odgovori. „Učitelju moj, zaista će pametan izabrati za sebe što najbolje zna"-rekoh, „pa kada si znao za vrijednosti islama šta te ometalo u tome da ga prihvatiš"? On reče: „O moj sine, Uzvišeni Allah mi nije otkrio ljepote islama i čast Vjerovjesnika islama sve do moje duboke starosti. A da me Allah dž.š. uputio na to dok sam bio tvojih godina napustio bih sve i prihvatio čistu vjeru islam. Ljubav prema dunjaluku je izvor svih pogreški, a ti znaš moj položaj među kršćanima od časti i ugleda i svih drugih dunjalučkih poriva. Kad bih ja obznanio da prihvatam vjeru islam ubili bi me po kratkom postupku. A ako bih se od kršćana izvukao i prišao muslimanima i rekao im da im dolazim kao musliman, rekli bi mi da sam se spasio ulaskom u pravu vjeru i sam sam sebe spasio od Allahove kazne. Bio bih među njima stari, siromašni, devedesetogodišnji jadničak. Ne bih razumio njihov jezik, niti bi oni znali moju pravu istinu, te bih, možda i gladan umro. Međutim, hvala Allahu dž.š. ja sam u vjeri Isa a.s. i onoga što nam je on dostavio, a Allah najbolje zna o meni".

Zatim sam mu rekao: „Učitelju moj, uputi mene da idem na muslimansku teritoriju i uđem u njihovu vjeru”! Stari učitelj mi reče: „Ako budeš pametan i željan spasa uputi se u islamski svijet gdje ćeš postići i dunjaluk i ahiret, ali sine o ovoj stvari ne zna niko osim nas dvojice, pa dobro pazi da slučajno što ne izustiš o tome. Ukoliko bi to otkrio javno bi te narod linčovao, a ja ti ne bih mogao ništa pomoći. A ako bi ti slučajno mene izdao, ja bih to porekao, a moje riječi su jače od tvojih i više bi meni vjerovali, nego tebi”. Rekao sam: „Učitelju moj, Bože sačuvaj takvih slutnji”! Dao sam mu riječ kojom sam ga umirio, a zatim sam se počeo pripremati za odlazak iz tog mjesta. Učinio mi je hajr dovu poželjevši sretan put i darovao mi pedeset dinara zlatnika.

Ukrcao sam se na brod i uputio ka Majorki. U njoj sam proveo šest mjeseci, a onda se uputio na Siciliju. I tu sam ostao pet mjeseci u iščekivanju odgovarajućeg broda kojim bi se uputio u neku muslimansku zemlju.

Uskoro se pripremao putnički brod za Tunis. Krenuli smo sa Sicilije predveče, a u tunisku luku stigli smo oko podne sutradan. Nakon što sam se iskrcao s broda, preda me je izašla velika skupina kršćana koji su o meni čuli ranije. S njima sam krenuo do njihovih domova. U tom društvu je bilo poznatih tuniskih kršćanskih trgovaca. Među njima sam proveo puna četiri mjeseca, uživajući veliko gostoprimstvo, a onda sam nakon tog provedenog vremena upitao ima li ko na dvoru vladara da govori kršćanskim jezikom.⁶

Tadašnji vladar je bio Ebul-Abbas Ahmed, Allah mu se smilovao. Kršćani su mi rekli da na vladarevom dvoru ima jedan

⁶ Ovo je značilo da autor ove knjige nije poznavao arapski jezik kojim su govorili mještani Tunisa.

visoki službenik, a zvao se Jusuf i bio lični vladarev ljekar. Obradovao sam se viješću da ću naći nekoga od muslimana s kim bih mogao razgovarati. Zatim sam se raspitivao o mjestu gdje stanuje pomenuti ljekar. Uputili su me na njega, nakon čega smo se i upoznali. Razgovarajući tom prilikom sam mu objasnio svoju situaciju i razlog mog dolaska u Tunis, kao i prihvatanje vjere islama. Ljekar je bio presretan što će neki čovjek preći na islam, a da on ima udjela u tome.⁷

Zajedno su se obojica uputili ka vladarevom dvoru. Prvi je ušao Jusuf i objasnio razlog mog dolaska. Zatim sam ušao i ja i stao pred vladara, predstavivši se. Upitao me za moju starosnu dob, a ja sam odgovorio da imam 35 godina. Onda me pitao koje nauke poznajem, pa sam ga i o tome informisao. On je rekao: "Dobro došao i prihvatio islam sa Allahovim zadovoljstvom". Obratio sam se svom prevodiocu, ljekaru: "Reci našem poštovanom vladaru da postoje razna govorkanja o onim ljudima koji prihvataju islam, te bih ja želio, s vladarevim dopuštenjem da se pozovu ugledni i poznati kršćani i da ih upita o meni, da čuje šta imaju kazati, a onda, ako Bog da, bih ja javno iskazao svoju pripadnost islamu". Tada mi je vladar preko prevodioca rekao: "Ti od mene tražiš isto kao što je tražio Abdullah ibn Selam⁸ od Muhammeda s.a.v.s. u vrijeme kada je Abdullah prihvatao islam".

⁷ Naime, velika nagrada čeka onoga ko bude sebebom (uzrokom, povodom) da bi neko prihvatio islam. Muhammed s.a.v.s. kaže: "Tako mi Boga, da Allah tvojim sebebom uputi na pravi put nekog čovjeka, bolje ti je nego da imaš krda crvenih deva". Hadis bilježi Buharija, poglavlje o džihadu i pozivanju u islam.

⁸ Abdullah ibn Selam ibn Haris el-Israili je veliki jevrejski učenjak i uglednik. Prihvatio je islam na identičan način, kao i autor ove knjige, ali sa vremenskom razlikom višom od sedam vjekova.

Nakon toga je pozvao ugledne velikodostojnike iz kršćanskog naroda da mu dođu na razgovor. Kada su došli u dogovoreno vrijeme vladar je zatražio da ga informišu o jednom novom čovjeku svećeniku koji se nedavno pojavio među njima. Oni mu odgovoriše: „Vladaru naš, on je naš veliki kršćanski znanstvenik, a najstariji među nama govore da nisu nikada vidjeli znanijeg i učenijeg čovjeka u našoj vjeri od njega”. Vladar ih upita: „A šta biste vi rekli ako bi on prihvatio vjeru islam”? Oni odgovoriše: „Sačuvaj nas Bože, pa on to nikada ne bi učinio!”

Kada je ispitao i saznao od kršćana sve što je htio o meni pozvao me da stanem pred njega. Tada sam izgovorio riječi istinskog šehadeta u prisustvu pomenutih kršćanskih velikodostojnika. Počeli su se krstiti u čudu i nevjerici, govoreći: „To on čini samo da bi se oženio, jer se kod nas svećenici ne žene”. Nakon toga su napustili dvor tužni i zabrinuti.

Vladar, Allah mu se smilovao je odlučio da mi se iz državne blagajne isplaćuje četvrt dinara dnevno i obezbijedi stan. Zatim me oženio kćerkom hadžije Muhammeda Saffara. Prilikom svadbe darovao nas je sa stotinu dinara zlatnika i novom odjećom. Tako sam živio u sretnom braku i dobio sam sina kome sam dao ime Muhammed u želji da se što više sjećam našeg Vjerovjesnika Muhammeda s.a.v.s.

Drugi dio

Za vrijeme uvaženog vladara Ebul-Abbasa i njegova sina Ebu Farisa šest mjeseci nakon mog prihvatanja islama odlučili su da me postave za glavnu pratnju broda u Asuan⁹. Vladareva želja je bila da se što više družim sa Arapima, kako bi što brže i više naučio arapskog jezika, te radio na prijevodu arapsko-kršćanskog jezika. Tako sam za godinu dana naučio veoma mnogo. Prisustvovao sam i izgradnji objekta za strance u Mehdijji¹⁰ gdje sam prevodio vladaru knjige koje su mu nemuslimani donosili, Allah ih uputio na pravi put. Putovao sam sa vladarom i u druge, veće gradove Tunisa, kao što su Gebs i Gafsa. U Gafsi se vladar i razbolio od koje bolesti je u tom gradu i umro. Bilo je to 3. ša'bana 796.h. godine¹¹.

Nakon njega vlast je preuzeo njegov sin Ebu Faris Abdulaziz Nasiruddin koji je obnovio sve moje prenadležnosti koje sam imao za vrijeme njegovog oca. Pored toga dodao mi je još i da imam svoj poseban ured u kome sam vodio poslove vezane za moreplovstvo i prevođenje. Tako sam postao admiral i prevodilac.

⁹ To je grad na rijeci Nil u Egiptu.

¹⁰ To je grad u Tunisu na obali mora.

¹¹ A, odgovara 3. junu 1394.godine.

Jedne prilike, brod u vlasništvu naroda Musuka je prevezio robu za muslimane. Kada su došli u luku Marsa u Tunisu, uletjela su dva gusarska broda sa Sicilije i napali muslimane i uspjeli opljačkati njihov brod. Tada je naš vladar Ebu Faris naredio odgovornom licu da sa pratnjom ode do Halkul-Vadi¹² i da pregovaraju sa kršćanima kako bi povratili otetu imovinu muslimanima. Kada su stigli na određeno mjesto kršćani su tražili sigurnost za svog prevodioca, nakon čega su i dobili obostrane garancije za bezbjednost pregovarača. U pregovaračkoj grupi kršćana bio je jedan veliki svećenik, a između mene i njega je postojalo prijateljstvo, jer smo nekada zajedno učili i studirali. Čuo je za moje prihvatanje islama i bilo mu je žao. Želio je da, svakako putem ovih pregovora mene pozove da se vratim u kršćansku vjeru, pozivajući se na naše ranije čvrsto prijateljstvo. Kada se taj svećenik sreo sa jednim našim prevodiocem upitao ga je kako se zove, na što mu je ovaj rekao Alija. Zatim je kršćanin dodao: „Alija, uzmi ovo pismo i nosi vašem admiralu Abdullahu, a kada mi odgovor doneseš daću ti još jedan dinar”.

Alija je uzeo pismo i pare i otišao u Halkul-Vadi obavjestivši svoga pretpostavljenog o toku razgovora, noseći pismo svećenika sve do vladara.

Pismo je stiglo do vladara Ebu Farisa koji me je, zatim pozvao da dođem i da mu ga prevedem. Kada sam pročitao pismo, obavjestivši ga šta u njemu piše, počeo sam se smijati. Pitao me zašto se smijem, a ja mu rekoh: ”Allah vas pomogao vladaru, ovo pismo je upućeno meni i to od jednog od mojih najbližih prijatelja, pa evo i prevešću vam ga”. Polagano sam

¹² To je predgrađe Tunisa.

prevodio i pisao na arapski jezik. Zatim je vladar uzeo prevedeno pismo, pročitao ga svome bratu Ismailu, rekavši: "Tako mi Allaha, ništa nije ispuštao u svom prijevodu"! A onda ga ja upitah: "Kako to ti, vladaru znaš"? On reče: "Dobio sam prijevod ovoga pisma od jednog prevodioca trgovca, prije tebe. A šta ti, o Abdullah imaš reći kao odgovor na pismo ovog svog prijatelja svećenika?" Odgovorio sam mu da čvrsto stojim na pozicijama svog slobodnog prelaska na islam i ljubav prema islamu me nikada neće napustiti. Još sam odlučio da ne odgovaram na ovo poslano pismo, ali mi vladar reče: "Uvjerili smo se u ispravnost tvoje čvrste vjere islama i mi ne sumnjamo u tebe, ali rat je varka, pa ti to iskoristi i ipak napiši odgovor u kome ćeš tražiti da se oteta roba muslimanskih trgovaca vrati. Za uzvrat napiši da ćeš, nakon vraćanja imovine muslimanima i sam pobjeći od muslimana sa svojim kršćanima i ovim svećenikom". Nakon ovoga svećenik se obradovao, a vratili su i otetu robu muslimanima, ali ja mu se na kraju nisam pridružio. To ga je, naravno rastužilo, pa su podigli sidro svoga broda i napustili područje Tunisa. Tekst pomenutog pisma od svećenika glasi:

„Pozdravlja te tvoj brat, svećenik Frensis koji te dobro poznaje. Stigao sam u ovaj grad kako bih te sa sobom vratio na Siciliju. Ja imam veoma visok položaj kod vlasti Sicilije. U poziciji sam da upravljam, da dajem i zabranjujem. Mnoge stvari u državi su u mojim rukama. Poslušaj me i pođi sa mnom, nek nam je Bog na pomoći. Nemoj da se plašiš da ćeš izgubiti imovinu, ugled ili nešto drugo, jer ja imam mnogo toga i učiniću za tebe što god poželiš. Nemoj samo da razmišljaš o dunjalučkim stvarima, jer su one prolazne, a život je kratak. Bog nas stalno motri, pa Ga se boj i traži oprost od Njega –

napusti mrak islama i vrati se u svjetlo kršćanstva. Znaj da je bog jedan od svete trojice u svom upravljanju svijetom. Nema načina da ti izdvojiš bilo šta za sebe od onoga što je sabrao bog. Ja znam da ti ovo odlično poznaješ, čak i više od mene, ali te opet podsjećam na sveto trojstvo, jer ono samo koristi vjernicima tog trojstva. Čuvaj se da se ne izgubiš u neznanju. Učini da tvoj odgovor na moje pismo bude kao lijep cvijet upućen meni, jer osobi kakva si ti nije potrebno nikakvo podučavanje. Pozdravljam te”.

IZ BIOGRAFIJE VLADARA PRAVOVJERNIH, EBU FARISA, ALLAH UZVIŠENI GA POMOGAO

Ovaj vladar je uspostavio zakon pravde prema svim žiteljima svoje zemlje, a na osnovama Kur'ana i Sunneta. Od njegovih vrлина mogle bi se istaći sljedeće: Ukazivao je počast učenim i dobrim ljudima. Dobro bi ih primao i častio, kao što je činio i prema onima koji su u svojim korijenima bili u srodstvu sa Poslanikom s.a.v.s. tj. živim pripadnicima Ehli-Bejta. Toliko je bio darežljiv da su ga posjećivali i oni iz najudaljenijih mjesta Istoka i Zapada. Pripadnici Poslanikove s.a.v.s. loze bi dobivali darove u novcu i odjeći, a godišnje bi im davao po 60 dinara kako bi obilježili 12-ti rebiul-ewel, kao sjećanje na rođenje najdražeg Allahovog miljenika. Snosio bi i troškove te noći kojom se obilježavao taj značajan događaj, vodeći računa da sve to protekne na islamski dozvoljen način.

Što se tiče njegovog odnosa prema oštećenima i onima koji čine nasilje bio je veoma pravedan, tako da nije bilo mjesta nikakvim žalbama na njegove presude. Odnos prema kršćanima i jevrejima, također je bio pravedan, vodeći računa da im se

kao nemuslimanima nikako nepravda ne učini. Čak i oni koji su se nalazili u zatvorima bili su svjesni da su to i zaradili, a puštao je na slobodu svakog onoga ko je to zaslužio, naravno uz provođenje svih zakonskih normi.

Darežljivost ovog vladara bila je nadaleko poznata stvar. Određivao bi da se na kraju svakog mjeseca udjeljuje onima koji su potrebni. Poticao je i druge bogate i ugledne ljude i usmjeravao ih na islamskog pravnika, muderrisa Ebu Abdullaha Muhammeda ibn Selama et-Taberija koji bi ih upućivao kako i kome treba udijeliti sadaku i zekat, od hrane, ulja, sitne i krupne stoke, kao i sve drugo što je podložno zekatu. Osim svega ovoga moglo bi se reći da su i druge oblasti u državi bile lijepo uređene, dakle ne samo u gradu Tunisu.

Vladar je, također bio poznat po tome što bi po hodočasniciima Meke i Medine slao novac koji bi se tamo podijelio i svakako time zaradio sevab kod Allaha dž.š. Davao bi poklone za siromašne hadžije i pare i haljine, onima koji bi se lakše mogli vratiti svojim kućama.

Od njegovih dobrota poznato je i to da je održavao prijateljske veze sa Andaluzijom¹³, te im je svake godine slao po 2000 kafiza¹⁴ pšenice.

Osim toga slao im je konje, deve i novo naoružanje, kao i barut i druge dragocjenosti. Vrlo važno je i istaći da se vladar trudio da sazna za zarobljene muslimane i otkupi ih od neprijatelja. Toliko je toga činio za otkup muslimana zarobljenika da je oformio i vakuf u te svrhe pod nadzorom svog najsigurnijeg sekretara Ebu Abdullaha Muhammeda ibn Azuza. Naredio mu

¹³ To je područje današnje Španije

¹⁴ Tadašnja jedinica mjere za težinu

je da dobro vodi računa o porezima i da sve što stigne od dadžbina potroši u kupovinu zemlje u Tunisu i okolici koju bi poklanjao oslobođenim zatvorenicima u želji da tako ostane i poslije vladareve smrti. Zarekao se i to da će osloboditi sve zarobljene muslimane koji pristignu na brodovima u Tunisku luku La Marsa. Odredio je da se za svoga života iz državne blagajne u dogovoru sa kršćanskim trgovcima daju sredstva kojima bi se otkupljivali zatočeni muslimani, ma odakle dovedeni bili. Tako je bilo određeno da se za oslobađanje mladića muslimana isplaćivalo od 40-50 dinara. I ja bih ponekad bio prevodilac u tom poslu. Svi bi bivali otkupljivani iz državne blagajne, a što se produžilo i što se čini i dan danas, za vrijeme pisanja ove knjige.¹⁵ Neka Uzvišeni Allah nagradi ovog plemenitog vladara.

U njegova velika, dobra djela ubraja se i to da je dao izgraditi zaviju (tekiju) koja je bila locirana blizu obale mora u Tunisu. Prije toga na tom mjestu kršćani su bili izgradili hotel u kome su se javno činili veliki grijesi, a što je bilo vrlo teško spriječiti. Naime, neki bezobzirni i bogati kršćani su plaćali po 12 hiljada dinara zlatnika godišnje dadžbine državi, kako bi se tu slobodno točio alkohol i činio drugi nemoral. Bilo je to uistinu okupljalište grijешnika, a što je samo rastuživalo srca iskrenih i pravih vjernika. A vladar Ebu Faris se odrekao tih dadžbina u korist države, čije je porijeklo bilo u haramu, pokvarenosti i sve to samo da bi stekao Allahovo zadovoljstvo. On se nije smirio samo zabranom činjenja harama u tom objektu, nego je sve srušio i na tom mjestu izgradio tekiju, veliku i korisnu građevinu koja je postala stjecište pobožnih, za obavljanje namaza, činjenje zikra i drugih ibadeta. U tu svrhu je uvakufio,

¹⁵ Bilo je to 1420. godine.

također i dovoljnu količinu hrane, kako bi njeni posjetioci bili ugošćeni. Tu je bilo jako puno maslina i velike količine raznih napitaka, neka za to Allah nagradi ovog vladara. Zatim je dao izgraditi i tekiju koja je bila sagrađena u blizini Bardoa¹⁶, te tekije u naseljima Damus, Džebel-u-džulud i Kbili. Za sve njih je obezbijedio dovoljno sredstava kako bi se one dobro održavale. Izgradio je i česme u mjestima Babul-džedid i Veliki Madžil koji se nalazi ispod mjesta Musala na kojem bi se obavljali Bajrami. Dao je, između ostalog izgraditi i hanove za odmor u mjestima Adar, Ebul-džad, Hamamat, Refraf i Gamart, kao i mnoge druge.

U njegova dobra djela ubraja se i to da je obezbijedio veliki broj knjiga za biblioteku džamije Zejtuna u Tunisu. Sakupio je za nju mnogobrojna vrijedna djela iz različitih naučnih oblasti koje je učinio trajnim vakufom za one koji izučavaju i tragaju za naukom. Za održavanje iste je obezbijedio plantaže maslina, a što je bilo dovoljno za povremene ili stalne korisnike knjige, kao i za njihovo obezbjeđenje i čuvanje.

Plemeniti vladar se istakao i po tome što je osnovao bolesnički stacionar u Tunisu, a što prije njega niko u Sjevernoj Africi to nije učinio. Unjemu su bili smještavani bolesni muslimani za koje se niko drugi nije imao brinuti. I za njega je, također, obezbijedio velika sredstva, a ovo je osnovano baš u godini pisanja ove knjige.

U njegova dobra djela spada i to da se u ime Allaha dž.š. odrekao poreza koji su bili namijenjeni ranijim vladarima. Tako se, npr. odrekao poreza od svih tuniskih pijaca koji je bio namijenjen vladaru, a koji je iznosio od 1-50 dinara. Prijašnji

¹⁶ To je naselje koje je tada bilo predgrađe glavnog grada, a sada je ono jedno od njegovih elitnih djelova.

vladari su to za sebe uzimali, a ovaj plemeniti vladar se toga dobrovoljno odrekao. Ukinuo je i poreze tržišta hipoteka¹⁷, a čiji je iznos bio oko 3000 dinara zlatnika. Zatim je ukinuo poreze na usluge u restoranima, čiji je iznos bio 5000 dinara, porez na stoku sa iznosom 1000 dinara, porez na promet maslinovog ulja u iznosu od 5000 dinara, porez na rad zelene pijace 3000 dinara, porez na trgovinu mirisima od 5000 dinara, porez na trgovinu začinom od 5000 dinara, porez na promet drvenog uglja od 1000 dinara, porez na trgovinu držala za alatke u iznosu od 1000 dinara, porez na kopače bunareva u čaršiji koji su stanovali u šatorima, a ranije su bili oporezovani u iznosu od 1000 dinara, porez na pjesništvo u iznosu od 3000 dinara, porez na proizvođače metli od 200 dinara, porez na proizvodnju duvačkih instrumenata (frula, truba, svirala...) u iznosu od 200 dinara, porez za svirače od 50 dinara. Pored toga vladar je dopustio i slobodnu proizvodnju sapuna, a koja je ranije bila zabranjena kao privatna proizvodnja, iz razloga što su raniji vladari imali monopol za proizvodnju istih.

Od njegovih dobrih djela je i to da se odrekao i prihoda uzimanih od prekršajnih kazni, a bilo je ljudi koji su morali svaki dan plaćati po 3,5 dinara, a ovaj naš vladar je sve to ukinuo. Postavio je pouzdane ljude iz uglednih porodica na značajna mjesta u policiji. U to vrijeme su i djelovali i radili i plesači i plesačice, kao i pjevačice i plaćali porez za svoje djelovanje. Također je bilo i onih koji su na sultanovom dvoru zabavljali dvorjane. Novi vladar Ebu Faris je sve ove poreze ukinuo, a sve ljude koji su se bavili prljavim i nemoralnim poslovima je istjerao iz svoje zemlje.

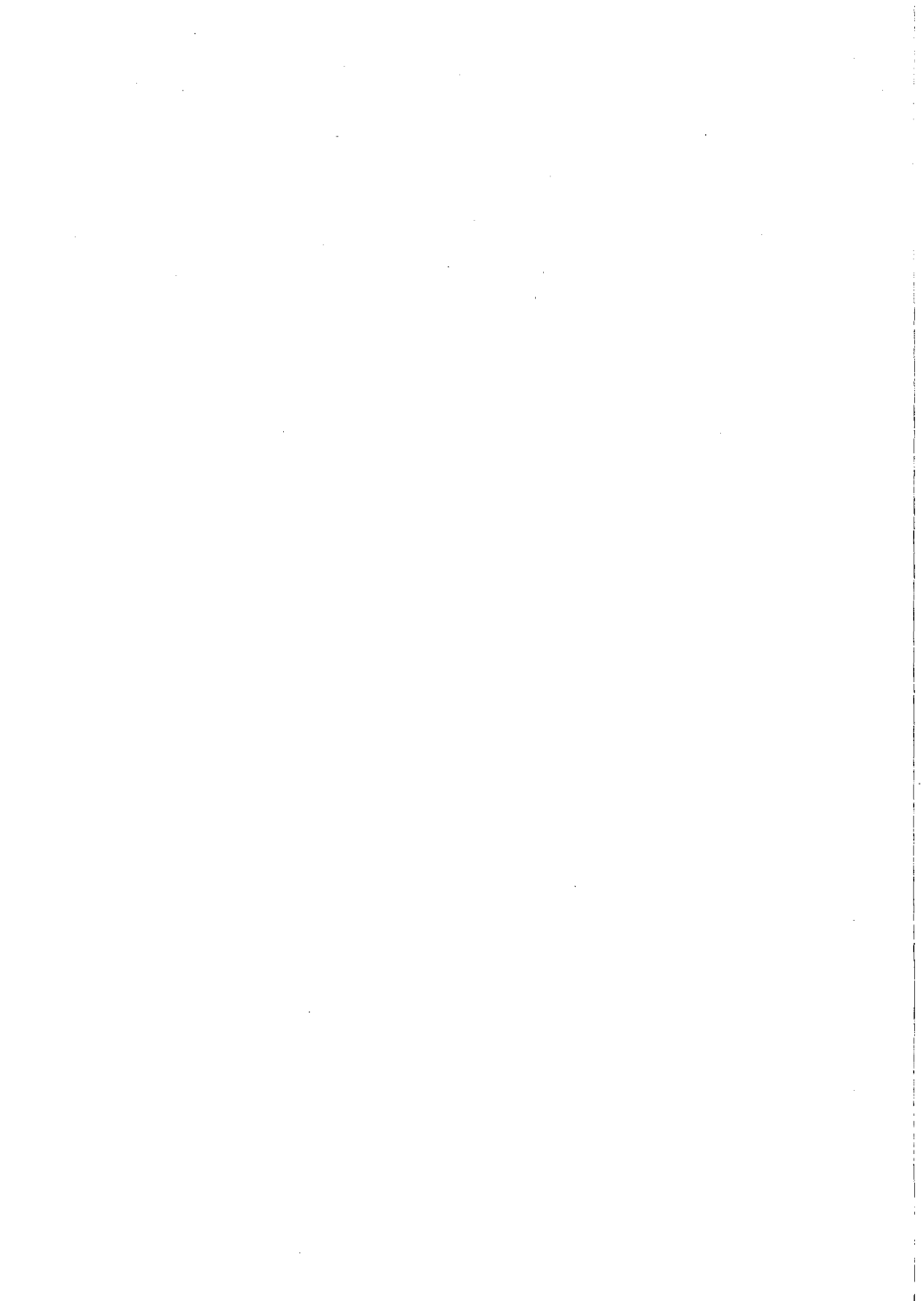
¹⁷ Danas takvim hipotekama nema ni traga u Tunisu.

Na početku svoje sretne vladavine sukobio se sa flotom grada Tarnuba i pobijedio je, vrativši se kući sa veoma bogatim plijenom. Što se, pak, tiče osvajanja prostora Afrike, kao i čišćenja zemlje od pobunjenika i smutljivaca, ovaj vladar je sve to uspješno savladao, što je tada izgledalo gotovo nevjerovatnim. Red i zakon je uveden u svim mjestima, poput Tripolija¹⁸, Gebsa, Hamamata, Gafse, Tuzera, Nafte, Sukre, Kostantiniye¹⁹ i Badže. Osim ovih gradova uređeno je i stanje u gradovima saharskog dijela države, kao što su: Tegret, Urgla, Deredž, Gadams, Dženad, Urakat i Tuvat. Uz pomoć Uzvišenog Allaha vladar je pokorio sve protivnike svoje države. Ranija situacija je bila takva da su se mnogi pojedinci bavili hajdučijom i napadali gradove. Svi su oni bili pokoreni, prihvativši vlast sultana, uz obavezu plaćanja određenih dadžbina. Vladar je uza se imao ogromnu vojsku koja je sa njim išla u progon svih onih koji bi se protivili vlasti, što se pogotovo odnosilo na one koji su bili rukovodioci pobuna. Vladar je uspostavio red i slao svoje ljude u arapska naselja kako bi preuzimali zekat na stoku, potvrđujući time potpunu pokornost vladaru, Allah ga poživio i pomogao. Amin ja rabbel-alemiin i neka je trajan salavat i selam na našeg poslanika Muhammeda s.a.v.s., njegovu porodicu i njegove sljedbenike.

¹⁸ Sada je to glavni grad Libije.

¹⁹ Sada ovaj grad pripada Alžiru

Treći dio

U ovom dijelu je riječ o odgovoru kršćanima, Allah ih prokleo. Želimo im odgovoriti pomoću njihovih knjiga i onoga što kažu četverica pisaca Indžila. Potvrdićemo čvrste dokaze u vjerovanje našeg Poslanika Muhammeda s.a.v.s. i onoga što su najavili prethodni poslanici potvrđujući njegovo poslanstvo u njihovim knjigama, a koje se sada nalaze u rukama kršćana. Ovaj dio sadrži devet poglavlja:

- Prvo poglavlje govori o četverici autora Indžila i o dokazivanju njihovih laži i izmišljanja, Allah ih prokleo.

- Drugo poglavlje govori o razilaženju kršćana i nastanku pojedinih njihovih sekti.

- Treće poglavlje govori o iskvarenosti pravila kršćanske vjere uz odgovore na svako pravilo, naročito pomoću njihovih Evanđelja.

- Četvrto poglavlje govori o ideologiji njihovog vjerovanja koju moraju poznavati i mali i veliki kršćani, a što čini osnov njihovog vjerovanja, uz odgovor njima na temelju Indžila.

- Peto poglavlje pojašnjava da Isa a.s. nije božanstvo kao što ga smatraju kršćani, Allah ih prokleo, nego da je on ljudsko biće, vjerovjesnik i poslanik sa tekstom Indžila.

- Šesto poglavlje govori o razilaženju četverice autora

Indžila i dokazivanju njihove neispravnosti.

- Sedmo poglavlje govori o onome što se pripisuje Isau a.s. od strane lažova i nevjernika, prokleti bili na oba svijeta.

- Osmo poglavlje govori o napadima kršćana na muslimane – neka Allah ponizi kršćane, a uzdigne muslimane.

- Deveto poglavlje govori o potvrdi poslanstva Muhammeda s.a.v.s., kroz tekstove Zebura, Tevrata i Indžila, kao i nagovještaju prethodnih poslanika, neka je salavat i selam na sve njih, čime se dokazuje ispravnost njegova poslanstva i opstanka njegovih sljedbenika sa Allahovim zakonom do Kijametskog dana. A njegovi sljedbenici su najbolji i najplemenitiji narod na Dunjaluku i na Ahiretu kod Uzvišenog Allaha.

Prvo poglavlje

Znajte, Allah vam se smilovao da su četverica pisaca Evandjelja: Matej, Luka, Marko i Ivan, sva četverica iskvarila vjeru Isaa a.s. Dodavali su, oduzimali i mijenjali riječi Uzvišenog Allaha, kao što se o tome i govori u Kur'ani-Kerimu. Ni jedan od te četverice nije od havarijuna (bliskih drugova Isa a.s.) o kojima Allaha dž.š. u Kur'anu pohvalno govori.

Matej je prvi među njima, ali nije stigao da upozna i vidi Isa a.s., osim u onoj godini kada je Allah dž.š. uzdigao Isa .a.s na nebesa Sebi. Nakon što je Isa a.s. uzdignut Matej je napisao Evandjelje svojom rukom u gradu Aleksandriji. U svom djelu je pisao o rođenju Isa a.s., o njegovoj čudnoj pojavi, zatim odlasku njega i njegove majke u područje Egipta iz straha od kralja Rodosa koji je htio ubiti Isa a.s. Razlog tome je, kako kaže Matej u svom navođenju da su trojica vatropoklonika sa Istoka došli do Jerusalema i pitali gdje je taj vladar koji se rodio ovih dana, jer smo mi vidjeli njegovu zvijezdu kako se pojavila iznad naših krajeva, a što je dokaz njegova rođenja, te smo ga došli posjetiti i donijeti poklone. Kada je vladar Rodos čuo za ovu vijest promijenio je boju svoga lica, pa je sakupio jevrejske učenjake i pitao ih o ovom novorođenčetu.

Oni mu odgovoriše: “Naši poslanici od Benu Israila a.s. obavijestili su nas u svojim knjigama da će se Isa a.s. roditi u Bejtul-Makdesu u mjestu Betlehem ovih dana.” Vladar im je tada naredio da odu i potraže to dijete u Betlehemu, jer on ima namjeru da se sastane s njim i da ga obožava. Međutim, bila je to samo spletk a i varka, jer je vladar uistinu želio samo da ga ubije. Trojica vatropoklonika su otišla u Betlehem i našli Merjemu i njenog sina Isa a.s. Bila je u jednoj maloj kućici sa malom sobicom gdje su joj predali poklon i naklonili se njenom sinu. Sljedeće noći su ugledali jednog meleka koji im je naredio da prikriju rođenje Isa a.s. i da se vrate, ali ne onim istim putem kojim su došli. Zatim je melek otišao do Merjeme i upozorio je na spletku kralja Rodosa, te joj naredio da bježi sa sinom Isaom a.s. u zemlju Egipat. Učinila je onako kako joj je bilo naređeno.

Ovo je bio tekst Matejevog govora u Indžilu (Evandjelje), a on je neistinit i netačan. Objašnjenje leži u tome što je između Betlehema i Kuds i-šerifa pet milja. Da se kralj Rodos plašio ovog novorođenčeta lično bi se s trojicom vatropoklonika uputio ili uz njih poslao nekog od svojih sigurnih ljudi da se uvjere u istinitost navoda. Sve ovo ukazuje da su Matejevi navodi netačni. Dodajmo tome da ni Luka, ni Marko, ni Ivan ništa od ovoga ne spominju u svojim Evandeljima. Matej nije prisustvovao Isaovom rođenju, nego je koristio lažnu predaju koja je do njega došla.

Kad je riječ o Luki, kazaćemo da ni on nikada nije vidio Isa a.s. i da je njegovim sljedbenikom postao tek nakon uzdignuća poslanikova. Kršćanstvo je primio pred Pavlom Israilićaninom. Ni on, također nije vidio Isa a.s., a bio je jedan od najvećih neprijatelja kršćanima, jer su preko njega izvršavane naredbe bizantijskih vladara. Njegova zadaća je

bila da gdje god nađe kršćanina da ga dovede do Jerusalema gdje bi ga i zatvorili.

Spomenuti Luka u svojoj knjizi kazuje o pričama apostola, da je Pavle putovao sa grupom konjanika kada su ugledali neke zrake poput sunčevih i tada je iz te svjetlosti čuo glas koji mu kaže: „Zbog čega mi Pavle nanosiš štetu?“, (a ovaj događaj je lažan, tj., šejtanska varka). Pavle upita: „A ko si ti moj gospodine“? On reče: „Ja sam Isus“. Pavle ga ponovno upita: „Kako da ti ja naudim, a ja te čak i ne vidim“! On reče: „Kada udiš mome narodu kao da udiš i meni. Skloni ruke sa mog naroda, jer su oni na istini. Slijedi ih, pa ćeš tako i ti biti spašen“. Pavle upita: „Šta mi naređuješ da činim moj gospodine“? Na to mu Isus reče: „Idi u grad Damask i traži u njemu čovjeka po imenu Analija. On tebe zna, iako ti njega ne poznaješ“. Pavle je otputovao u Damask kako bi tražio pomenutog čovjeka. Pronašao ga je po Isusovom opisu, pa je od njega zatražio da prihvati Isusovu vjeru. Ovaj je udovoljio njegovim zahtjevima nakon što se uvjerio u Pavlovu vjeru u Isusa. Ovaj Pavle je postao kršćanin pred Analijom, a Luka pred Pavlom koji je zatim uzeo Evanđelje od njega. Ni jedan od njih nisu bili suvremenici Isa a.s., niti su ga ikada vidjeli. Sve ovo je smiješno i smušeno što ukazuje na njihovu laž, prokleti bili.

Što se tiče Marka ni on nikada vidio nije Isa a.s. Njegov ulazak u kršćanstvo bio je tek nakon uzdizanja Isa a.s. Vjeru je prihvatio pred apostolom Petrom od koga je i uzeo Evanđelje u gradu Rimu. Marko se izdvaja od ostale trojice pisaca Evanđelja po mnogim pitanjima, a što će biti pojašnjeno u šestom poglavlju, ako Bog da.

Što se tiče Ivana za njega kažu da je tečić Isa a.s. Kršćani smatraju da je Isus prisustvovao svadbi Ivanovoj kojom

prilikom je vodu pretvorio u vino, a što je smatrano prvim čudom od strane Isusa. Kada je Ivan to vidio napustio je ženu i krenuo za slijeđenjem Isusa u njegovoj vjeri i njegovim putovanjima. Kršćani navode kako je Isus oporučio svom tečiću Ivanu da pripazi njegovu majku Mariju (Merjem). To je bilo u vrijeme kada su došli židovi i priprijetili mu smrću, kako oni misle, prokleti bili. I kaže Isus Ivanu: „Tako ti Boga pripazi na moju majku, jer je ona i tvoja majka”. Zatim kaže njoj: „Tako ti Boga pripazi na Ivana, jer je on tvoj sin”, te joj oporučio da pazi na njega.

Ovaj Ivan je četvrti iz grupe onih koji su pisali Evanđelje kao što smo ranije pominjali. Ali, Ivan je pisao svoje Evanđelje na grčkom jeziku u gradu Šusu. Ova pomenuta četverica su autori četiri Evanđelja koja su izmijenili, dodavali i oduzimali od njih, ali je jedino jedan Indžil ispravan i to onaj koji je objavljen Isa a.s. Taj originalni Indžil je istinit i u njemu nema razilaženja. Laži na Allaha i Njegova Isa a.s. poslanika su poznate i kršćani ih ne mogu poricati, kao što ćemo to navesti u dobroj mjeri, ako Bog da.

Što se tiče njihovih neistina, između ostalog navest' ćemo primjer šta kaže Marko u prvom dijelu svoga Evanđelja u Izaiji Proroku, pa kaže, navodeći Božije riječi: „Doista šaljem Svog meleka pred tvoje lice”, misleći lice Isa a.s. Ove riječi se ne nalaze u knjizi Izaiji, nego u knjizi Melhija Vjerovjesnika a.s. To je jedno od najpogrdnijih potvora na Allahove poslanike, kada se, dakle nekom od njih pripisuje ono što nema u njihovom kitabu.

U neistine također spada kazivanje Matejevo u trinaestom poglavlju njegova Evanđelja da je Isa a.s. rekao: „Moje tijelo će biti u utrobi zemlje tri dana i tri noći nakon moje smrti, kao što je Jona proveo u ribi”. Ovo je očita laž koja se nalazi u

Matejevom Evanđelju, jer se on ranije složio sa učenjem ostale trojice u njihovim knjigama da je Isa, po njihovim tvrdnjama podlegao u petak u šest sati navečer, a da je ukopan u prvom satu subotnje noći i da je iz mrtvih ustao u nedjelju ujutro, te je prema ovome proveo u zemlji jedan dan i dvije noći. S obzirom na ono što je ranije naveo Matej – da je Isa proveo tri dana i tri noći u zemlji koliko je Junus proveo u ribi – jasno se pojavljuje nesklad u ovom događaju. Nema sumnje da je laž prokletnika koji pišu Evanđelja po ovom pitanju očita, jer niti je Isa a.s. rekao za sebe, niti je to Allah rekao za njega, da je bio u zemlji dvije noći i jedan dan ili tri noći i tri dana, nego je ispravno to što kaže Uzvišeni Allah u Svojoj knjizi Časnoj, objavljenoj preko Svoga časnog Poslanika Muhammeda s.a.v.s., kada kaže: „Niti su ga ubili, niti su ga razapeli, nego ga je Allah uzdigao sebi”²⁰, prokleti bili lažovi.

Također Marko navodi da je Isa a.s. nakon što je ustao iz mrtvih razgovarao sa apostolima, nakon čega se istog dana uzdigao na nebesa.

Luka se razišao s njime, pa je u knjizi koju je nazvao „Kazivanje apostola” spomenuo da se Isa uzdigao na nebo, nakon što je u zemlji među mrtvima proveo četrdeset dana. Ova činjenica je dovoljan dokaz za njihovu laž. Tako mi Allaha, niti je ubijen Isa, niti su ga pokopali, niti se pridigao iz mrtvih nakon jednog ili četrdeset dana. Neka je Allahovo prokletstvo na kafire.

²⁰ Sura; En-Nisa, 157.

Drugo poglavlje

O PODIJELJENOSTI KRŠĆANA NA VIŠE PRAVACA I GRUPACIJA

Znajte, Allah vam se smilovao da su se kršćani razdijelili na sedamdeset i dvije grupe. Jedna od prvih grupacija smatra da je Isus bog, tvorac, stvoritelj nebesa i zemlje. Odgovor takvima glasi: „Vi poričete i ne vjerujete, izdali ste i evanđeosko učenje, jer tamo Matej u djelu „El-Mevfa” 20 (oprost) kaže da je Isus rekao svojim apostolima u noći kada su ga uzeli židovi: „Izbjegao sam strah od smrti”, zatim se jako rastužio i promijenio boju lica, pa onda pao ničice plačući i moleći Boga riječima: „O moj Bože, ako možeš otkloni od mene čašu smrti i neka ne bude kako ja hoću, nego onako kako Ti želiš”. Ovo je odluka Isa a.s. s toga što se on kao ljudsko biće boji smrti, kao i to da on ima svoga Boga, jer Mu se obraća sa „moj Bože“. Međutim, prokletnici i pored toga što navode njegovo ljudsko porijeklo, strah i njegovu tugu, unose sumnju u Božiju svemoć kada kažu: „Ako možeš ukloni od mene čašu smrti”. Ovo je, dakle izraz otvorene sumnje u Božiju svemoć. A zna se da Isa a.s. vjeruje da ne postoji ništa što Bog nije u stanju učiniti.

Kad bi znao da to Bog nije u stanju učiniti, čemu bi onda značilo pitanje obraćanja Njemu?! Bože sačuvaj, da Allahov poslanik upošte sumnja u Njegovu Svemoć. Naprotiv, on se nalazi na najvećem stepenu uvjerenja sigurno da ne postoji apsolutno ništa što Bog nije u stanju učiniti. Sve se događa po Njegovoj odredbi i volji. Nema drugog Boga osim Njega.

Također se za ovu navedenu kršćansku grupaciju kaže da su u suprotnosti sa onim što kaže Ivan u dvanaestom dijelu svoga Evanđelja, kako je Isa digao pogled u nebesa obraćajući se Bogu riječima: „Gospodaru ja Ti se zahvaljujem što si udovoljio mojim molbama, ali Te molim zbog ovih prisutnih, jer oni ne vjeruju u to da sam ja Tvoj poslanik...” Ovdje Isa a.s. priznaje Boga za svog Gospodara, obraća Mu se, zahvaljuje na Njegovim blagodatima i što udovoljava njegovim molbama. Pa, kako onda možete reći da je Isa Bog koji je stvorio nebesa i zemlju, pa zar zdrav razum to može i pojmiti?!

Uvjerićemo vas u ono što kaže Ivan u petom poglavlju svoga Evanđelja da je Isus rekao jevrejima: „Ko poslušaj moj govor i vjeruje u ono sa čime sam poslan ući će u raj”. Dalje nastavlja u istom poglavlju da su jevreji upitali Isusa: „Ko ti potvrđuje da je istina to što govoriš”? Na što im on odgovori: „Gospodar koji me poslao, On mi je i svjedok”. Pa, ovo je Isa a.s. koji tvrdi da je vjerovjesnik, poslanik i da ima svoga Gospodara koji ga je poslao i da svako onaj ko radi po onome što od njega čuje i vjeruje u njegovo poslanstvo ući će u dženet.

Sljedeći dokaz ćemo vidjeti u onome što kaže Marko u prvom poglavlju svoga Evanđelja da je bio u Jerusalemu jedan lud čovjek na čija je usta govorio demon, pa mu se primakao Isus, a demon je iz čovjeka progovorio: „O Isuse, šta ti imaš sa mnom, zar želiš da me istjeraš iz tijela ovog čovjeka, kako

bi ljudi znali da si ti vjerovjesnik. Ja znam da si ti vjerovjesnik i Božiji duh i da te Allah Uzvišeni poslao". Isus mu je naredio da izađe iz čovjeka što je on i učinio, nakon čega je čovjek ozdravio. Svi prisutni su bili zadivljeni. Ovo ukazuje na potpunu tačnost i dokaz da je Isa čovjek kao i ostala ljudska bića, kao i to da je poslanik iz skupine Allahovih poslanika, neka je salavat i selam na sve njih.

Druga grupa smatra da je Isus Božiji sin i da je on i bog i čovjek, da je bog s božije strane, a da je čovjek s majčine strane, te da su jevreji ubili u njemu tu majčinu stranu, a da njegovo božanstvo nije uništeno. Što se, pak, tijela tiče ono je otišlo u grob, zatim u pakao iz kojeg je opet izvađeno, kao što se dešavalo i ranijim Božijim poslanicima: Adamu, Noahu, Abrahamu..., tj. da su svi morali proći taj put zbog grijeha kojeg je počinio praotac Adam jedući zabranjeno voće. Oni vjeruju da su se svi vjerovjesnici digli na nebo i da su u društvu sa Isusom, nakon što se spojilo ono njegovo ljudsko i božansko. Ovo vjerovanje je čisti kufr, tj. nevjerovanje i očita glupost. Neka nas Allah dž.š. sačuva iskušenja u koja spadaju vjerovanja ovakvih grupacija. Može im se reći: „Slagali ste na Boga i na Isaa, Njegova poslanika”.

Dokaz tome se može pronaći i u onome što navodi Matej u devetnaestom poglavlju svoga Evanđelja, kako je Isus rekao učenicima: „Znajte i vjerujte da se vaš nebeski otac nalazi na nebu”, misleći time na Uzvišenog Allaha, koji je Jedan, koji nije rodio i rođen nije, pa zar ima većeg svjedoka od svjedočenja Isaovog a.s. koji se protivi njihovim lažnim učenjima.

Što se tiče ostalih kršćanskih grupacija sve su zasnovane na lažima i izmišljotinama o kojima ja ne bih više govorio, iz želje da skratim i olakšam čitaocu, uz puno pouzdanje u Allaha dž.š.

Treće poglavlje

U ovom poglavlju ćemo pojasniti netačnost kršćanskih principa u koje manja grupa sumnja, a veća grupa vjeruje. Odgovor ćemo dati kroz tekst njihovog Evandjelja, za svako od tih njihovih pravila.

Znajte, Allah vam se smilovao da kršćanstvo ima pet pravila i to: krštenje, sveto trojstvo, vjerovanje u božansku vezu sina božijeg u utrobi majke Merjeme, vjerovanje u pričest – sakramente i preuzimanje grijeha od strane svećenika (ispovijedanje).

Prvo pravilo

KRŠTENJE I NJEGOVA SVOJSTVA

Znajte, Allah vam se smilovao da Luka u svom Evandelju navodi kako je Isus rekao: „Ko bude kršten ući će u raj, a ko ne bude ući će u pakao i u njemu vječno ostati”. Zbog ovog teksta u njihovom učenju oni smatraju da nije moguće ući u raj, odnosno džennet, osim sa krštenjem. Na ovo bi im se

moglo reći: „Šta mislite o Abrahamu, Izaku, Jakovu, kao i drugim vjerovjesnicima, da li će oni u raj ili ne? Ako kažu da će u raj, onda ćemo ih upitati kako će ući u raj kada nisu kršteni”. Oni bi rekli da je njihovo obrezivanje zamjena za krštenje. Zatim bi ih opet trebalo upitati: „Šta kažete za Adama i Noa i za njihove prve potomke – niti su se obrezivali, niti su se ikada krstili, a u tekstu vašeg Evanđelja se kaže da su oni svi u raju”! Svi kršćanski učenjaci to vjeruju, a ipak ne mogu da odgovore na ovakva postavljena pitanja.

Znajte da je ovo pravilo o krštenju lažno i izmišljeno, jer su to oni pripisali Uzvišenom Allahu i Njegovom poslaniku Isa a.s.. Krštenje se vrši tako što se u svakoj crkvi postavi posuda od mermera ili nešto slično, koju svećenik napuni vodom, te na tu vodu nešto prouči iz Evanđelja. Nakon toga u tu vodu ubaci dosta soli ili balzamovo ulje. Kada bi se vršilo pokršćavanje nekog uglednog i starijeg čovjeka iskupilo bi se nekoliko uglednih kršćana koji bi mu svjedočili po njihovoj vjeri da je kršten. Pored te svete vode svećenik bi rekao: „O taj i taj, znaj da prihvatanje kršćanstva znači da vjeruješ u to da je Bog jedan od trojice i znaj da nećeš moći ući u raj, osim krštenjem. Naš gospodar je Isus – božiji sin koji je otjelovljen u utrobi svoje majke Marije i postao bogočovjek. On je bog u suštini zbog svog oca, a ljudsko je biće po suštini svoje majke. Razapet je i umro je.

Živio je i postao živim tri dana nakon njegova zakopavanja, a onda se uzdigao na nebo i zasjeo sa desne strane svoga oca. Na Sudnjem danu će donositi presude ljudima i ti treba da vjeruješ u sve što vjeruju sljedbenici crkve. O sinak moj, vjeruješ li u sve ovo, na što mu novonastali kršćanin odgovara sa: ”Da”. Nakon toga svećenik zahvata svete vodice kojom posipa novog

kršćanina, govoreći : „Krstim te u ime oca, sina i duha svetog”. Zatim, tu vodu obriše peškirom i ostavlja ga što znači da je dotični prihvatio kršćansko učenje.

Što se tiče krštenja kršćanske djece ono se obavlja osmi dan po rođenju. Roditelji bi dijete donijeli u crkvu i predali svećeniku u ruke, nakon čega bi se svećenik obratio riječima ranije navedenim u njihovom učenju, a otac i majka bi odgovarali sa riječima prihvatanja, zatim preuzimaju dijete koje je tako postalo kršćanin. Eto to je način krštenja djeteta, Allah ih uputio s tog krivog vjerovanja.

Znajte, Allah vam se smilovao da voda koju svećenici sipaju u crkvenu zdjelicu ostaje godinama ustajala i nepromijenjena, ali se to običnom kršćanskom svijetu jako dopada. Oni vjeruju da to spada u blagoslov svećenika i njihove crkve. Ne znaju da je ta voda puna soli i balzamovog ulja, a to dvoje sprečava vodu od neugodnog mirisa. Svećenik ne ubacuje so, niti ulje u posudu osim noću ili u vrijeme kada ga niko od običnog svijeta ne vidi. Ovo je samo jedna od svećeničkih varki kojima se oni koriste. U vrijeme moga džahilijeta kada sam ja bio svećenik činio sam isto to mnogo puta. Hvala Allahu koji me je uputio na put istine i izveo me iz tmina na svjetlo.

Drugo pravilo

VJEROVANJE U TROJSTVO

Po njihovom vjerovanju nije moguće ući u raj bez vjerovanja u sveto trojstvo prema onome kako izjavljaju njihove zalutale vođe. Oni vjeruju da je bog jedan od trojice, da je Isus sin božiji koji ima božansko i ljudsko svojstvo. Ta dva svojstva su postali jedno, te je božanski čovjek stvoren kao novo biće, a u isto vrijeme čovjek postaje bog, stvoritelj koji nije stvoren. Neki kažu da su ta trojica bog, Isus i Marija. Nema sumnje da svaki zdravi razum kojim je Bog obdario čovjeka odbija i pomisao na takvo nešto. Takvo nisko shvatanje i dječija pamet ne može prihvatiti. Ovakvim stavovima bi se mogao nasmijati ko ima imalo moći za razumijevanje. Hvala Allahu dž.š. koji me spasio takvog društva i sačuvao me njihovih iskušenja. Oni se obavezuju na vjerovanje da je Isus sin božiji i da posjeduje svojstva kao i sam Bog, tj. da Isus zna što i sam Bog i da ima moć koju i On ima, da i ostala druga svojstva i njemu pripadaju kao i Bogu, a što je, svakako, apsurdno. Jedan od dokaza za to su i riječi Markove u jedanaestom poglavlju njegova Evanđelja, kada su učenici pitali Isa a.s. kada će nastupiti Sudnji dan. On im je na to odgovorio: „Taj dan ne znaju ni anđeli koji su na nebu, niti iko drugi, osim boga-oca”. Ovo je dokaz da Isus nije sve znao, pa čak ni meleci, kao i potvrda da jedino Uzvišeni Allah zna kada će nastupiti Sudnji dan, te da Isa a.s. zna samo onoliko koliko ga je Allah podučio.

Matej u dvadesetom poglavlju svoga Evanđelja navodi da, kada su jevreji htjeli uhvatiti i ubiti Isusa, on se te noći promijenio i jako ražalostio, a svako ko ima svojstvo žaljenja ne može biti Bog, niti božiji sin. Zdravi razum sigurno ne može prihvatiti da Isa a.s. može imati dvije prirode, božansku i ljudsku, pa da onda postanu jedno.. To je gore od onoga koji kaže da voda, svjetlost i tama mogu biti jedno. Nespojivo je prizivati jedinstvo vode i vatre, kao ni jedinstvo svjetlosti i tame, jer takvo jedinstvo u svojoj suštini je nemoguće, zato što jedno isključuje drugo. Stvoritelj svih stvorenja je neovisan u Svojoj biti i Svet je u Svojoj veličini u odnosu na sve drugo, te kako onda zdrav razum može miješati Stvoritelja sa stvorenjima, kao da su jedno!? Neka je Uzvišen Jedini istinski Gospodar od onoga što Mu pripisuju ! A gdje je bilo Isusovo božanstvo kada je po njihovom vjerovanju izumiralo njegovo ljudsko tijelo!? Naročito zbog toga što smatraju da su se duh i tijelo pomiješali i sjedinili. A šta ih je onda razdvojilo kada je njegovo tijelo bilo udarano bičem – kako oni vjeruju – i tako udaran po glavi razapet na drvetu i gađan strijelama sve dok nije umro, a vikao je žalosno i strašivo? Gdje je nestalo njegovo božanstvo u vrijeme ovih strašnih muka, a bilo je, kako dakle vjeruju to dvoje spojeno? Međutim, kažu da ga je to božanstvo napustilo kada je razapet i ubijen, a onda se spustilo u pakao kako bi izvelo iz njega prijašnje vjerovjesnike. Tada je njegovo „ljudsko” bilo zakopano u grobu sve dok se njegov „božanski dio” nije vratio i izveo ga iz groba, nakon čega su zajedno otišli na nebo. Sve su ovo netačna kazivanja i spadaju u plitke besmislice koje zdravi razum ne može prihvatiti. Kako to da smatraju da Isus ima dvije prirode, a da su one postale jedno, a u Evanđelju im stoji da on ima samo jednu prirodu, ljudsku!? Dokaz tome su riječi

Mateja u drugom poglavlju njegova Evanđelja gdje stoji da je Isus, nakon što je napustio rodni grad, potcjenjivan od naroda rekao: „Vjerovjesnici se ne potcjenjuju nigdje kao u svom gradu”. Ovo dokazuje da je on jedan iz grupe vjerovjesnika i da svi vjerovjesnici mogu imati samo jednu prirodu – onu ljudsku. To također potvrđuje i ono što kaže Šen'un Safaa, predsjednik jevrejskih učenjaka kada je licemjerno govorio o Isusu: „O ljudi, Israilićani, slušajte, pa ću vam reći ko je Isus. To je čovjek koji vam se pojavio od Boga sa snagom, podrškom i čudima kojima ga je obdario Bog, a vi to poričete”. Ovako stoji u knjizi: „Kazivanje apostola”, a što je kod kršćana kao i Evanđelje. Pa, zar ima neka tačnija vijest od ove koju iznosi Šem'un Safaa, a kršćani se ponose njegovom pojavom, vjerujući u njegovu dobrotu i ispravnost. On, dakle svjedoči da je Isus čovjek kao i ostali ljudi poslanici, vjerovjesnici koje je Allah potpomagao sa čudima. Sve što je Isa a.s. bio u stanju učiniti bila je to moć Boga, a ne lično Isaova. Pa, gdje je onda istina i njeno svjetlo u tami njihove krive vjere kada kažu da se božanstvo sjedinilo sa ljudstvom (tijelom) Isusovim i postalo potpun stvoren čovjek, tj. nastao je Isus čovjek, a njegovo tijelo je postalo božanstvo – stvoritelj koji nije stvoren!?

O Allahovi robovi, razmislite kako se šejtan poigrava s crnim nevjerovanjem koje je nabačeno na oči onima koji vjeruju u ovakve nemoguće pojmove. Oni slijede šejtane koji su im izmislili takvo pokvareno i ponižavajuće vjerovanje – Allah nas sačuvao njihove situacije i njihovog kraha.

Na kraju svoga Evanđelja Luka navodi da je Isus, nakon što je ustao iz groba sreo dvojicu svojih učenika, od kojih je jednom bilo ime Kleofa i da im je rekao: „Što ste vas dvojica tužni”? Oni su mu odgovorili: „Jesi li ti jedini koji boraviš u

Jerusalemu gradu, a ne znaš šta se u njemu dogodilo ovih dana Isusu koji je bio čovjek, poslan od Boga u djelu i riječima pred svim ljudima”!? Ovo je svjedočenje Isaovog učenika, da je on Isa čovjek, a ne Stvoritelj, niti je Bog, niti je Božiji sin. Neka je Uzvišen Allah od svega onoga što mu kafiri pripisuju!

Treće pravilo

VJEROVANJE U BOŽANSKU VEZU ISUSA JOŠ U UTROBI

Po njihovom čudnom vjerovanju trojstva desilo se otjelovljenje duha u utrobi Marije (Merjeme). Šta bi mogao biti uzrok tog vjerovanja!?

Znajte, Allah vam se smilovao da, dakle kršćani vjeruju kako je Uzvišeni Gospod kaznio Adama (Adema a.s.) i njegovo potomstvo paklom zbog njegovog istočnog²¹ prvotnog grijeha, vezanog za jedenje zabranjenog voća. Zatim, da se Uzvišeni sažalio i omogućio im da izađu iz pakla (džehenema) tako što je poslao svoga sina koji se utjelovio u utrobi Marije u liku Isusa, te je postao čovjek po majci, a božanstvo po ocu. Poslije toga je dobio zadaću da izvede Adama i njegovo potomstvo iz pakla, a to nije mogao učiniti sve dok i sam ne umre. Tom svojom smrću on izbavlja cijelo ljudsko potomstvo iz ruku đavola, a on je umro nasilnom smrću. Zatim, nakon tri dana života spustio se u pakao iz kojeg je izbavio Adama i njegovo potomstvo, kao i sve prethodne Božije poslanike.

²¹ Grijeh nazivaju istočnim zbog toga što je on bio razlogom istoka, tj. izlaska Adama i Have iz dženneta.

Eto, ovakvo je njihovo učenje, puno izmišljotina koje im je podastro sam đavo, jer nemaju nikakvog valjanog dokaza za ovakve nebuloze. Allah dž.š. je sačuvao sve Svoje vjerovjesnike i poslanike od ovakvih smiješnih i propalih hipoteza.

Očito se ovdje da primijetiti da u njihovom učenju postoji proturječnost. Jer, nemoguće je da se Uzvišeni i Vječni Stvoritelj pretvara u krv i meso, tj. da rađa sina bilo na nebesima, bilo na Zemlji. Kako bi Njegova Beskrajnost i Vječnost bila ograničena i prebacivana na druge!? Nikako!! Allah je Jedan i nema Mu ništa slično, jer je On Uzvišen i Svemoćan u Svome savršenstvu, te zašto da se, onda pretvara u čovjeka!? Pa, kako će On - koji je vječno Živi i Besmrtni u svojoj Svojost Svetošći - da ,ide' u utrobu žene, a On obuhvata i nebesa i Zemlju!? Moglo bi im se reći: „Vi smatrate da je Isus bog, te ko to ne vjeruje on i ne pripada kršćanstvu, ali zar ne vidite da ste upali u očitu zamku kada ste od čovjeka napravili vječno stvorenje!? Tom događaju vezanom za Isa a.s. dajete pet dimenzija:

Prvo: Ili ste ga učinili vječnim bogom ili je on postao mjestom smještaja vječnog boga!?

Drugo: Da li je ikada sam Isa a.s. o sebi govorio kao o Bogu i da li su njegovi učenici koji su prenosili vijesti o njemu ikada tako što registrovali?

Treće: Zar ste ga učinili bogom samo zbog čuda koja su se dešavala samo njemu?

Četvrto: Jeste li ga učinili bogom zbog njegova uzdignuća na nebo?

Peto: Učinili ste ga bogom zbog njegovog neobično čudnog dolaska na ovaj svijet – rađanjem bez muškog roditelja, tj. oca!!

Zašto se čudite tom neobičnom dolasku na ovaj svijet, pa to ustvari ništa nije čudnije od dolaska Adema a.s. koji je stvoren i bez oca i bez majke ili bilo kakve materije, a ni Adem ni meleki nisu nazivani božanstvima, što i vi smatrate i vjerujete. Pa, recite nam koja je to razlika između njega, Isa a.s. i njih, a stvaranje ovih drugih je čudnije od njegova dolaska na ovaj svijet!? Ukoliko kažete da je Isus bog zbog toga što je prikazivao čuda, pa kršćanski učenjaci znaju da su i raniji poslanici također darivani od Boga nadnaravnim čudima, npr:

- Poslanik El-Jesea a.s. je proživljavao mrtve, čak je i proživljavao mrtve koje je vraćao u život i iz Berzaha²², a što je veće čudo od Isaovog a.s. čuda.

- Zatim, Ilijas a.s. je takođe proživljavao mrtve i blagoslovio brašno i ulje siromašne starice kojoj se vrećica brašna i posuda ulja nije mogla isprazniti punih sedam godina, a stalno se trošila. Isti ovaj poslanik je molio Allaha dž.š. da često pada rodna kiša tokom sedam godina, što mu je Allah Uzvišeni i udovoljio.

- Kršćani smatraju da je Isus sa pet pogača nahranio pet hiljada ljudi. Dakako, to jest čudo, ali je čudo isto tako veliko uradio i Musa a.s. kada je molio Allaha dž.š. da njega i njegov narod opskrbi hranom, na što mu je Uzvišeni i udovoljio time što im je dao hranu od slatkog voća i pečenih prepelica da jedu četrdeset godina, a njihov broj je prelazio šesto hiljada osoba.

- Ako je Isa a.s. hodao po vodi (moru), a nije u nju propadao, pa i Musa a.s. je jednim udarcem štapom po moru razdvojio vodu, te je tako napravio put kojim je prošao on i njegov narod bježeći od faraona i njegove vojske, a koji su

²² To je mjesto boravka duša u iščekivanju Sudnjeg dana.

zatim potopljeni. Sem toga, Musa a.s. bi udarcem štapa o kamen izazvao (Allahovom voljom) da potekne dvanaest izvora za dvanaest plemena iz naroda Benu Israil. Pored ovoga Musa a.s. je egipatskom narodu pokazao i deset čuda, kao što su: pojava nečiste vode u kojoj izumiru životinje boraveći u njoj, štap koji bi se pretvarao u ogromnu zmiju, a pomoću koje je pobijedio faraonove čarobnjake, slanje žaba koje su okupirale kuće nevjernika, napast krpelja na njihova tijela, najezda skakavaca, najezda drugih raznih insekata, uništenje stočnog fonda, pojava čireva na tijelima nevjernika, pojava hladnoće koja bi uništavala drveće i spajanje tri dana sa noćima tako da je sve bilo u tami.²³

Kada kršćani navode da je Isus bog oni to smatraju između ostalog i zbog toga „što se uzdigao na nebesa i učiniste ga bogom”, pa morali bi onda i poslanika Ilijasa a.s. i Idrisa a.s. takođe nazvati bogovima, jer su se i njih dvojica, kako kršćani tvrde uzdigli na nebesa. Ovo potvrđuje i Indžil i tekst Tivrata, kao što je to stav i sve kršćanske uleme, pa što ih onda ne nazvaste bogovima!? Ako tvrdite da je Isus božanstvo samo po sebi, onda ste ga vi učinili bogom, a što je jedna velika laž. U vašem Evandjelju stoji da je Isus u vrijeme raspeća rekao: „Bože moj, zašto si me ostavio”, ili na drugom mjestu piše da je rekao: „Bog me poslao vama”, čime potvrđuje da je on čovjek kao i ostali njegovi prethodnici među poslanicima. Ovakvi tekstovi u vašem Evandjelju su mnogobrojni u kojima se iznosi laž, kao i to da je razapet i da je dozivao: „Bože moj, Bože moj”, a što se ne nalazi u originalnom tekstu Indžila.

²³ Ovdje je vjerovatno slučajno napravljen propust u nabrananju Musaovih a.s. čuda od kojih su i to da je stavljao ruku pod pazuhu, nakon čega bi je ljudima pokazao potpuno bijelom.

Nažalost, te laži su ubačene u kršćansko učenje, a lažima na Allaha samo iskazuju protivrječnost i glupost koju mogu samo razumom obdareni uočiti, neka im je Allah na pomoći.

Četvrto pravilo

VJEROVANJE U PRIČEST I NJEGOV OPIS

Znajte, Allah vam se smilovao da kršćansko učenje o pričesti u sebi sadrži kufr (nevjerovanje). To je zbog toga što smatraju da komad kruha (hljeba) nad kojim svećenik prouči nekoliko riječi postaju u tom trenutku tijelo Isusovo. Takođe, kada prouči nekoliko riječi nad čašom vina smatraju da to vino postaje krv Isusova. U njihovom zakoniku svaki glavni svećenik u crkvi ima obavezu da svakog dana nad kruhom i vinom uči riječi molitve. Iz toga je proizašlo da kršćani vjeruju kako doista kruh postaje Isusovo tijelo, a vino njegova krv.

Kao podlogu za ovakvo svoje učenje uzimaju riječi Mateja koji u dvadesetom poglavlju svoga Evanđelja kaže da je jednog dana Isus sazvaio sve apostole, a bio je pred svoju smrt i jeo je kruh kojeg je izlomio na više dijelova, pa ga dao svim prisutnima rekavši: „Jedite, ovo je moje tijelo”! Zatim im je dao da piju vino, rekavši: „Pijte, ovo je moja krv”! Eto, ovako navodi Matej u svom Evanđelju.

A Ivan, za koga smatraju da je prisustvovao uzdignuću Isaovom a.s. u svom Evanđelju nikako ne spominje išta vezano za kruh i vino. Ovo neslaganje je samo jedan od dokaza da su navodi Mateja netačni, nemogući i nevjerovatni.

Kršćani, žalosni bili vjeruju da je svaki komadić kruha koji svećenik da tijelo Isusovo u svim njegovim dimenzijama, makar se, dakle taj kruh i izlomio na hiljade sitnih dijelova. Oni kažu da je Isus bio visok oko deset pedalja²⁴, a komadići kruha nad kojima bi se učila svećenička molitva ne prelaze ni jednu trećinu pedlja! Pa, kako je onda moguće da jedna ljudska tjelesna visina i težina budu jednake tom komadiću, tj. trećini jednog pedlja!? Zdrav razum to nikako ne može prihvatiti. Svoj stav pravdaju time što ga porede sa staklom, odnosno povećalom koje može biti veličine jednog dinara²⁵, pomoću čega čovjek može da vidi najudaljenija sazviježđa i visoke građevine, tj. kada ih približi. U stvarnosti ona su daleko veća i do hiljadu puta. Kaže se da je ono što se vidi kroz povećalo privid, a ne suština, dok kršćani smatraju da je komadić kruha suština cijelog tijela Isusovog, a to, svakako zdrav razum ne može prihvatiti.

Kršćani su saglasni u svom učenju da se Isus uzdigao na nebesa i da je sjeo sa desne Božije strane, pa ko bi onda, po njima spustio njegovo tijelo u komad kruha!? Zatim znano je da je Isus jedna osoba, a kršćani vjeruju da je svaki pomenuti kruh cijelo njegovo tijelo, makar se on izlomio i u sto hiljada komada, što, pak znači da se Isus mora naći u svakom tom komadiću kruha!!! Ako tome dodamo brojeve crkava i brojeve kruha došli bi do jednog prevelikog broja. Svako ko ovo smatra mogućim neka zna da je u tom svom uvjerenju smiješan i zaveden od strane đavola, neka nas Allah tog sačuva, divan li je On zaštitnik.

²⁴ Jedan pedalj je jednako 22,5 cm.

²⁵ To je kovani novac tog vremena.

Opis kršćanske pričesti i njihove molitve prilikom toga bi bio ovakav: Svećenik naređuje svome slugi da zakuha i pripremi kruh od čistog brašna, te da ga ispeče. Nakon toga svećenik uzima kruh i čašu vina, te naređuje da se putem zvona oglasi poziv na molitvu. Kada se narod iskupi poredaju se u redovima u crkvi, a svećenik sipa vino u srebrni pehar, a kruh stavlja u čisti peškir. Onda, okrenuti prema istoku prilaze jedan po jedan red prisutnih vjernika i uzimaju komadić kruha od svećenika. Tekst molitve nad kruhom i vinom glasi: „Naš bog Isus je u noći kada je usmrćen uzeo kruh u svoju svetu ruku, podigao oči na nebesa, upirući ih ka Svemogućem, ukazujući Mu dužno poštovanje. Zatim je prelomio kruh i nahranio svoje apostole, rekavši im: „Jedite, ovo je moje tijelo“. Kada svećenik završi svoj govor, naklanja se tom komadiću hljeba, vjerujući da je to, doista tijelo Isusovo, a da je Isus sin božiji. Dok se naklanja tom kruhu on izgovara: „Ti si Isus, bog nebesa i zemlje, ti si božiji sin, rođen prije svih svjetova, ti si nas spasio iz đavoljih ruku, molio si se u utrobi Marije, ti si otvorio vjernicima vrata raja, nakon što si pobijedio đavola. Ti sjediš s desne strane svoga oca na nebu, molim te da oprostiš meni i tvome narodu kojeg si oslobodio grijeha svojom krvlju“. Zatim se kruh pokazuje prisutnim kršćanima, nakon čega svi učine naklon njemu. Onda svećenik uzima čašu vina i izgovara molitvu: „Naš bog Isus prije svoje smrti je uzeo čašu s pićem i dao je svojim apostolima, rekavši: „Pijte, ovo je moja krv“. Onda svećenik čini naklon prema čaši, a prisutni kršćani ga slijede. Nakon svega toga svećenik jede kruh i pije pomenuto vino, izgovarajući molitve iz Evanđelja. Zatim, slijedi završni čin molitve”.

I, eto, takva je njihova pričest, molitva - kako se samo šejtan s njima poigrava, neka nas Allah dž.š. sačuva takvih iskušenja!

Peto pravilo

VJEROVANJE U ISPOVIJED SVEĆENIKU I NJEGOV OPIS

Znajte, Allah vam se smilovao da kršćani vjeruju da je nemoguće ući u raj dok se čovjek ne ispovijedi svećeniku. Ukoliko bi prikrrio makar i jedan grijeh ne bi mu koristila njegova ispovijed. Jednom godišnje oni imaju post kada odlaze u crkve i ispovijedaju se svećeniku za sve svoje grijehe. Ta ispovijed može biti i u drugim vremenima, kao što su bolesti i strah od smrti. Tada se pošalje po svećenika koji dolazi da ga ispovijedi za sve njegove učinjene grijehe i tom prilikom mu svećenik oprosti. Oni, žalosni bili, smatraju da svaki grijeh kojeg svećenik oprosti, biva oprošten i kod Svemogućeg Boga. Zbog toga se i papa sa sjedištem u Rimu smatra zastupnikom Isusa na Zemlji i on je taj koji po njima ima mogućnost da oprašta grijehe, spašava pakla i uvodi u raj. Tom prilikom uzima i veću količinu novca. To takođe čine i ostali kršćanski svećenici koji predstavljaju produženu ruku pape, te i oni daju oprost od grijeha i uvode u raj, tj. spašavaju čovjek pakla, naravno uz plaćanje. Te se oproštenice čuvaju sve do smrti određene osobe kada se one stavljaju uz njega uz smrtničko odijelo. Oni su ubijedjeni da će ući u raj pomoću tih oproštenica. Svećenici na ovakav način od zavedenih kršćana uzimaju veliki novac. Moglo bi im se postaviti i pitanje: „Zašto to činite kad takvo nešto nije činio ni Isus, niti to ima osnove u vašem Evanđelju”? Nećete naći u vašim knjigama da je Merjema, majka Isa a.s. ili

apostoli, učenici Isaovi bilo kome nešto takvo činili. Iako smatrate da je Isus bog ili božiji sin, te bi on onda bio najpreči da takvo što učini, tj. da se njemu neko ispovijeda.

Doista su svećenici ljudi poput svih ostalih, a možda neki od njih pri sebi imaju više grijeha nego obični kršćani, pogotovo su griješni u svom vjerovanju i lutanju, pa ko će onda njima oprostiti njihove grijehе!? Ali, vi ste slijepi ljudi, a vaši svećenici još i više od vas, pa kako da slijepi vode slijepe, osim u propast? Tako ćete pasti zajedno sa svojim svećenicima u vatru pakla vječnog. Sve je to zbog toga što griješite i pogrešno vjerujete, nakon čega Allah neće oprostiti kako On kaže u Svojoj knjizi: „Zaista, Allah neće oprostiti nikome ko Mu druga pripisuje”.²⁶ Kada je nemoguć Allahov oprost vama, shodno ovim Njegovim riječima, još je manja mogućnost da svećenik može oprostiti čovjeku. Na tako pogrešan način čovjek se približava đavolskim rabotama i postaje predmet njihovih izrugivanja... „A, grijehе oprašta samo Allah.”²⁷

²⁶ Sura En-Nisa: 48. Ovo znači da Allah neće oprostiti onome ko vjeruje da ima više bogova:

²⁷ Sura Ali Imran: 135.

Četvrto poglavlje

O KRŠĆANSKOJ DOGMI

Svi kršćani se drže svoga vjerozakona i ne napuštaju ga, osim vrlo mali broj, a on u sebi, ustvari sadrži mnogo protivrječnosti. Prvi koji je napisao taj vjerozakon je bio čovjek, velikan u njihovom krivovjerju, a zvao se Sveti Petar iz grada Rima. Tekst tog vjerozakona glasi: „Vjerujemo da je bog-otac jedan, gospodar svega, tvorac vidljivog i nevidljivog. Vjerujemo u gospodara Isusa, sina božijeg, najčistijeg stvorenja. Rođen je od oca prije svih svjetova, nije napravljen, on je istinski bog od istinskog boga, od suštine svoga oca koji ga je svojom rukom stvorio, a Isus je stvoritelj svega. On je onaj koji nas je sve izbavio spuštajući se s nebesa kroz utjelovljenje svetog duha i nastajanjem čovjeka. Zanimela ga je i rodila djevica Marija. Bolno je paćen i razapet za vrijeme kralja Pilata. Zakopan je, a nakon tri dana ustao je iz mrtvih kako su nagovještavali raniji proroci. (Ovo je laž na ranije poslanike, Bože sačuvaj da su oni nešto takvo govorili!) Zatim se uzdigao na nebo i sjeo sa desne strane svoga oca. Spreman je ponovo

da se vrati kako bi presudio između mrtvih i živih. Vjerujemo u svetog duha koji je izašao iz oca-sina, a pomoću njega su govorili Božiji vjerovjesnici da je krštenje oprost od grijeha. Vjerujemo u proživljenje naših tijela i vječni život”.

Ovo kršćansko učenje u sebi sadrži mnogo kontradiktornosti. Npr; kažu: „Vjerujemo da je bog-otac jedan, vladar svega, stvoritelj što vidimo i što ne vidimo, a vjerujemo u jedinog gospodara Isusa, istinitog boga od boga koji je stvoren od biti svog boga”. U prvom dijelu se tvrdi da je Bog jedan, dok u drugom dijelu kažu da On ima sina i da je i on bog, poput svog oca, jer je stvoren od njegove biti. Ovo je krajnje krivovjerje i širk-mnogoboštvo gdje je izražena značajna protivrječnost u vjerovanju da je Bog Jedan i Jedini, Uzvišen i Svet.

U uvodnim riječima kažu: „Zaista je Bog sve stvorio”. Zatim kažu: „Vjerujemo da je Isus sve stvorio i usavršio svojom rukom”. Na taj način potvrđuju da uz Boga Stvoritelja ima drugi stvoritelj, što je sasvim nelogično. Kada kažu da je „Bog Tvorac svega što se vidi i što se ne vidi” u to se svakako treba svrstati i Isus, jer spada u grupu onoga što se vidi, a onda slijede njihove riječi da je Isus, ustvari stvoritelj svega, a da on nije stvoren. I ovdje je vidljiva protivrječnost, a kad bi i životinje imale moć razumijevanja i one bi ovakve stvari poricale, neka nas Allah sačuva od poniženja i šejtanskih iskušenja. Jer, šejtan se s njima poigrava kako hoće i vodi ih u džehenem, a ružno li je on boravište. Taj prokletnik šejtan im govori: „Doista je Isus stvoritelj svega”, pa dodaje: „Rođen je od oca prije svih svjetova i najčišće je stvorenje”, pa ko je onda stvorio sve ono što se pojavilo prije njegova rođenja, za vrijeme kad nije bio ništa, kada je bio mala beba? Ko je uređivao nebesa i Zemlju i sve što je u njima prije Isusova rođenja? Kako će

prvostvoreni biti stvoritelj svega na osnovu ovakve dogme, jer riječ prvostvoreni znači da je on prvo biće od koga su nastala druga bića?! Kršćanska dogma je izrađena na ovakvim kontradiktornostima i nemogućnostima, a oni smatraju da je Isus vječni stvoritelj, a i da je rođen iz stomaka svoje majke Marije koja ga je kao i svaka majka nosila. Zaista sve to izgleda čudno i smiješno onima koji su obdareni razumom, a od svih su zadovoljni samo šejtani.

Zamisli ove riječi: „Isus je bog, stvoren od biti svoga oca”, a onda kažu da se spustio sa nebesa i otjelovio se u utrobi svoje majke Marije. Tu je dakle riječ da je Isus bio tjelesan u svojoj biti još na nebu, nakon čega se spuštanjem na Zemlju ponovo otjelovljuje. Nije čudo u ovom otjelovljenju biti i tijela, nego je čudo da se otjelovi nešto što nije ni tijelo ni bit. Uzvišen neka je Allah, Gospodar biti i materije i nema potrebe da On Sebi stvara sina, niti da na bilo koji način izdvaja dijelove Svoje biti u utrobu Marije, kako bi se pomiješao sa njenom krvlju, mokraćom i drugim fiziološkim potrebama. Kako ih nije stid da na Allaha ovako nešto iznose? Koliko li je samo Allah blag prema njima!? Hvala Njemu koji nas je sačuvao iskušenja u koja su zapali kršćani.

Znajte da u samim tekstovima njihovih knjiga postoji ono što narušava njihovu pogrešnu ideologiju o Isa a.s.

Luka, na primjer u četrnaestom poglavlju navodi o apostolima i ovakav tekst: „Zaista je Bog Stvoritelj svjetova i svega u njima, On je Gospodar nebesa i Zemlje. Ne obitava na oltarima pravljenim od ilovače ljudskom rukom. Nije mu potrebno ništa, jer je On taj koji ljudima daje tijelo i dušu, pomoću Njega smo nastali i pomoću Njega živimo”. Ovako kazuje Luka, a tako je objavio Allah preko Svojih

vjerovjesnika, Allah im se smilovao. Ovim je takođe iznesen dokaz kojim se pobijaju raniji navodi o pogrešnom i kontradiktornom njihovom učenju. To je s toga što se nisu strogo pridržavali Allahove knjige i Njegovih poslanika. Naprotiv, zabilježili su mnoga netačna kazivanja pa ih onda predstavljali svojim sljedbenicima istinitim zbog čega su oni zalutali s pravog puta. Ovakva učenja, nažalost, prihvata ogromna većina kršćanskih sljedbenika.

Ukoliko to učenje ne pripisujete Božijem poslaniku, pa recite nam onda odakle vam ta dogma pomiješana sa istinom i lažima? Ako kažu da su neki dijelovi istiniti, a neki ne, sami su se spetljali u svojoj ideologiji, a Bogu time ne mogu naškoditi. Ako, pak budu tvrdili da je sve istina onda će prihvatiti i to da je Isa a.s. stvoren i rođen, a da je samo i jedino Uzvišen Allah, Stvoritelj svega što se vidi i što se ne vidi. Ipak, nakon svega oni opet kažu da je Isus bog i stvoritelj svega. Nastanak ovakve protivrječnosti nikada ne može biti istinit, tj. da je Isus bog, nastao iz biti svoga oca poput majke. To bi podrazumijevalo međusobnu jednakost što bi svakako onda prouzročilo i pitanje: „Pa ko je onda od njih dvojice glavni, bog otac ili bog sin, pa šta je to što je određivalo jednog da bude otac, a drugoga da bude sin”!? Molimo Uzvišenog Gospodara da ne zapadnemo u njihovu situaciju i ne skončamo kao oni!

Peto poglavlje

O KRŠĆANSKOJ IDEOLOGIJI KOJU MORAJU POZNAVATI I MLADI I STARI

U ovom dijelu će biti pojašnjenje da Isa a.s. nije bog, nego da je on čovjek, Božije stvorenje i Božiji poslanik.

Znajte, Allah vam se smilovao da je sve ovo ranije navedeno u kršćanskom učenju o Isusu kao bogu ili božjem sinu i stvoritelju laž, jer to demantuju i sami pisci četiri Evanđelja. U svrhu toga navest ćemo sljedeće:

Matej u prvom dijelu svoga Evanđelja kaže: „Ovo je knjiga rodoslovlja Isusova. On je sin Davudov, sina Abrahamova.” Ovo je, dakle izjava da je Isa a.s. rođen od loze Davuda a.s., a Davud je potomak Jehuze, sina Jakova, sina Izakova, sina Abrahamova. Shodno ovome, svaki onaj za koga se utvrdi da ima ljudsku lozu, on je bez sumnje čovjek. Jedino je Allah Uzvišeni oduvijek i nije rodio i rođen nije. Sve osim Njega je stvoreno i ne može biti božanstvo.

Matej takođe navodi u četvrtom dijelu svoga Evanđelja, pa kaže kako je neki čovjek dozivao Isusa: „O Habru!” Na

što mu Isus reče: „Zašto me nazivaš Habrom, a Habra je Uzvišeni Bog.” Ovo je očito jasno od strane Isa a.s. i ponizan odnos prema svome Gospodaru Stvoritelju, pa Isaa nazivati božanstvom i smatrati ga onda takvim!?

Ivan u šesnaestom poglavlju svoga Evandjelja navodi: „Isus je podigao oči prema nebu, skrušeno se obraćajući Uzvišenom Bogu, Jedinom Tvorcu riječima: „Ljudi trebaju da znaju da si Ti Bog, Jedini Stvoritelj koji si me poslao”. Ovdje se iznosi priznanje Isaovo da je on poslan od Allaha kako bi ispunio zadaću prenošenjem da je samo Jedan i Jedini Gospodar Allah i da drugog boga nema. Sa takvom zadaćom je došao Isa a.s. na ovaj svijet kao i svi ostali Allahovi poslanici, neka je salavat i selam na sve njih.

Kad bi neko od kršćana rekao: „Ako je Isus u ovom poglavlju priznao da je poslan od Boga, pa na drugom mjestu se može pronaći da je on stvoritelj i oduvijek”. Mi mu odgovaramo: „Ovo drugo je potvora i laž na Isa a.s., a on je čist od onoga što mu se pripisuje. O, kako čudno zapadate u protivrječnosti, kao što je slučaj na ova dva mjesta”. Zasigurno je to da je Isa a.s. čovjek poslan od Uzvišenog Allaha i to je suštinska istina. Zbog toga je i nemoguće prihvatiti da je Isa ikada rekao da je on oduvijek ili da je stvoritelj. Ova kršćanska izmišljotina je uticala na nastanak prvih generacija sa pogrešnim vjerovanjem, a sljedeće generacije su nastavljale preuzimati pogrešno učenje i očiti nesklad.

Matej u svom Evandelju navodi kako je đavo pozivao Isusa da mu se pokloni, a za uzvrat će mu pokazati bogatstvo zemlje i njene ljepote, rekavši mu: „Pokloni mi se pa ću ti sve ovo dati”. Na to mu Isus odgovori kako je svakom čovjeku propisano da nikome ne robuje, osim Jedinom Bogu,

Gospodaru i da se ne treba nikome klanjati, osim Njemu. Ovo je potvrda da je Isa a.s. čist od njihove priče da je on bog. Kad bi Isus bio bog, kao što kažu, ne bi se đavo smio ni usuditi da mu takvo nešto govori. Takođe se u Isaovom odgovoru da primijetiti da se sedžda, tj. naklon vrši samo Uzvišenom i Jedinom Bogu. I u ovom slučaju kršćani su miješali svašta u svoje Evanđelje, jer Isa a.s., kao i ostali Allahovi poslanici su sačuvani od prikrivene šejtanske vesvese (došaptavanja), pa kako je onda moguće da ovako otvoreno đavo poziva, na klanjanje njemu mimo Allahu dž.š.!? Ovo jasno ukazuje na to da su u Allahovu objavu Indžil (Evanđelje) ubacivane stvari koje nisu od Jedinog Gospodara, nego su produkt ljudske intervencije u božanski govor. Tako se činilo i u ovom slučaju vezanom za Isa a.s.

Ivan u svom Evanđelju navodi da je Isus rekao apostolima: „Odlazim svome ocu i vašem ocu, svome Bogu i vašem Bogu”. To znači: „Moj i vaš otac je naš zajednički Gospodar, jer je to bila terminologija tog vremena”. Ako bi kršćani bili čvrsti u svom vjerovanju da je Isus ovdje rekao da mu je Bog otac onda treba dodati da je i svima njima otac, jer je rekao „i moj i vaš otac”. Međutim to se sve pobija drugim dijelom Isusove izjave „...svome Bogu i vašem Bogu”, čime se apsolutno izbacuje mogućnost pripisivanja božanstva Isa a.s.

Matej u sedmom poglavlju svoga Evanđelja navodi da je Isus rekao apostolima: „Svako ko vas ljubi i štiti, ljubi i štiti mene, a ko mene voli, voli i Onoga ko je mene poslao”.

Ivan u petom poglavlju svoga Evanđelja navodi: „Ja zaista nisam došao da radim išta po svojoj volji, nego po volji Onoga koji me poslao”.

Marko na kraju svoga Evanđelja navodi da je Isus u vrijeme

kada je bio razapet (po kršćanskom vjerovanju) rekao: „Bože moj, zašto si me napustio”?, a to je bilo posljednje što je izgovorio na ovome svijetu. Ovako oni kažu, a slagali su na Isa a.s. Ne dolazi u obzir da ga je Uzvišeni Allah napustio ili da su ga židovi razapeli, nego smo samo ovdje upotrijebili kršćanske izvore i njihovo učenje u koje oni čvrsto vjeruju. U tom svom učenju sami navode da je Isa a.s. rekao: „Moj Bože, moj Bože”, što svakako ukazuje na to da Isa a.s. ima svog Boga koga priziva u teškoćama, kao i svi mi, a čist je od toga da bi sam sebe nazivao Bogom. Iz ovoga proizlazi da je lažna kršćanska dogma neizbježno oboriva, ali oni su gluhi, nijemi i slijepi i nikako da razumiju.

Na kraju svoga Evanđelja Luka navodi da je Isus kada je izašao iz groba ušao među svoje apostole okupljene u jednoj prostoriji zaključanih vrata. Oni su ga se uplašili, mislivši da vide duha. Kada je Isus to na njima primijetio, rekao je: „Dodirnite me, znajte da duhovna bića nemaju meso, niti kosti, a moje tijelo je upravo takvo da ga možete dotaknuti”. Na ovaj način je utvrdio dakle da je on čovjek od mesa i kostiju, materije koju posjeduje svaki čovjek i u isto vrijeme opovrgao da je on Bog.

Ovaj kao i prethodno navedeni tekst je iz njihove Biblije, a mi muslimani vjernici poričemo da je Isa a.s. ubijen i zakopan i nakon toga izašao iz groba. To navodimo samo kao dokaz kršćanskog ubacivanja u Božiju objavu što je pogrešno i odvodi ih na krivi put, a mi smo ovdje koristili njihove dokaze kako bi pobili njihovo mišljenje da je Isa bog ili sin Uzvišenog Boga. Svet je samo Jedan i Jedin Allah dž.š.

Ko kaže da je Isa a.s. rob Uzvišenog Allaha, da se rodio kao dječak, rastao i razvijao se dok nije dostigao zrelost i da

ga je Allah izabrao Svojim poslanikom, taj se slaže sa istinskim riječima Isa a.s. i njegovih učenika. A onaj ko se protivi ovakvom učenju suprotstavlja se istini i postaje čvrst sljedbenik krivog vjerovanja, da nas Allah sačuva od toga. Ono što je još čudnije za svakog pametnog čovjeka je njihovo vjerovanje da je Isa a.s. oduvijek, iako on za sebe kaže da je od krvi i mesa. Na taj način oni dio svoga boga smatraju vječnim, a drugi dio nastalim, tj. stvorenim, jer je kao što rekosmo i sam Isa a.s. rekao da je od krvi i mesa, a i kršćani to navode u svom Evanđelju. I krv i meso su proizvod hrane i pića koje ljudska bića koriste u svom ovozemaljskom životu. Shodno kršćanskom učenju Isus je stvoritelj čitavog ovog svijeta i kao njegov dio stvorio je sam sebe, što je prosto nemoguće da zdrav ljudski razum prihvati. Ko tako misli i vjeruje bezvrijedan je i zaslužuje Allahovu srdžbu i on samo može biti od onih koji su napušteni.

Slijedom kršćanskih čudnih vjerovanja saznajemo kako djelić ovoga svijeta može biti stvoriteljem cijeloga svijeta. Dio nečega ne može postojati bez njegove cjelovitosti, a ono što ne postoji i što nije moguće i nije ništa. Po ovakvom učenju stvoritelj ovoga svijeta je nepostojeći, nepoznat, dakle nemoguć. Ja smatram (autor ove knjige) da je autor ovakve teze kršćanskog vjerovanja svjesno podvalio i začarao kršćane, napisavši im raznorazne podvale i laži sazdane na najčudnijim nemogućnostima. Ipak, njihova labava dogma se učvrstila i bila je prihvaćena, a ustvari je to samo obmana i pusta priča.

U Starom (prvom) zavjetu se kaže da je Isus rezao nokte i šišao kosu, te se razvijao u visinu i debljao se. Pa, ako je on stvoritelj vječni, već su se razdvojili njegova kosa i nokti iz jedne cjeline i postali prahom i uništeni, tako da više ništa nije ostalo od njegove tjelesnosti. Njihov ,vječni stvoritelj‘ je jednim

dijelom nestao, a drugi je ostao kakav je i bio. Kome je uništen jedan dio, pa trebalo bi da to onda utiče i na cjelinu, a ko ima dio bez cjeline on je ograničen, tj. potrebna mu je pomoć da se vodi ili nosi.. Onaj ko ima takva svojstva i sam je ovisan.

Uzvišeni Allah, Vječni Stvoritelj je dao mnogobrojne dokaze za one koji su razumom obdareni da On nema tijelo, visinu, niti cjelinu koja ima svoje dijelove. Allah Jedini je oduvijek, ne može se dijeliti na dijelove, bez nedostataka je, dovoljan je Samom Sebi, a sve drugo je o Njemu ovisno kroz sve vrste oblika i stanja. On je onakav kako Sam za Sebe kaže: „Ništa Mu nije slično i On sve čuje i sve vidi”.²⁸

Kršćanima se takođe može postaviti pitanje: „Ako vjerujete da je Isus bog i stvoritelj koji je oduvijek, pa zna li se onda tačno mjesto i vrijeme njegova djelovanja ili se ne zna!? A ne mogu poreći da u svojim Evanđeljima Matej i Luka izjavljuju da je Isus rođen u Betlehemu, gradu koji se pripisuje Judi za vrijeme kralja Rodosa, te da je on razapet u vrijeme vladavine Pilata. Svi oni koji su bili u nekom vremenu i mjestu morali su imati i svoje preteče i suvremenike, kao i prostor koji ga okružuje. Ko se uklapa u sve ovo on se ubraja i u stvorenja, a kada se ustanovi da je nešto stvoreno pobije se, dakle i njihova kršćanska teorija da čovjek može biti stvarni Bog koji sve stvara. Zasigurno je tačno da vrijeme ima svoje trajanje, te da je vrijeme postojalo i prije pojave Isaa u što nema ni najmanje sumnje. Pa, kako je onda moguće da postoji vrijeme prije pojave njegovog stvaraoca, tj. da mjesto i okolina dočekaju pojavu svoga stvaraoca!? To je svakako nešto najčudnije što može donijeti mašta u glavama ljudi, a što je apsolutno

²⁸ Suretuš-Šura:11

nemoguće. Jer, sve ono što je rođeno u jednom određenom mjestu i vremenu je biće nastalo od bića, a Isa a.s. se ubraja u najdraža bića Allahu dž.š., a Allah je Uzvišen i čist od onoga što Mu pripisuju nevjernici.

Sve što sam ovdje naveo i pojašnio uz pomoć Allaha dž.š. je jasna kritika kršćanskom učenju i oborivost njihove ideologije. U isto vrijeme sam želio istaći i svoju čistoću time što sam izabrao jasnu i istinitu vjeru islam, slijedeći najodabranijeg Allahovog Vjerovjesnika Muhammeda s.a.v.s. i moleći Allaha Uzvišenog da mi podari punu pomoć u tome, a On nam je dovoljan i divan pomagač.

Šesto poglavlje

O RAZILAŽENJU ČETVERICE AUTORA EVANĐELJA I DOKAZIVANJE NJIHOVE NEISPRAVNOSTI

Znajte, Allah vam se smilovao da se pisci četiri Evanđelja razilaze po mnogim pitanjima na što ukazuju mnogobrojni dokazi. Kad bi bili svi na istom mišljenju, kad bi istinu govorili ne bi se ni u čemu razilazili. Uzvišeni Allah u Svojoj časnoj knjizi Kur'anu, objavljenoj preko Muhammeda s.a.v.s. kaže: „... da je on (Kur'an) od nekog drugog, a ne od Allaha sigurno bi u njemu našli mnoge proturječnosti”.²⁹ Razilaženja koja se mogu naći u Evanđeljima su izrazite laži na Allaha, jer sve ono što je On objavio je istina i nema međusobne proturječnosti, dok ono što oni poturaju pod Allahovu objavu, a ona u stvarnosti to nije ukazuje na očitu laž i kontradikciju. Na ovaj način Allah dž.š. postavlja granicu između jedino sačuvane objave Kur'ana i drugih Njegovih objava koje su ljudi iskrivili, a On je Mudar i On sve zna.

²⁹ En-Nisa:82.

Primjeri iskrivljenih tekstova koja navode u svojim Evanđeljima:

Ivan u svom Evanđelju u trinaestom poglavlju navodi kako je Isus rekao apostolima za vrijeme dok je večerao sa njima one noći u kojoj su ga Židovi uzeli: „Istinu vam govorim da će me jedan od vas izdati, na što mu Ivan reče: „O gospodine, ko je taj”? Na to Isus odgovori: „Onaj kome dam komad namočenog hljeba”, nakon čega ga je pružio Judi Iskariotu, tj. on je taj koji ga je izdao Jevrejima.

Marko u četrnaestom poglavlju svoga Evanđelja navodi da je Isus njima rekao: „Jedan od vas koji jede sa mnom iz zdjele će me izdati”.

U dvadeset i trećem poglavlju Matejevog Evanđelja se kaže da je Isus rekao da će ga izdati onaj ko umoči svoj hljeb iz Isusove zdjele.

U dvadeset i trećem poglavlju Lukina Evanđelja se kaže da je Isus rekao: „Izdat će me jedan od mojih učenika”.

Ovo njihovo razilaženje je očito, jer Isa a.s. nije četiri puta davao različit odgovor na jedno te isto pitanje. Na ovaj način se različito interpretirao jedan događaj, tako da je svako od njih četvorice iznio svoju verziju. Spominjanje Jude Iskariota i umakanja hljeba određuje i otkriva suštinu ovog pitanja, dok trojica od četvorice autora nejasno ukazuju o kome je riječ. Ova kontradiktornost ukazuje na netačnost sva četiri Evanđelja, žalosni oni bili, a samo je istina kod Allaha.

Matej također u dvadesetom dijelu svoga Evanđelja navodi da je Isus nakon što je izašao iz grada Habavuda Jeriha doviknula su ga dvojica slijepaca riječima: „O sine Davudov, smiluj nam se i otvori nam naše oči”, što je on i učinio, te su slijepci progledali.

Marko u desetom dijelu svoga Evanđelja navodi da, kada je Isus izašao iz pomenutog grada pozvao ga je jedan slijepac i Isus mu je otvorio oči. A poznato je po Evanđelju da je Isus tim gradom prošao samo jedanput što znači da su netačni navodi Matejevi o dvojici slijepaca ili Markovi o ovom jednom slijepcu. Tvrdnjom da su slijepci dozivali Isusa riječima: „O sine Davudov” ukazuje se na njegovo ljudsko porijeklo, što kršćani svojom dogmom to odbacuju. Slijepac, dakle nije rekao: „O Bože” ili „O Božiji sine”, niti „O Stvoritelju svih stvorenja”, nego je rekao: „O sine Davudov“, povezujući Isaa a.s. sa poslanikom Davudom a.s. i time ukazujući na srodstvo Isaove majke Merjeme sa ovom čistom lozom. To je zbog toga što je Merjema, Allah joj se smilovao od potomstva Davuda ibn Ejsera ibn Sebta Jehuze sina Jakubova ibn Ishaka ibn Ibrahima a.s.

Sljedeća neobičnost je i u tome što navodi Matej u dvadeset i sedmom poglavlju svoga Evanđelja kako je Isus razapet, a sa njim su razapeta i dva kriminalca koja su mu se rugala za vrijeme razapinjanja.

Luka u dvadeset i trećem dijelu svoga Evanđelja navodi kako je jedan od dvojice kriminalaca vrijeđao Isusa rekavši mu: „Ako si ti uistinu Isus, spasi sebe i nas od ovoga”! Drugi razbojnik je ukorio prvoga riječima: „Zar se ti Boga ne bojiš, a znaš da ga je zadesilo isto kao i tebe?! Ti i ja zaslužujemo ovo što nam čine, a on to ne zaslužuje”. Zatim se obratio Isusu: „Gospodine moj, sjeti me se kada dođeš u svoje carstvo”, na što mu Isus reče: „Zaista ćeš ti biti sa mnom toga dana u raj”. Ovdje je primijećena očigledna kontradiktornost, jer Matej navodi da će oba kriminalca otići u pakao zbog toga što su vrijeđali Isusa, dok Luka jednom od njih obećava raj. Međutim,

ni jedno ni drugo nije tačno, jer Isus uopće i nije razapet, neka je Allahovo dž.š. prokletstvo i svih ljudi na ono što oni lažu i izmišljaju.

Ivan, za koga kažu da je prisustvovao raspeću, kaže u svom Evanđelju da su lopovi razapeti zajedno sa Isusom; jedan je bio sa njegove desne, a drugi sa lijeve strane, ne spominjući išta od navedenog. I ovo je očita proturječnost, jadni oni bili!

Od sljedećih neobičnosti spomenut ćemo i navode Mateje koji u dvadeset i prvom poglavlju svoga Evanđelja kaže kako je Isus uzjahao magaricu krenuvši prema Jerusalemu, a uobičajeno je da su neki vjerovjesnici koristili jahaće životinje: „Vidite, dolazi vaš kralj jašući na magarici”!

A Marko u jedanaestom poglavlju svoga Evanđelja kaže kako je Isus jahao na malom magaretu, a ne da je jahao na odrasloj magarici.

Luka u devetnaestom poglavlju svoga Evanđelja navodi da je jahao na magarici, slično kako kaže i Matej.

Ivan u dvanaestom poglavlju svoga Evanđelja navodi kako je Isus jahao na malom magaretu, kako kaže i Marko.

Pogledajte, Allah vam se smilovao u očigledno razilaženje u navedenom slučaju da je Isus jahao magareće mladunče, a kako bi on kao poslanik opterećivao tako mladu i slabu životinju!

Neobično je i to što Matej u dvadesetom poglavlju navodi kako je Merjema, supruga Zabedajeva (Zejdanova) došla Isusu i zamolila ga da njena dva sina sjednu sa njegove desne i lijeve strane Isusovog prijestolja.

A Marko u desetom poglavlju kaže da su dva sina Isusove tetke (a ona je malo prije pomenuta žena) tražili od Isusa; „O

učitelju, htjeli smo da nešto učiniš za nas”, a on ih je upitao: „Šta želite”? Oni rekoše: „Podari nam dobro time što će jedan od nas sjesti s tvoje desne, a drugi sa lijeve strane”.

A što se tiče Luke i Ivana ni jedan od njih u svojim Evanđeljima uopće ne spominju ovakav događaj o dvojici braće, niti njihove majke, iako se za Ivana kaže da je stalno bio prisutan u društvu Isusovom, sve do njegovog napuštanja ovoga svijeta. Ova kontradiktornost je itekako uočljiva, jer Matej navodi da je tražila majka, Marko kaže da su to tražila braća, dok druga dvojica autora Evanđelja uopće ne spominju ovaj događaj.

U sklopu ovakvog njihovog razmimoilaženja je i sljedeće:

Matej u devetom poglavlju svoga Evanđelja navodi kako su Ivanovi učenici rekli Isusu: „Zašto mi i farizeji postimo, a tvoji učenici ne poste”?

Dok Luka u petom poglavlju svoga Evanđelja navodi kako su književnici i farizeji pitali Isusa: „Zašto Ivanovi učenici poste, a tvoji ne poste, nego jedu i piju”? Ovdje je očit nesklad, jer se u prvom tekstu spominju farizeji kao postači, gdje upit postavljaju Ivanovi učenici, a u drugom tekstu ti koji postavljaju pitanje, uz dodatak Levija³⁰ i književnika su farizeji, a o sebi nisu rekli ni riječi po pitanju posta ili jedenja.

Također je čudno i to što navodi Matej u trećem poglavlju svoga Evanđelja kada kaže kako je „Ivan jeo skakavce i med”, a što je u suprotnosti svojih navoda u jedanaestom poglavlju kada je Isus rekao ljudima: „Došao vam je Ivan koji nije jeo i pio, pa rekoste da je luđak; došao je sin čovjeka koji jede i pije, a oni kažu: „Gle izjelice i pijanice”. Znači, nesklad je u

³⁰ U arapskom tekstu on se spominje kao Jahja ibn Zekerijja.

tome što Matej na jednom mjestu govori o Ivanovom jedenju i pijenju, a na drugom mjestu se navodi suprotno.

Pored ovoga i u prethodnom tekstu kršćani iznose i dokaz protiv samih sebe tako što su naveli Isusove riječi gdje on za sebe kaže da je ljudsko biće koje jede i pije, čime potvrđuju da je on insan-čovjek kome je, svakako potrebna i hrana i piće. Jer, hranom, tj. jelom i pićem čovjek izgrađuje svoje tijelo, a to mu je neophodno za njegov opstanak i razvoj. U isto vrijeme ovim se pobija božansko porijeklo Isa a.s., a Allah je Uzvišen od onoga što Mu se pripisuje.

Od njihovih kontradiktornosti je i ono što navodi Ivan u petom poglavlju svoga Evanđelja, gdje kaže da je Isus rekao jevrejima: „Zaista me je poslao moj otac i on svjedoči za mene. Vi niste nikada čuli njegov glas, niti vidjeli njegov lik”. Ove riječi o gledanju i slušanju bi mogle biti blizu istine iz govora Isa a.s. Međutim, suprotstavio mu se Matej, navodeći nevjerničku izjavu u sedamnaestom poglavlju svoga Evanđelja kako se Isus popeo na brdo obraslo papratima, a sa sobom je poveo Petra, Jakova i Ivana. Tom prilikom su se zadržali na vrhu gore kada je lice Isusovo zasjalo poput sunca. Nisu mogli gledati u njega, a čuli su glas oca sa neba koji je govorio: „Ovo je moj ljubljani sin kojeg sam odabrao za sebe, slušajte ga i vjerujte mu”. Također i Marko ovo navodi u devetom poglavlju svoga Evanđelja.

Ivan u četrnaestom poglavlju navodi da je Isus rekao apostolima: „Vi ste upoznali moga oca i vidjeli ste ga, na što Filip, jedan od apostola upita: „Gospodine, kako to da smo vidjeli oca”? Isus odgovori: „O Filipe, toliko sam dugo sa vama, upoznali ste me, a onaj ko je vidio mene, vidio je i mog oca“. Ovo su, nažalost njihova raznimolaženja i iskrivljeno vjerovanje.

Komentirajući njihove navode daju se primijetiti neskladi u mnogo čemu, kao npr: Ivan navodi o Isusu kako Onaj koji ga je poslao svjedoči da je istina Isusovo poslanstvo (dakle govori), a onda kažu da Njega niko ne može vidjeti, ni čuti!

Isto tako pomenuti Ivan navodi Isusove riječi upućene apostolima: „...vidjeli ste mog oca i upoznali ste ga, jer ko je vidio mene, vidio je i mog oca”

Zatim i Matej u svojoj priči o Isusu na brdu sa trojicom učenika navodi da su čuli glas oca, tj. Uzvišenog Gospodara ljudi, te kažu kako se Bog obratio riječima: „Ovo je moj sin”, a Bože sačuvaj da obična stvorenja, mimo poslanika mogu čuti govor Allahov, Uzvišen je On od pomisli da ima sina, pa kako da svjedoči onda za Isaa da mu je on sin!!? Sve mi je to potvora i laž na Jedinog Boga, Allaha dž.š., kao i laž na Isa a.s. Sva ta izmišljotina uništava kršćansko vjerovanje i kalja pravi lik Isaov a.s., koji, dakle nikako ne može biti sin Božiji. Allah ih je pustio da se zapetljaju u raznovrsne kontradiktornosti, a eto neće da shvate u šta su se zapetljali, prokleti bili!

7

Sedmo poglavlje

O LAŽIMA KOJE PRIPISUJU ISAU A.S.

Kršćani nevjernici lažu u mnogim stvarima na Isa a.s., Allah ga sačuvao od svega onoga što mu pripisuju.

U dvadeset i drugom poglavlju svoga Evandjelja Luka navodi da je Isus rekao apostolima da sotona želi da ih odvрати od prave vjere, a potom se obratio Petru: „Molit ću se za tebe da ti sotona ne naudi i da ti se učvrsti vjera”. Nakon toga Petar je iznevjerio i izopačio se od Isusove vjere za vrlo kratko vrijeme, dok su svi ostali apostoli ostali vjerni Isusu.

Pogledajte, molim vas u to čudno izlaganje koje navode za čistog vjerovjesnika Isa a.s., a još kažu i da je Božiji sin, a onda se spominje izdvojeno jedan od učenika (Petar) između svih ostalih, a Isus mu, kao čini molitvu da bude sačuvan od sotone. Taj isti Petar ga iznevjerava, dok svi ostali ostaju uz njega. Je li ikako moguće zaobići tu neobičnost i kufr i je li ikako moguće tako slagati na poslanika Isa a.s.!? Kršćani sami zapadaju u kućine svojih laži na Isa a.s., a on, uistinu, ništa nije rekao što se kosi sa čistom i zdravom vjerom u Jedinog Allaha dž.š.

U petom poglavlju svoga Evandjelja Ivan navodi kako je Isus rekao Jevrejima: „Zaista vam kažem da sin ne može ništa učiniti, sem onoga što vidi da mu i otac čini”. Poznato je da je Isa a.s. jeo i pio i da su iz njega izlazile fekalije (obavljao je nužde), ali nikada nije mogao vidjeti „oca“ da čini takvo nešto, jer je On-Allah, Uzvišen i Njemu ništa ne treba i samo je On Jedini Bog. Isa a.s., uostalom nije ni rekao ono što mu Ivan pripisuje, nego je to Ivan izmislio i time slagao na poslanika. Zanimljivo je i to da trojica drugih autora Evandjelja takvo nešto uopšte ne spominju.

U sedamnaestom poglavlju Ivanovog Evandjelja također se navodi kako je Isus pred svoju smrt molio: „Bože moj, ja znam da Ti uvijek udovoljavaš mojim molbama, pa Te molim da spasiš moje učenike od svih nedaća ovoga i onoga svijeta”, a kod većine kršćanskih učenjaka je stav da su mnogi Isusovi učenici poginuli od mača ili bili razapeti, ili su bili mučeni guljenjem kože i drugim patnjama. Bože sačuvaj, da takva molba bude od strane Isa a.s. - da spasi njegove učenike na oba svijeta a da nakon toga dožive strašne patnje i ovakav način umiranja, iako, kako kažu da je Isus rekao da mu Bog sve udovoljava. Još je Ivan ovdje ostao usamljen u svojim navodima, jer ostala trojica (Matej, Marko i Luka) ništa od toga ne navode.

U petnaestom poglavlju Ivan također navodi kako je Isus rekao o Jevrejima: „Da nisam činio čuda kakva prije mene nisu drugi činili, ne bi oni toliko grijeha imali”. Bože sačuvaj, da Isa a.s. tako što kaže kada zasigurno zna kakva je sve Musa a.s. velika čuda činio Allahovom odredbom, a također i Ilijas a.s. i El’jesea, a živjeli su prije Isa a.s. Obojica su Allahovom odredbom oživljavali mrtve, El’jesea je oživljavao

i mrtve, poput Isa a.s., pa kako bi onda Isa a.s. rekao da je došao sa čudima kakva niko prije njega nije činio!? Nažalost svu tu laž je Ivan, neprijatelj Allahov, proklet bio iznio na Isa a.s., dok ostala trojica autora Evanđelja ništa o tome ne govore.

U desetom poglavlju Marko navodi kako je Isus rekao: "Ko radi mene ostavi svoju kuću, njivu ili šta drugo, dobit će sto puta veću nagradu na ovome svijetu, a na onome svijetu rajske vrtove".

A u devetnaestom poglavlju svoga Evanđelja Matej kaže: „...da će biti stotruko nagrađen i dobiti onosvjetsku nagradu...”, bez spominjanja nagrade ovoga svijeta.

Luka u osamnaestom poglavlju kaže da će: „...dobiti više nego što je dao”, ne spominjući konkretnu nagradu ovoga ili onoga svijeta, ali sve je to potvora na Isa a.s., jer je veliki broj onih koji su radi Isa a.s. žrtvovali kuće, dućane i druge vrijednosti za njegovo vrijeme, pa nisu dobili na ovome svijetu stotruko nagradu, a ni manju od toga. Isa a.s. im takvo što za ovaj svijet sigurno nije obećao, nego je to očito na njega iznesena laž, Allah ih prokleo.

Jedna od sljedećih neobičnosti je i u onome što iznosi Matej u devetnaestom poglavlju svoga Evanđelja da su farizeji pitali Isusa: „Da li je dopušteno čovjeku otpustiti svoju ženu iz bilo kojeg razloga”? A on im je odgovorio: „Zar niste čitali u Tori (Tevratu) da Onaj koji je stvorio muža i ženu rekao je: „Zbog žene muž ostavlja i oca i majku kako bi se sjedinio sa ženom i njih dvoje postali jedno tijelo”. Ovo navedeno je laž na Isa a.s., kao i na raniju Allahovu knjigu Tevrat, jer Uzvišeni Gospodar to nije objavio. Postoji predaja u kojoj se kazuje o stvaranju Adema a.s., kako je za vrijeme njegova sna Allah stvorio ženu od njegova rebra, te kada se probudio i ugledao

je, rekao je: „Zbog nje će čovjek ostavljati svoga oca i majku i biće sa svojom ženom jedno tijelo”. Bože sačuvaj, da je Isa a.s. nešto pripisao Tevratu kojeg je sigurno poznavao, kao i Indžil, te nije mogao ništa više reći od onoga što je sam Allah u njima objavio. Ali, Matej je na Isa a.s. slagao, dok ostala trojica ovako nešto ne spominju.

Ivan u trećem poglavlju svoga Evandelja navodi da je Isus rekao: „... i niko se nije uspeo na nebo, osim onoga koji je sišao sa njega”. I ovo nije tačno i to je potvora na Isa a.s., jer u Tevratu stoji da su se Idris i Ilijas a.s. uzdigli na nebo, a nisu bili od onih koji su prije toga došli sa neba- nego su rođeni, razvijali se i živjeli na Zemlji sve dok se nisu uzdigli na nebo. I u Indžilu se, također, za njih dvojicu navodi da su se uzdigli na nebo, a prije čega nisu došli s neba. I Muhammed a.s. se uzdigao na nebo u noći Mi'radža, a da prije toga nije sišao sa neba. Jasno je, dakle, da je Ivan potvorio Isa a.s. po navedenom pitanju, a opet, ostala trojica autora Evandelja ne bilježe ovu navodno Isaovu izjavu. Pa, i kad bi neko od kršćana rekao da je moguće samo duhovno uzdignuće, kosili bi se sa navodima Tevrata i Indžila u kojima se govori o uzdignuću poslanika i tijelom i duhom kako je bilo i sa Muhammedom s.a.v.s. Ako bi, pak, kršćani rekli da je Isa a.s. mislio na duše ljudi koje su napustile njihova tijela, opet bi zapali u zamku, jer duše vjernika odlaze na nebo, a duše nevjernika ne, već u sidžil³¹. Kršćanski navodi otpadaju i zbog toga što se njihovi navodi temelje općenito za svakoga, te zbog toga se i to, kao i Ivanov gornji navod smatraju lažima na Isa a.s.

³¹ To je mjesto poput zatvora u kome će se iščekivati Sudnji dan.

U dvadeset i prvom poglavlju Matejevog Evandjelja navodi se kako se Isus zaputio svojim učenicima. Bio je gladan i kada je ugledao smokvu pored puta, htio je da što ubere i pojede. Kada na drvetu nije pronašao plodova, prokleo je drvo da nikada više ne rodi i ono se u tom času osušilo.

Marko u jedanaestom poglavlju svoga Evandjelja također navodi ovakav događaj, ali uz dodatak da se to desilo van sezone smokvina rađanja. Pa, pogledajte, Allah vam se smilovao kako Allahovom poslaniku Isa a.s. pripisuju ovakav jedan postupak, da poseže za tuđim plodovima, pa i van njegove sezone, a to je nešto što ne bi učinilo ni malodobno dijete, pa možda ni lud čovjek. Zatim kažu da je Isus prokleo drvo koje se odmah osušilo, pa kakav je to grijeh jednog drveta, pa da na takav način bude kažnjeno!? Nema sumnje da drvo može biti u privatnom vlasništvu, kao i u javnom dobru za svakog prolaznika. Ako bi, pak, bilo privatno vlasništvo zasigurno Isa a.s. sa svojom velikom pobožnošću i visokim etičkim vrijednostima ne bi posezao za voćem bez dozvole vlasnika iste. A, ako bi drvo pripadalo opštom (javnom) dobru za ljude, ni tada Isa a.s. ne bi proklinjao drvo da se osuši, čime bi spriječio da bude od opšte koristi ljudima. Jer, Allah dž.š. je sve Svoje poslanike uputio na blag i milostiv odnos prema stvorenjima i nikako drugačije.

Gore navedeno od strane Mateja i Marka samo objašnjava neistinu koja se pripisuje Isa a.s., a uspjeh je jedino sa Allahom dž.š.

Osmo poglavlje

O NAPADIMA KRŠĆANA NA MUSLIMANE

Jedan od značajnijih prigovora kršćana muslimanima jeste to što se zdravi i sposobni muslimani žene. Kršćani, vi ste jedinstveni u svojoj vjeri kad je riječ o Davidu (Davudu a.s.) koji je bio Božji poslanik i kralj, a pozicija poslanika je veća i časnija od bilo čega u čemu se slažemo i mi i vi. U Tevratu (Tori) se kaže da je Davud oženio stotinu žena i da su mu one rodile više od pedesetero muške i ženske djece. Sulejman a.s. je oženio hiljadu žena, kako navodi Tevrat, a i vi tvrdite da je ta knjiga od Boga objavljena. Također, svi su se Božji poslanici ženili i imali djecu, osim Isa a.s. i Jahja ibn Zekerijja a.s. U Tevratu stoji da je čovjeku dozvoljeno oženiti onoliko žena koliko je čovjek u stanju da ih izdržava. A vi kršćani ne vjerujete u brak onako kako ga je Bog propisao u Tevratu, niti u Indžilu (Evandjelje), nego ste se uhvatili za ono što je naveo Pavle, a neki od vas ga i do položaja poslanika uzdižu, a on je taj koji vam je zabranio da čovjek ne može imati u životu više od jedne žene. Pa, ako umre, može je zamijeniti druga. Odredio vam je

i da svećenik može oženiti samo djevojku, a udovicu ne, a ako mu žena umre, zabranjena mu je druga ženidba. Jasno je da ste u svojoj vjeri po ovom pitanju došli u suprotnost sa onim što su činili poslanici, a razišli ste se i u pogledu onoga što je Pavle rekao, da se svećenik može oženiti samo djevojkom. Vi ste zabranili svim svećenicima da se žene, a ubijedili ste svoje grupe i pristalice da je to slijeđenje prave vjere. Zavidite dobrim muslimanima što oni čine po pitanju ženidbe. Vaši učenjaci znaju da je to tekstom svetih knjiga dopušteno, kao što je to Allah dž.š. podario i pripadnicima islama čistim i tolerantnim odnosom u čemu im Stvoritelj ne čini poteškoće. Poslanik islama s.a.v.s. je rekao: „Nema monaštva u islamu”.³²

Također je rekao: „Ženite se i množite se i ja ću se ponositi vašim brojem u odnosu na druge zajednice”.³³ Ta, muslimani će ženidbom i rađanjem djece biti nagrađeni, jer time čine ono što je radio i njihov Poslanik s.a.v.s.

Kršćani se muslimanima izruguju i zbog njihovog obrezivanja, a može im se reći da i oni u Evanđelju kažu da je Isus bio obrezan. Na dan njegova obrezivanja vi kršćani pravite veliki praznik, pa kako onda tako gledate na muslimane koji obavljaju ono što je i „vaš“ poslanik radio.

Također, vi tvrdite da je Abraham (Ibrahim a.s.), kao i svi ostali poslanici bio obrezan i da je Bog naredio obrezivanje u Starom zavjetu (Tori-Tevratu). Ovo, dakle pripisujete kao mahanu drugom, a u biti je to dokaz protiv vas, jer ste prekršili propis vašeg poslanika po pitanju obrezivanja, a suprotstavili ste se i običaju svih ostalih poslanika. Svako ko se protivi

³² Vidi; Ahmed b. Hanbel, 6/236.

³³ Prenosi Ibn Madže i Bejheki.

djelovanju Božijih poslanika u onome što je Bog odredio on shodno tome ne vjeruje u Boga i Njegove poslanike.

Kršćani kritikuju muslimane i u pogledu vjerovanja da će stanovnici raja (dženneta) jesti i piti. Pa, kako to poričete kad vam i Matej u dvadeset i šestom poglavlju svoga Evanđelja navodi kako je Isus rekao svojim učenicima za vrijeme kada su ga uhvatili Jevreji po kršćanskom vjerovanju: „Uistinu vam kažem da ćete zajedno sa mnom jesti i piti u raju”. Također je poznato učenjacima kršćanstva da je Adam (Adem a.s.) sa svojom ženom Evom (Havom) jeo plodove sa drveta što je bilo razlogom njihovog protjerivanja iz raja. Ovako stoji i u Starom i u Novom zavjetu, pa kako mogu poricati da nema hrane u raju!? Oni to tumače tako što misle da svako ko jede i pije, treba da iz sebe izbacuje izmet i nečistoću, a u čistom raju toga nema. Oni ne znaju da nam je naš poslanik Muhammed s.a.v.s. rekao kako će stanovnici dženneta jesti i piti, a li i to da će iz njih izlaziti samo nešto poput znoja, ali koji će mirisati divnim mirisima. Također, oni neće pljuvati, sliniti, mokriti, niti će se prepirati.

Svi Božji poslanici i sve Božije knjige govore o raznovrsnom voću u raju (džennetu), o ptičjem mesu i o svemu što džennetlije požele. Ukoliko bi to bilo džennetlijama zabranjeno uživati, a u to gledati, onda bi oni bili paćeni takvim stanjem. Bože sačuvaj, takvog vjerovanja, jer ono vodi ka nevjerničkom stavu ljudi koji kažu da će proživljenje biti isključivo duhovno, a ne i tjelesno. Kršćani nisu baš izravno rekli da tako vjeruju, nego se to da zaključiti iz njihova stava da će samo duše uživati rajske blagodati, dok tijela nemaju izgleda za hranom koju je Allah dž.š. obezbijedio. Očito je da su im neusklađeni stavovi logike i vjere.

Sljedeća zamjerka muslimanima od strane kršćana jeste kazivanje o džennetskim dvorcima, njihovim draguljima i tome slično. Moglo bi im se odgovoriti tako što bi rekli da i kršćani imaju knjigu koju zovu „Svjetlo svetaca”. To je priča o Džonu Endžilu kako je jednog dana prošao pored dvojice bogatih mladića na kojima je bila odjeća od svile, a imali su sluge i pratnju. Podsjetio ih je na džehennemsku vatru i prijetio njome, sve dok nisu odlučili da napuste to mjesto i da slijede pomenutog Džona, ostavljajući svo bogatstvo svojim slugama. Nakon izvjesnog vremena pored njih su prošle njihove bivše sluge u novoj odjeći i sa svojim slugama. Ražalostili su se i pokajali zbog onoga što su propustili na ovome svijetu (dunjaluku) i to ih je tištilo. Kada je to Džon shvatio upitao ih je: „Pokajali ste se i žalite za onim što ste propustili na ovome svijetu”? A oni odgovoriše: „Da, nismo smogli snage da to izdržimo”. Zatim im on reče: „Idite dole do potoka i donesite mi kamenja iz njega”. Nakon što su mu ga donijeli on ih stavi pod svoju odjeću, a zatim ih izvadi, kad ono svo to kamenje se pretvorilo u skupocjeno, drago kamenje. Onda im reče: „Idite na trgovište, pa prodajte to i kupite šta želite, biće više nego što ste imali. Ali, neka znate, nećete imati nimalo udjela u raju, jer ste prodali svoj dio za ovosvjetsku brzu i prolaznu korist”. Dok su oni o tome razgovarali došla je jedna grupa ljudi noseći sa sobom mrtvaca. Tražili su od Džona da ga oživi, na što je on rekao: „Ustani, o ti mrtvi, uz pomoć Uzvišenog Allaha”, i mrtvac oživljen ustade. Tada mu Džon reče: „Obavijesti ovu dvojicu šta su propustili od rajskih nagrada”. Oživljeni im reče: „Čekali su nas u raju prekrasni dvorci, okićeni raznobojnim draguljima. Dužina i veličina dvora je tolika i tolika”. Kada su to mladići čuli, pokajaše se i opet ostaviše sve što su imali i nastaviše da slijede Džona, slijedeći Isusovu vjeru sve do kraja svoga života.

Vi kršćani u pomenutoj knjizi govorite također o nekom čovjeku koga smatrate jednim od velikih i dobrih svetaca; kako su mu dolazili anđeli svaki dan i donosili mu hranu iz raja u zlatnom posuđu. Na sebi je imao svilene peškire, a na peškirim cvijeće raznovrsnih boja. Pa kako možete poricati postojanje zlata, svile, cvijeća i hrane u raju!?

Ovo kazivanje je dokaz protiv vas, osim onoga što prenose druge svete knjige s kojima se slaže većina učenih, vjerskih velikodostojnika, ali vi to poričete i pravite se da ne znate.

Također ta knjiga govori o čovjeku koji je tkao, te kako su mu dolazili anđeli svaki dan donoseći mu iz raja raznovrsnu hranu, ujutro i navečer. Jednoga dana posjetio ga je jedan dobar čovjek poznat po imenu sveti Pavle rob. Toga dana su došli anđeli i donijeli duplu količinu rajske hrane u posuđu od zlata, prekrivenom svilenim peškirim.

U kršćanskim knjigama ima mnogo ovakvih primjera, ali sam ja to skratio da ne bih bio preopširan, a sve to poricati mogu samo oni koji su pamet izgubili.

Kršćani prigovaraju muslimanima i zbog toga što nadijevaju imena po imenima Allahovih poslanika a.s. Zašto nam to prigovarate kada je to znak našeg poštovanja i časti prema njima, a i svi su oni potomci Adema a.s. Zašto ne pogledate na sebe kad ste spremni da dajete imena ljudima po imenima Božijih anđela (meleka): Gabrijel, Mikael, Azril..., a nemate odgovora na to. Sreća i uspjeh je samo onima koji vjeruju u Allaha dž.š.

Deveto poglavlje

O POTVRDI POSLANSTVA NAŠEG POSLANIKA MUHAMMEDA S.A.V.S. KROZ
TEKSTOVE ZEBURA, TEVRATA I INDŽILA I NAGOVJEŠTAJU PRETHODNIH
POSLANIKA O POJAVI MUHAMMEDA, NJEGOVOM POSLANSTVU, KAO I
POSTOJANJU NJEGOVIH SLJEDBENIKA DO ZADNJEG DANA

Znajte, Allah vam se smilovao da je poslanstvo Muhammeda s.a.v.s. potvrđeno kroz sve knjige koje je Allah dž.š. dostavljao ljudima, a i svi poslanici su ga najavljivali.

Tako se na primjer u šesnaestom poglavlju prve knjige Tevrata (Tore) – a on je sastavljen iz pet dijelova koji čine jednu svetu knjigu- spominje kako je Hadžera (Hagara) pobjegla od Sare, žene Ibrahima a.s. Bježeći od nje ona je te noći ugledala meleka koji joj se obratio riječima: „Šta želiš i odakle si došla”? Ona odgovori: „Pobjegla sam od Sare”, a melek ponovo reče: „Vrati joj se i budi joj poslušna, jer će te Allah obdariti mnogobrojnim potomstvom. Uskoro ćeš zanijeti i rodit ćeš dijete koje će se zvati Ismail (Ješmael), a to je zbog toga što si prema Allahu iskazala svoju skrušenost. Sin će ti biti od uglednih ljudi, njegova ruka će biti iznad svih, a ruke

svih ljudi će biti pokorno ispružene prema njemu, a pod njegovom upravom će biti veliki dio zemlje”, kraj navoda iz Tevrata.

Poznato je da Ismail a.s., a i njegova djeca nisu upravljali velikim dijelom zemlje, ali se ovdje želi ukazati na veličinu njegovog potomka, našeg poslanika Muhammeda s.a.v.s. Jer, njegova vjera je bila vjera islam upravo ta koja je „osvojila“ veći dio zemlje i stalno se povećavala, a njegovi sljedbenici se širili i na Istok i na Zapad. Za ovo znaju učeni Jevreji i njihovi rabini, ali to skrivaju od običnog naroda, čime su zaradili da ih je Allah dž.š. prokleo i ponizio – sačuvaj nas Bože njihova stanja!

Također se može navesti i ono šta se kaže u osamnaestom poglavlju Tevrata, kada se Allah dž.š. obratio Musau a.s.: „Reci Izrailićanima da ću im u kasnijem razdoblju poslati poslanika kao što si ti, biće od potomaka vaše braće. A ko ne bude slušao Moje riječi koje ću preko njega slati, Ja ću mu se osvetiti (kaznit ću ga)” Ovaj tekst ukazuje na to da onaj koji će se pojaviti u kasnije doba neće biti baš od Izraelićana, a posljednji među njima bio je Isa a.s., tako da nije mogao niko drugi biti do Muhammed s.a.v.s. iz tog bratskog potomstva. On pripada direktnom rodu Ismaila a.s. Ismail je brat Ishaka a.s. (Israila) sina Ibrahima a.s. Ishak a.s. se smatra ocem Izraelićana, a to je ono njihovo međusobno bratstvo koje se spominje u Tevratu. Kad bi ta radosna najava bila za poslanika iz redova Izraelićana, onda ne bi bilo potrebe nagovještavati da će biti od njihove braće. Jevreji su saglasni da ni jedan poslanik poslije Musaa a.s. nije bio sličan njemu, a pod tom sličnošću podrazumijevaju da nije došao ni jedan kojeg bi tako slijedili poslije njega. Ta sličnost pripada isključivo Poslaniku Muhammedu s.a.v.s., jer on pripada bratskom Arapskom narodu potomcima Ismaila

a.s. Poslan je sa Allahovim zakonom kojim su derogirani raniji zakoni dostavljeni narodima, te je s te strane sličan Musau a.s., čak je i odabraniji od njega, kao što je, uostalom, i od svih ostalih poslanika, neka je salavat i selam na njega.

U trideset i trećem poglavlju Tore (Tevrata) se kaže „da je Uzvišeni Gospodar došao od Turi Sinaa (Sinajske Gore) i uputio se nama iz Saira, zatim se pojavio sa planina Farana. Sa Njegove desne strane su zastave svetih. Planine Farana su područja Mekke i Hidžaza. Inače Faran je ime jednog od vladara naroda Amalika³⁴ koji su podijelili teritoriju. Tako je Faran uzeo oblast Hidžaza i okolice, pa se stoga sav taj kraj nazvao po njegovom imenu”.

U Tori (Tevratu) se kaže da je Bog došao sa Turi Sinaja, a riječ „došao“ je u značenju pojave Njegove vjere i Njegove Jednoće – neka je Uzvišen! To znači da je On dostavio Musau a.s. objavu na Sinajskoj Gori. Pojavljivanjem sa Saira – Sirijskih Gora- dostavljena je objava Uzvišenog Isau a.s. Pojavom sa planina Farana želi se reći da će ona doći i upotpuniti vjeru islam iz Mekke u Hidžazu, preko našeg poslanika Muhammeda s.a.v.s., kojemu je dostavljena posljednja objava. A kada se kaže „sa zastavama časnih koji će mu biti s desne strane” misli se na dobre ljude, ashabe, drugove Muhammeda .s.a.v.s., jer oni su uvijek bili s njegove desne strane i nisu ga nikada napuštali, neka je Allah zadovoljan njima.

Jedan od sljedećih primjera je i što su se četverica autora Evanđelja složila u navodima kako je Isus rekao svojim učenicima, pred odlazak na nebo: „Doista idem svome ocu i vašem ocu, svome Bogu i vašem Bogu i nagovještavam vam dolazak poslanika koji će doći poslije mene, a zvati će se

³⁴ To je izumrli narod koji je nekada živio na jugu Palestine.

Paraklit. To je ime na grčkom jeziku, a prevedeno na arapski znači hvaljeni (Ahmed), kao što i kaže Uzvišeni Allah u Svojoj Časnoj Knjizi: „A kada Isa, sin Merjemin reče: „O sinovi Israilovi, ja sam vam Allahov poslanik da vam potvrdim prije mene objavljeni Tevrat i da vam donesem radosnu vijest o Poslaniku čije je ime Ahmed, koji će poslije mene doći...”³⁵ U latinskom jeziku se kaže Biraklis, što je, također, najava časnog imena, a što je bilo i **osnovni razlog mog prihvatanja islama**, kao što sam to rekao i u uvodu ove knjige.

Ivan, također, navodi u petnaestom poglavlju svoga Evandelja da je Isus rekao Paraklit, kojeg će poslati moj otac prije Zadnjeg dana, a koji će vas svemu poučiti. A taj Paraklit je naš Poslanik Muhammed s.a.v.s. i on je taj koji je poučavao ljude svemu što mu je objavljeno od Allaha dž.š. kroz Kur'an Časni, a u kome se nalazi znanje davnih i kasnijih naroda. Ništa nije bilo, a da nije tačno i precizno dostavio sve ono što mu je od uzvišenog Allaha objavljeno. Nakon Isaa a.s. nije bio niti jedan poslanik koji bi mogao nositi ovakva svojstva, osim Muhammeda s.a.v.s., te se zato na njega i odnosi radosni nagovještaj. A oni kršćani koji to poriču, kojima se ovaj nagovještaj o Muhammedu s.a.v.s. ne sviđa, bit će odgovorni pred Uzvišenim Allahom.

Zanimljivo je, također, da Ivan u petnaestom poglavlju svoga Evandelja navodi da je Isus rekao: „Paraklit je onaj koga će poslati moj otac poslije mene i neće govoriti od sebe, nego će vam se obraćati samo sa istinom, obavještavaće vas o događajima i tajnama”. Ovakav opis odgovara samo našem Poslaniku Muhammedu s.a.v.s., shodno svim njegovim

³⁵ Suretus-Saff: 6.

svojstvima, a poricati mogu samo bezvrijedne osobe, uskraćene pristupu vratima Allahove dž.š. milosti.

Što se, pak, tiče toga da Muhammed a.s. ne govori iz have – onako od sebe, nego da govori samo istinu koja mu se objavljuje, to potvrđuje Uzvišeni Allah i tome je suglasan sav islamski ummet.

Što se tiče njegovog poznavanja događaja i tajni o kojima je riječ, o tome su već napisana mnoga djela koja objašnjavaju ovu tematiku. Među njima je i djelo „Eš-Šifa” od Ebul-Fadla Ijada³⁶, velikog islamskog pravnika i učenjaka u kojem se na ubjedljiv način iznose poruke za one koji su umom obdareni.

Muhammedovo s.a.v.s. poslanstvo potvrđuju i druge knjige objavljene ranijim poslanicima, neka je salavat i selam na sve njih, kao što to čini i Davud a.s. u Zeburu u devedeset i drugom dijelu, kad kaže: „Zaista će on upravljati od mora do mora i zemljama koje rijeke presijecaju. Dolazit će mu vladari Jemena i drugih područja sa poklonima. Pokorit će mu se vladari, prihvatajući njegovu vjeru i vođstvo. Molit će se za njega u svakom vremenu, želeći mu svako dobro svaki dan. Zasiijat će njegovo svjetlo iz grada poput trave koja preplavi zemlju. Bit će spominjan i veličan do vijeka vijekova, a ime mu je postojalo prije imena sunca”.

Sva navedena svojstva pripadaju samo našem Poslaniku Muhammedu s.a.v.s., a sve što postoji to potvrđuje. Na svijetu ne postoji osoba kojoj bi pripadala ta svojstva osim njega. Ako bi tražio i među drugim poslanicima, ne bi pronašao ikoga među njima kome bi se pripisala ovakva visoka svojstva, koja su se pripisala Muhammedu s.a.v.s.

³⁶ Njegovo puno ime je Ijad ibn Musa ibn Ijad Amrun Es-Sebti. Umro je 1149. / 544. hidžretske godine

Jevrejski i kršćanski učenjaci znaju da sva navedena svojstva pripadaju isključivo Allahovom Poslaniku Muhammedu s.a.v.s., ali oni to prikrivaju iz svoje zlobnosti koje se drže od pamtivijeka.

Dalje, istinski poslanik³⁷ u trećem dijelu svoje knjige navodi: „U zadnje vrijeme će doći Gospodar iz pravca Kible i Sveti čovjek od planina Farana”. Dolazak „Gospodara Uzvišenog” jeste dolazak Njegovih riječi i objave, a „sveti čovjek” je naš Poslanik Muhammed s.a.v.s., a pojava iz pravca Farana označava pravac Mekke i Hidžaza.

On, također, navodi u četvrtom dijelu svoje knjige: „U zadnje vrijeme će se pojaviti milostivi narod koji će izabrati plemenito brdo na kojem će veličati Allaha dž.š. Sakupljat će se na njemu dolazeći iz svih krajeva, kako bi obožavali Jednog i Jedinog Allaha, ne pripisujući Mu ikakva druga”. Ovo brdo koje se spominje je bez sumnje Arefat, a milostivi narod su sljedbenici Muhammeda s.a.v.s., a okupljanje na tom plemenitom brdu je okupljanje hadžija na Arefatu za vrijeme hadža, a njihov dolazak je, doista, iz svih krajeva svijeta.

U četrdeset i drugom dijelu knjige poslanik govori i ovo: „Zaista će Uzvišeni Gospodar u Zadnjim vremenima poslati Svoga roba kojeg je posebno odabrao za Sebe. Slat će mu pouzdanog anđela (meleka) koji će ga poučiti vjeri, a poslanik će poučavati ljude onim čime će ga melek poučiti. Sudit će ljudima samo po pravdi i istini. Ono što bude ljudima govorio bit će svjetlo pomoću kojeg će ljude izvaditi iz tmine u kojoj se budu nalazili. Eto, upoznao sam vas s onim što je mene Uzvišeni Gospodar upoznao”.

Sve su ovo, Allah vam se smilovao svojstva našeg Poslanika Muhammeda s.a.v.s., jasna i potpuno tačna. Jer, on je taj kojeg

³⁷Misli se na Davuda a.s.

je poslao Allah dž.š. u Zadnje vrijeme, nakon što ga je odabrao za Svoga miljenika i najdražeg Svoga stvorenja. Slao mu je povjerljivog meleka Džebraila a.s. koji ga je poučavao vjeri, a što je u biti dostava Allahove objave Kur'ana, kao i sunneta koji su postali osnova islamskog učenja.

Muhammed s.a.v.s. je potpuno dostavio sve ono što mu je naređeno od Allaha dž.š. što znači da je on taj poslanik koji poučava ljude onim čime je on naučen od meleka Džibrila a.s. On je taj koji je ljudima sudio po istini i pravdi. Zaista, sve što je preko njega naređeno, kao i ono čemu je on pozivao, ili šta je zabranjivao, ukazuje na ispravan put u čemu se slažu svi zdravi umovi.

A poricati njegovo poslanstvo mogu samo nevjernici, tvrdoglavi i oholi prokletnici. Takvi će biti povezani šejtanskim užetom i odvedeni do konačne propasti. Svjetlo pomoću kojeg će Poslanik a.s. izvaditi ljude iz tmine jeste Kur'an Časni kojeg mu je poslao Allah dž.š. Govor ovog Poslanika ukazuje na najjasnije dokaze i potvrdu da je on Muhammed a.s. zaista Allahov Poslanik.

Kada bismo sve navodili šta govore svete knjige ranijih poslanika na ovu temu i ova knjiga bi se oduljila. Želio bih napisati zasebnu knjigu koja će isključivo sadržavati radosne nagovještaje ranijih poslanika upravo o ovoj tematici.

Dovoljan nam je samo Allah, a divan li je On zaštitnik! Nema nikakve promjene, niti snage do Velikog i Uzvišenog Allaha. Neka je salavat na našeg dragog Pejgambera, Vjerovjesnika Muhammeda plemenitog i na njegovu častnu porodicu i drugove, prve i posljednje i neka je selam (mir) trajan sve do Sudnjeg dana!

Hvala Allahu, Gospodaru svih svjetova!

SVEĆENICI – MISIONARI NOVIJEG DOBA³⁸

³⁸ Ovo su odlomci iz knjige “Former Christian Priests and Missionaries who have Embraced Islam” od autora Abdullaha Al-Faruqa, bivšeg kršćanskog svećenika.

Dr. Jerald F. Dirks, bivši svećenik, đakon Ujedinjene Metodističke crkve, magistrirao je Bogoslovlje na Harvardu i doktorirao psihologiju na Univerzitetu u Denveru. Autor je djela „Krst i Islam”, međureligijski dijalog između islama i kršćanstva. Objavio je preko šezdeset članaka iz oblasti kliničke psihologije i preko sto pedeset članaka o Arapskim konjima. On, između ostalog kaže:

„Do moje sedamnaeste godine kada sam postao bruceš na Harwardu, moja odluka da postanem svećenik se učvrstila. Na prvoj godini studija odabrao sam dvosemestralnu komparativnu religiju koju je predavao Cantwell Smith, čija je specijalnost bila islam. Tokom tih predavanja puno sam manje pažnje posvećivao islamu nego drugim religijama, kao što su Budizam, Hinduizam, pošto su mi se te religije učinile više ezoterične i čudne. U poređenju s tim islam mi se učinio sličan mojoj religiji, kršćanstvu. Zbog toga se nisam puno posvetio tome koliko sam možda trebao, ali se sjećam da sam pisao seminarski rad na temu: “Koncept objave u Kur’anu”. Zbog rigoroznih akademskih standarda i zahtjeva tog predmeta sakupio sam malu biblioteku od oko pet knjiga o islamu, a sve su bila djela nemuslimana i sve su mi one bile od koristi dvadeset i pet godina kasnije! Također sam dobio i dva različita prijevoda

značenja Kur'ana na engleskom jeziku koje sam pročitao za vrijeme studiranja.

Tog proljeća Harvard me imenovao Holis učenjakom, što je značilo da sam bio jedan od najboljih pred-teoloških studenata na tom koledžu. Na ljeto, između prve i druge godine na Harvardu radio sam kao mladi svećenik u prilično velikoj Ujedinjenoj Metodističkoj crkvi. Već sljedećeg ljeta dobio sam dozvolu da držim propovjedi u U.M. crkvi. Nakon što sam diplomirao na koledžu na Harvardu 1971. upisao sam Harvardovu školu Bogoslovlja i tu sam magistrirao 1974. godine. Prethodno sam bio unaprijeđen u đakona u U.M. crkvi 1972. godine, a pošto sam dobio Stewart stipendiju od te crkve kao dodatak na moju Harwardsku stipendiju.

Tokom mog obrazovanja za bogoslova također sam završio i dvogodišnji program za bolničkog kapelana u bolnici Peter Bent Brigham u Bostonu. Nakon što sam diplomirao na Harwardskom studiju Bogoslovije (magistrirao) ljeto sam proveo služeći u dvije Metodističke crkve u ruralnom dijelu Kanzasa, gdje je posjećenost toliko porasla da to nije bilo zabilježeno u proteklih nekoliko godina.

Ima pomalo i ironije u činjenici da su budući svećenici za koje se smatralo da su najbolji, najbistriji i veliki idealisti bili izabrani za najbolje bogoslovsko obrazovanje, ono koje je nudila Harwardska škola Bogoslovije. Ironija je to što takvim obrazovanjem bogoslovu se predoči toliko stvarnih historijskih „istina“, kao što su:

- Formiranje rane crkve i glavne tendencije, te kako je ona bila oblikovana geopolitičkim okolnostima.

- „Originalno“ čitanje raznih biblijskih tekstova od kojih

su mnogi u oštrom kontrastu sa onim što većina kršćana pročitava u svojoj Bibliji, iako su postepeno neke od ovih informacija ukomponirane u novije i bolje prijevode.

- Evolucija koncepata kao što su trojno božanstvo i „sinovstvo” Isusovo.

- Nereligijska shvatanja koja se nalaze iza mnogih kršćanskih vjerovanja i doktrina.

- Postojanje onih ranih crkava i kršćanskih pokreta koji nikada nisu prihvatili koncept trojnog božanstva i božanstva Isaovog a.s.

- Itd...itd. (Neki od ovih plodova mog obrazovanja za bogoslova detaljnije su sadržani i u mojoj knjizi „Krst i Islam”.)

Do decembra 1992. godine počeo sam sebi postavljati neka ozbiljnija pitanja, kao što su gdje sam ja to i šta radim?! Ova pitanja bila su potaknuta mojim slijedećim razmišljanjima: Tokom prethodnih šesnaest mjeseci naš društveni život se uveliko centrirao na arapsku komponentu lokalne muslimanske zajednice. Do decembra 75% našeg društvenog života smo provodili sa arapskim muslimanima. Zatim, na temelju mog bogoslovskog obrazovanja znao sam koliko je Biblija bila iskrivljena (korumpirana) tačno i gdje na kojim mjestima. Nisam imao nimalo vjere u trojno božanstvo i nisam više vjerovao ni u što od metaforičnog „sinovstva” Isusova. Ukratko, još tad sam sigurno vjerovao u Boga i bio sam strogi monoteist kao i moji muslimanski prijatelji. Zbog svoje lične vrijednosti i osjećaja morala više sam se na sastancima družio sa mojim muslimanskim prijateljima, nego sa kršćanskim društvom oko mene. Krajem januara, 1993. godine odložio sam sve svoje knjige o islamu na stranu, a koje su napisali Zapadni učenjaci, ali tek pošto sam ih detaljno iščitao.

Dva prijevoda značenja Kur'ana na engleskom jeziku su ponovo bila na polici, a ja sam bio zauzet čitanjem trećeg, tada novijeg engleskog prijevoda Kur'ana.

Bio je mart, 1993. godine i ja i moja supruga smo uživali u našem petosedmičnom odmoru na Srednjem Istoku. Bio je to, također i islamski mjesec Ramazan, kada muslimani poste od zore do zalaska sunca. Iz razloga što smo često boravili ili su nas pratili naši muslimanski prijatelji (rođaci naših muslimanskih prijatelja iz SAD) moja žena i ja smo odlučili da postimo i mi, ako ništa drugo, onda iz čiste učtivosti prema njima. U to vrijeme sam, također započeo obavljanje pet dnevnih molitvi sa mojim novostečenim, Srednjoistočnim prijateljima muslimanima. Konačno, i nije bilo ničega u tim molitvama s čim se ja ne bih složio.

Kraj našeg putovanja po Srednjem Istoku se bližio. Stariji prijatelj koji nije govorio engleskim jezikom i ja smo šetali jednom vijugavom, malom cestom u jednom od ekonomski zaostalih područja Amana u Jordanu. Dok smo šetali prišao nam je stariji čovjek iz suprotnog pravca i rekao: "Selam alejkum" tj. „Mir s vama“ i pružio ruku kako bi se s nama rukovao. Tu smo bili samo nas trojica. Ja nisam govorio arapski, a ni jedan od njih nije govorio engleski. Gledajući me starac me je upitao: "Musliman"! U tom trenutku bio sam u zamci. Nisam mogao igrati nikakve intelektualne igre riječima, jer mogao sam komunicirati samo na engleskom, a oni samo na arapskom. Odgovorio sam: "Da". Bijaše to prva moja izjava da sam musliman koju moj jezik i srce sada neprestano potvrđuju.

Hvala Allahu i moja žena, koja je tada imala trideset i tri godine, također je prihvatila islam. Vrativši se u Ameriku mnogi

prijatelji su bili iznenađeni mojom promjenom. Moja uža porodica je prestala sa upotrebom alkohola, kao i svinjskog mesa. "Izgubili" smo jedan broj ranijih prijatelja. Međutim, ja sam našao puno zadovoljstvo u islamu i molim Allaha dž.š. da On bude zadovoljan sa mnom, svojim skromnim robom..."

(Slijede faksimili tri visoke diplome gore navedenog svećenika)

Herald Frederick Birks

has been ordained

DEACON

in

The United Methodist Church

Having been deemed as well qualified to be entrusted with this sacred office, this person was elected thereto by the _____ Annual Conference.

Kansas West

Under the providence of Almighty God and in recognition of His Eternal Glory, I, a bishop of The United Methodist Church, have, by the imposition of my hands and by prayer, set apart for the work of a Deacon, to read the Holy Scriptures in the Church of God, to preach the word of God, and to perform other duties in accordance with the discipline of the Church, so long as this person continues to be a faithful servant of Jesus Christ and to adhere to and teach the Gospel of our Lord and the doctrines of the Church.

In testimony whereof, I have hereunto set my hand and the seal of my office this *eightth* day of *September* in the year of our Lord *1972*

in *Hays, Kansas*

Bishop *Edward J. Birks, Jr.*

VNIVERSITAS HARVARDIANA

CANTABRIGIAE IN REPUBLICA MASSACHUSETTENSIVM

PRAESES et Socii Collegii Harvardiani consentientibus
honorandis ac reverendis Inspectoribus in comitiis
sollemnibus

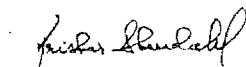
JERALD FREDERICK DIRKS

ad gradum Divinitatis Magistri cum laude

admiserunt eique dederunt et concesserunt omnia insignia
et iura quae ad hunc gradum spectant.

In cuius rei testimonium litteris Academiae sigillo munitis
die XIII Iunii anno Domini MDCCCCLXXXIII Collegiique
Harvardiani CCCXXXVIII auctoritate rite commissa nomina
subscripserunt.

PRAESES

DECANVS ORDINIS THEOLOGIAE

Kenneth L. Jenkins, Abdullah El-Faruk je bivši svećenik i starješina Pentekostal crkve. On između ostalog iznosi:

“Kao bivši svećenik i starješina kršćanske crkve imao sam obavezu da poučavam one koji su zalutali u tami. Nakon što sam prigrlio islam, osjetio sam strašnu potrebu da pomognem onima koji još nisu bili blagoslovljeni kako bi i oni ugledali svjetlo islama. Zahvaljujem Svemogućem Bogu, Allahu, što mi je ukazao Svoju milost, upoznajući me sa ljepotama islama kojem nas je podučavao Poslanik Muhammed s.a.v.s. i oni koji ga na pravom putu slijede. To je moguće jedino Allahovom milošću kojom primamo vjerodostojnu uputu i mogućnost slijeđenja pravog puta koji vodi ka uspjehu, kako na ovom, tako i na budućem svijetu.

Hvala Allahu na dobroti koju mi je ukazao preko šejha Abdullaha ibn Abdulaziza ibn Baza koji je bio sebebom moga prihvatanja islama. Njegujem i prenositi ću znanje koje sam stekao iz svakog susreta s njim. Mnogo je i drugih koji su me pomogli hrabrenjem i znanjem, ali iz bojazni da nekog ne izostavim, suzdržat ću se od pokušaja da ih nabrajam. Dovoljno će biti da kažem kako sam zahvalan Svemogućem Bogu, Allahu, na svakom pojedinačno i kolektivno, bratu i sestri kojima je dozvolio da odigraju ulogu na mom izrastanju u muslimana. Molim se da i ovaj kratki rad bude od koristi za sve. Nadam se da će kršćani shvatiti kako još uvijek ima nade uz sve neuračunljive uslove koji prevladavaju u većini kršćanskog svijeta. Kršćani sobom neće naći odgovore na probleme koji ih muče, koji su za njih u mnogim slučajevima, problemi od najveće važnosti. Zapravo, islam je rješenje problema koji muče sav kršćanski svijet, baš kao što je i činjenica da problemi vladaju takozvanim svijetom religije u

cjelini. Neka nas Allah uputi i nagradi nas prema našim najboljim djelima i namjerama.

Svake nedjelje išli bismo u crkvu odjeveni u svoj svojoj raskoši. Išao bih sa svojim djedom. Izgledalo bi mi kao da sam satima u crkvi. Stizali bi oko jedanaest ujutro i ne bismo odlazili ponekad ni do tri poslije podne. Sjećam se da sam mnogo puta zaspao u krilu moje nene. Nekada bi mom bratu i meni dozvolili da napustimo crkvu usred završetka nedjeljne škole i jutarnjeg obreda bogoslužja, te bismo s djedom sjeli na manevarski kolodvor i gledali vozove kako prolaze. On nije bio posjetilac crkve, ali je vodio računa da naša familija bude tamo svake nedjelje. Nešto kasnije preživio je kap koja ga je ostavila djelimično paralizovana i za posljedicu bili smo onemogućeni posjećivati crkvu u njenim terminima. Ovo vrijeme je bilo jedno od najkritičnijih stadija moga razvoja.

Bio sam, na značajan način oslobođen od odlaska u crkvu na duže vrijeme, ali bih s vremena na vrijeme osjetio nekakav poriv da odem radi sebe. Sa šesnaest godina počeo sam ići u crkvu kod jednog svog prijatelja čiji je otac bio župnik. A kasnije, kao student koledža postao sam ponosan na crkvu. Svi su velike nade polagali u mene, a ja sam bio sretan što se još jednom nalazim „na putu spasa”. Ulazio bih u crkvu čim bi se vrata otvorila. Ponekad bi danima i sedmicama proučavao Bibliju. Prisustvovao sam predavanjima kršćanskih studenata moga doba, te u dvadesetoj godini pristupih pozivu svećenika. Tako sam počeo propovijedati i jako brzo sam postao veoma poznat. Bio sam ekstremno dogmatičan i vjerovao sam da niko ne može biti spašen ako nije član moje crkve. Kategorički sam osuđivao svakog ko ne bi došao da upozna Boga na način na koji sam Ga ja upoznao.

Meditirao bih kad god sam bio sam i molio Boga da me uputi ka ispravnoj vjeri i da mi oprostí ono što sam činio pogrešno. Nikad nisam imao nikakva kontakta sa muslimanima. Jedine osobe koje sam poznavao, a koje su prihvatile islam kao svoju religiju bili su sljedbenici Elijah Muhammeda, koji se prema mnogima postavljao kao „crni musliman” ili pripadnik „izgubljene, pa pronađene nacije”. Tokom kasnih sedamdesetih svećenik Louis Farrakhan bio je dobar u reizgrađivanju onog što se zove „islamska nacija”. Otišao sam da vidim svećenika Farrakhana koji me je pozivao na mjesto suradnika. Shvatio sam to kao iskustvo koje bi mi dramatično promijenilo život. Nikad u svom životu nisam čuo drugog crnca da govori na način kojim je on govorio. Odmah sam poželio organizirati sastanak s njim kako bih ga pokušao preobratiti u svoju vjeru. Uživao sam u pozivima evanđelizmu, nadajući se da ću naći izgubljene duše koje bih ja spasio od vatre-pakla, bez obzira ko one bile. Moje poznavanje kršćanskih spisa u tom periodu razvilo se u nešto abnormalno. Bio sam opsjednut učenjima Biblije. Međutim, sve dubljim proučavanjima spisa shvatio sam da znam više od tadašnjeg vođe. A, zatim sam otkrio da postoji veliko nepovjerenje i zavist u svećeničkoj hijerarhiji. Slučajevi preljube i razvrata prolazili su nekažnjeno. Neki su propovjednici uživali drogu i uništavali svoje i živote svojih porodica. Čak su i vođe nekih crkvi bili razotkriveni kao homoseksualci. Bilo je i svećenika koji su priznavali krivicu preljube sa mladim kćerkama drugih crkvenih članova. Sve ovo, povezano sa neuspjelim pokušajima da dobijem odgovore na mnoga pitanja o kojima sam razmišljao, bilo je validno i dovoljno da me promijene. Ta promjena uslijedila je kad sam prihvatio posao u Kraljevini Saudijskoj Arabiji.

Nedugo, nakon mog dolaska u S. Arabiju odmah sam

primijetio razlike u stilu života muslimana. Razlikovali su se od sljedbenika Elijah Muhammeda i svećenika L. Farrakhana po tome što ih je bilo svih nacionalnosti, boje i jezika. Odmah sam osjetio želju da naučim više o ovoj posebnoj, čudnoj vrsti vjere. Bio sam zadivljen životom Poslanika Muhammeda s.a.v.s. i sve sam učinio da saznam još više. Zatražio sam knjige od jednog brata koji je bio aktivan u pozivanju ljudi u islam, pa su mi knjige koje sam samo mogao poželjeti i donešene. Sve sam ih pročitao. Zatim sam dobio Časni Kur'an i za četiri mjeseca ga u cjelosti pročitao nekoliko puta. Sastavljao sam pitanja i pitanja, a dobijao iscrpne i zadovoljavajuće odgovore. Ono što mi se posebno dopalo kod braće muslimana je to što nisu bili energični u nastojanju da me impresioniraju svojim znanjem. Ako neki brat nije znao kako da odgovori na pitanje jednostavno bi mi rekao da ne zna i da će se raspitati kod nekog ko zna. Slijedeći dan uvijek bi došao sa odgovorom. Primijetio sam kako poniznost igra zaista veliku ulogu u životu ovih misterioznih ljudi Srednjeg Istoka.

Bio sam zadivljen kad bih ugledao ženu pokrivenu od lica do stopala. Nisam vidio nikakve hijerarhije među vjernicima. Niko se nije borio ni za kakvu religijsku poziciju. Sve mi se ovo činilo predivno, ali kako sam mogao i pomisliti da napustim učenje koje me je vodilo od djetinjstva!? Šta s Biblijom!? Znao sam da postoji nekakva istina u njoj, iako sam naslućivao da je mijenjana i revidirana nebrojeno mnogo puta. Tada sam dobio video kasetu na kojoj je bila debata između šejha Ahmeda Didata i velečasnog Džimija Svegarta. Nakon što sam pregledao debatu, znao sam da sam već musliman.

Novine El-Medina su me intervjuirale i upitan sam za svoje sadašnje aktivnosti i planove za budućnost. Što se sadašnjosti

tiče, moj plan je, ako Bog da, naučiti arapski jezik i nastaviti studirati kako bih postigao veće znanje o islamu. Danas sam uključen na polju da'we i često sam pozivan da držim predavanja nemuslimanima koji dolaze iz kršćanske sredine. Ako mi Svemogući Allah poštedi život nadam se da ću napisati više na temu komparativne religije. Obaveza muslimana cijelog svijeta je da rade na širenju islama. Kao neko ko je proveo toliko mnogo vremena podučavajući Bibliji osjećam veliku obavezu u obrazovanju ljudi u vezi s greškama, kontradikcijama i izmišljenim pričama o knjizi u koju vjeruju milioni ljudi. Jedna od najvećih stvari koja me čini sretnim je znati da se ne moram vezati za velike rasprave s kršćanima, jer ja sam bio učitelj koji je mnogo naučio koristeći se tehnikama raspravljanja. Također sam naučio kako da argumentujem koristeći Bibliju da bih branio kršćanstvo. I u isto vrijeme poznajem protu-argumente za svaki argument koji su nam kao svećenicima zabranili da diskutujemo ili objavljujemo...”

Viacheslav Polosin – bivši poglavlar Ruske pravoslavne crkve.³⁹

Mitropolit Viacheslav P. je bivši sveštenik u Kaluga biskupiji, a sada predvodi administraciju Komiteta za odnose sa javnim udruženjima i vjerskim organizacijama u Dumi, Ruska Federacija. On kaže: „Odlučio sam da uskladim svoj društveni položaj sa svojim ubjeđenjima i da javno posvjedočim da se smatram sljedbenikom velike tradicije istinske vjere vjerovjesnika monoteizma od kojih je Ibrahim a.s. prvi. I zbog toga se ne smatram sveštenikom, niti pripadnikom bilo koje pravoslavne crkve”.

³⁹ O ovom događaju su pisale ruske novine Nezavisna gazeta, 2. jun, 1999. godine.

Tada je Viacheslav P. proučio tradicionalnu formulu kojom svjedoči svoje prihvatanje islama: "Nema boga osim Allaha i Muhammed je Njegov rob i Njegov poslanik". Viacheslav vjeruje da je posljednja objava na zemlji Sveti Kur'an i da je on objavljen poslaniku Muhammedu s.a.v.s. Kategorično se protivi onima koji tvrde da je arapski tekst Svetoga Kur'ana težak ruskom mentalitetu. U njegovom intervjuu magazinu „Muslimane” oštro je kritikovao kršćansku, a pogotovo pravoslavnu tradiciju. Po njegovom mišljenju kršćanstvo posjeduje jednu asimilaciju Boga Stvoritelja sa Njegovim stvorenjem čovjekom, a što je antropomorfizam. On kaže o kršćanskom kultu svetaca da su stoljećima postojali posrednici, oci, učitelji, a ne poslanici koji su govorili u ime Boga. Ovakva praksa je postala norma u crkvi od koje je za svjetovnjake teško pobjeći, a za svećenike taj bijeg je nemoguć. On kaže da njegova žena u potpunosti dijeli njegov svjetonazor.

Među muslimanima koji su uticali na njegov izbor je bivši pravoslavni sveštenik Geidar Jemal, a izjavio je da su ga posebno impresionirale priče o svetoj Ka'bi i hadžu. Upitan je kakve su bile reakcije njegove nove muslimanske braće na njegovu odluku?

„Moj intervju za magazin „Muslimane” izazvao je takav interes da se morao još jednom štampati”. A, na pitanje kakva je bila reakcija na njegovu ulogu vođe u Dumi, odgovorio je: „Neki će naravno biti nezadovoljni, ali ja i ne želim ugoditi svima. Mislim da se ništa neće promijeniti u odnosu na moj rad u Dumi. Nemam namjeru tu kritikovati kršćanstvo. Kada sam pripadao pravoslavlju kritikovao sam ga žestoko. Sada više ne. Islam je, kao što je rečeno u Kur'anu najdemokratičnija religija, jer sadrži zabranu tiranije i nema posrednika iz

sveštenečke kaste, niti pomazanih monarha”.

Inače, Viacheslav Sergeevich Polosin je rođen 1956. godine. Diplomirao je 1979. god. na Filozofskom fakultetu MGU, a 1984. god. je završio moskovsku srednju školu za sveštenike. Zaredio se kao sveštenik i služio u parohijama i biskupijama Centralne Azije i Kaluge. 1990. godine je unaprijeđen u mitropolita. Iste godine izabran je za narodnog zamjenika RSFSR u Kalugi i predvodio je Komitet Vrhovnog Sovjeta za slobodu i savjest. Dok je radio u V. Sovjetu diplomirao je na diplomatskoj akademiji za ministra vanjskih poslova i odbranio disertaciju na temu: „Ruska pravoslavna crkva i država USSR između 1979-1991“. Od 1993. godine je zaposlen u parlamentu Duma i bavi se odnosima sa javnim udruženjima i vjerskim organizacijama. Bio je član ruskog kršćanskog demokratskog pokreta i član Vijeća kršćanskih organizacija. Od 1991. godine je na dopustu iz biskupije u Kalugi, a od 1995. godine nije vršio liturgijsku službu. U intervjuu za magazin „Muslimane“ i zvanično je sebe nazvao muslimanom, rekavši: „Smatram da je Kur'an posljednja objava na zemlji objavljena Poslaniku Muhammedu s.a.v.s. Nema Boga osim jednog Allaha i Muhammed je Njegov rob i poslanik“. On je autor i mnogih naučnih radova iz oblasti historije, politike, religije i filozofije. U februaru ove godine je odbranio još jednu disertaciju na temu: „Dialektika mita i političko stvaranje mita“. Njegove osnovne filozofske ideje sadržane su u njegovoj knjizi „Mit, religija i država”.

Prema mišljenju islamskih teologa da biste prešli na vjeru Poslanika Muhammeda s.a.v.s. dovoljno je da izgovorite poznatu formulu koja sadrži priznavanje vjere u Jednog Boga Allaha i vjerovanje u Njegovog poslanika Muhammeda. Pri

tome nije važno koji jezik koristite. Ono što je bitno jeste da se to izjavi pred dva svjedoka koji su muslimani i koji mogu pismeno potvrditi prihvatanje islama. Obred obrezivanja (sunećenje) koji mnogi smatraju analognim kršćenju u kršćanstvu nije obavezan da bi se pristupilo muslimanskom ummetu. Viacheslav dalje navodi:

„Sa svojih dvadesetak godina izjašnjavao sam se kao pravoslavac. 1979. godine nije bilo lahko donijeti odluku da upišete srednju svećeničku školu, jer takvi postupci su nailazili na osudu društva i suočio sam se sa mnogim preprekama. Govorio sam uvijek da je nemoguće otići u islam. „Islam” u prijevodu znači pokornost Bogu, povjeriti cijeloga sebe Bogu. Iz korijena SLM izvedena je riječ „selam“ ili „šalom“ ili „mir“. Prihvatiti islam ne zvuči ispravno na ruskom jeziku. Znači, problem nije prihvatanje, nego priznavanje strogog monoteizma. Moja vjera u Boga se nije promijenila, samo je ojačala i ja sam promijenio uz još što-šta i svoj društveni status”.

- Znači li to da vaš prelazak na islam ne znači odricanje od Krista Spasitelja? – upitan je.

„Način na koji je on opisan u Novom Zavjetu za mene je samo djelimično prihvatljiv, utoliko više što je upitna autentičnost tih tekstova, ali ja se nisam odrekao Isaa, onako kako je on opisan u Kur'anu. Rečeno je prvo da je on poslanik; drugo pravedan čovjek; treće da je začet na nadnaravno čudesan način. On je uistinu spasio ljude i zbog toga je nazvan Mesijom u Kur'anu. Doktrina o božanskom duhu Kristovom nastala je u četvrtom stoljeću, a u petom je izrasla u dogmu. Nekoliko stoljeća kršćani su dobro uspijevali da ne nazivaju Mesiju bogom i ne može se dokazati da nisu bili u pravu.

Tokom cijelog svog života osoba se na različite načine

razvija. Ja potičem iz porodice koja nije religiozna, koja je vjerovala u Sovjetsko okruženje, u sistem u kome nije bilo vjerskog obrazovanja. Nisam, dakle, ništa znao o religiji do svoje osamnaeste godine. Postojao je samo unutrašnji poriv i vjera u nepoznatog Boga. Prije nekih dvadesetak godina otišao sam u pravoslavnu crkvu. Ptihvatio sam pravoslavno učenje shvatajući ga kroz prizmu mog vlastitog razumijevanja. Dušom sam uvijek vjerovao u Jednog Boga i učenje o pluralitetu osoba i hipostazi razumio sam na sličan način na koji i sad razumijem učenje o pluralitetu imena u Veličanstvenom Kur'anu i Starom Zavjetu. Može biti mnogo imena, jer ime ne znači bit, nego aktivnost Božju na ovom svijetu. Ako On spasi nekoga iz opasnosti oni kažu: "Bog je Milostiv". Milostivi je u ovom slučaju Njegovo ime. U kršćanskim dogmatskim rukopisima rečeno je da mi ne znamo ništa o Biti Božjoj. Tu se javlja paradoks; ne znamo ništa o Biti, ali zato razlikujemo nekoliko osobina u toj Biti.

U molitvi S. Nikole se kaže: „Spasi nas naših grijeha“. Naravno, bit ćete zbunjeni, jer je ovo u suprotnosti sa učenjem pravoslavne crkve. Koja je, onda svrha Isusove misije kada nas neka druga ‚osoba‘ treba spasiti od grijeha!? Naravno, bez teoretskog znanja i izučavanja historije ne možete imati potpunu sliku”.

- Nije tajna da posljednjih godina vaši odnosi sa moskovskim patrijarhatom nisu bili harmonični. Da li je to imalo ikakvog uticaja na vaš prelazak na islam?

„Ne. Odluka da prihvatim islam i očitujem monoteizam bila je duboko unutrašnja odluka i moji odnosi sa patrijarhatom nisu na to imali uticaja. 1991. godine otišao sam na dopust na vlastitu inicijativu i počeo sam nositi svjetovnu odjeću. Da sam

nastavio vjerovati kao što sam vjerovao kad sam upisao sveštenučku školu nastavio bih i služiti u parohiji. Nakon otpuštanja iz Vrhovnog Sovjeta 1993. godine patrijarh mi je ponudio mjesto rektora bogate Moskovske crkve, ali sam odbio. Mitropolit Ćiril Smolenski predložio je 1994. godine da radim u OVTsS, ali i to sam odbio i prihvatio da budem spoljni savjetnik za njih, pa sam dobio službeno ovlaštenje za potpisivanje. Ovo je bio konačni korak u pravcu o kojem sada govorimo. Ali, u to vrijeme moja odluka još uvijek nije bila formulisana i postojali su duhovni sadržaji koji su se odnosili na konkretnu liturgijsku praksu. Naglašavam da sam kao sveštenik služio iskreno i nisam obmanuo nikoga prilikom obavljanja sakramenta, obreda i rituala. Ljudi koji su učestvovali u ovim službama ne smiju imati nikakve sumnje. Nisam imao nikakvih ličnih kontakata sa hijerarhijom. Ja smatram Mitropolita Ćirila I de facto liderom crkve i, također, on je potencijalni kandidat za predsjednika Rusije. Ukoliko ga društvo „Preporod” nominuje za potpredsjednika Muslimana, npr. Tataristana njegov će se rejting dramatično povećati. Njemu i Fr. Chaplinu želim sve najbolje”.

„Moja civilna pozicija se nije promijenila. Danas, kao i u vrijeme Vrhovnog Sovjeta smatram da bi između islama i kršćanstva u Rusiji trebala postojati društvena unija. Posebno, takva društvena unija koja bi bila prihvaćena na nivou vlade. Prije revolucije i pravoslavci i muslimani su prisustvovali službenim ceremonijama. Naravno, te pravoslavne ceremonije ili svečanosti su bile državne, ali su im i muslimani prisustvovali, iako nisu direktno učestvovali, nego su stajali sa strane. Muslimani su imali posebne molitve za cara, kao njihovog zemaljskog vladara”.

- Kako obavljate molitve?

„Uobičajeno, pet puta na dan je i propisano”.

- Dnevno ili samo petkom?

„Ja sam tek nedavno pristupio islamu, a prije toga ovo se nije smjelo obavljati. Sada ću to raditi onako kako je propisano”.

- Imate li prostirač za molitvu?

„Imam. U državnoj službi iznimno je teško obavljati molitvu, ali su sva pravila fleksibilna. Ukoliko je potrebno zbog okolnosti da se odgodi, molitva se može obavljati i nakon posla. Nešto tako slično je i u kršćanstvu”.

Khadijah „Sue“ Watson- bivši pastor, misionarka, profesorica, magistar Bogoslovlja teologije.

„Šta ti se dogodilo” – „Ovo je obično bila prva reakcija na koju sam nailazila kod svojih bivših školskih drugova, prijatelja i pastora kada su me vidjeli nakon mog prihvatanja islama. Nisam im mogla zamjeriti, jer sam bila osoba od koje se najmanje očekivalo da promijeni religiju. Prije toga bila sam profesor, pastor, stanovnik crkve i misionar. Ako je iko bio radikalni fundamentalist, onda sam to bila ja!

Prije pet mjeseci magistrirala sam Bogoslovlje u elitnoj privatnoj školi za svećenike. Nakon toga upoznala sam jednu ženu koja je radila u Saudijskoj Arabiji i koja je prihvatila islam. Naravno, pitala sam je o položaju žena u islamu. Bila sam šokirana njenim odgovorom, jer to nije bilo ono što sam očekivala, pa sam, onda, nastavila da postavljam druga pitanja vezana za Gospodara Boga i za Muhammeda s.a.v.s. Rekla mi je da će me povesti u Islamski centar gdje će mi dati bolje odgovore na moja pitanja. Međutim, ono što su nas učili o islamu jeste da je to demonska i satanska religija. Nakon mog

proučavanja evanđelizma, bila sam tako iznenađena islamom, koji je bio izravan i iskren, jednostavan, bez zastrašivanja, dodijavanja, psiholoških manipulacija, bez podsvjesnog uticaja. Počelo je tako jednostavno: „Hajde da održimo jedno predavanje o Kur'anu u vašoj kući“, nešto slično predavanjima o Bibliji. Nisam mogla vjerovati. Dali su mi nekoliko knjiga i rekli ukoliko imam nekih pitanja, njih mogu naći u njihovim prostorijama. Te sam noći pročitala sve knjige koje su mi dali. To je, doista, bilo prvi put da sam pročitala neku knjigu o islamu koju je napisao musliman, jer mi smo studirali i čitali knjige o islamu, ali samo one koje su napisali kršćani. Sljedećeg dana provela sam tri sata u njihovim prostorijama postavljajući im pitanja. Ovo se ponavljalo svake sedmice, a za to vrijeme pročitala sam dvanaest knjiga i već sam znala zašto su muslimani ljudi koji najrjeđe na svijetu prelaze na kršćanstvo. Zašto!? Zato što im kršćanstvo nema šta ponuditi. U islamu postoji veza sa Allahom, oprost grijeha, spasenje i obećanje vječnog života. Moje drugo važno pitanje odnosilo se na Muhammeda s.a.v.s Ko je taj Muhammed!? Saznala sam da se njemu muslimani ne mole kao što se kršćani mole Isusu. On nije posrednik i zapravo je zabranjeno moliti se njemu. Mi ga blagosiljamo na kraju naše molitve, ali isto tako mi blagosiljamo i Ibrahima a.s. Muhammed a.s. je poslanik i vjerovjesnik i posljednji poslanik. Do sada, 1418. h. (1998.god.) poslije njega nije došao niti jedan novi poslanik. Njegova poruka je za cijelo čovječanstvo što nije slučaj sa Isusom ili Mojsijem (neka je mir s njima obojicom) čija je poruka bila upućena židovima: „Čuj, o Izraelu“. Ali poruka je ista od Allaha; „Gospodin, vaš Bog je Jedan Bog i vi nećete imati drugih bogova prije Mene“.⁴⁰

⁴⁰ Marko; 12:29.

Na kraju jedne od sedmica, a nakon godinu formalnog teološkog obrazovanja kognitivno sam znala da je islam istina. Ali, nisam tada prihvatila islam, jer još uvijek nisam vjerovala srcem. Nastavila sam i dalje da se molim i da čitam Bibliju i da pohađam predavanja u Islamskom centru. Ozbiljno sam tražila Božju uputu, jer nije lahko promijeniti religiju, a nisam se htjela odreći ni spasenja. I dalje sam bila šokirana i čudila se stvarima koje sam učila, jer to nije bilo ono što sam ranije učila o islamskom vjerovanju. Na svom magistarskom studiju imala sam za profesora čovjeka kojeg sam ja poštovala kao poznavaoца islama, ali njegovo učenje i ono što kršćanstvo uči uglavnom je prepuno pogrešnog razumijevanja i tumačenja. On i mnogi kršćani poput njega jesu iskreni, ali su krivo iskreni. Dva mjeseca kasnije, nakon što sam se ponovo molila Bogu, tražeći uputu, osjetila sam nešto neobično u sebi. Sjela sam i tada sam prvi put izgovorila ime Allah, rekavši: „Allahu, ja vjerujem da si Jedan i Jedini, pravi Bog“! Osjetila sam nekakav mir u sebi i od toga dana, prije četiri godine, pa do sada nikada nisam zažalila što sam prihvatila islam. Ova odluka nije došla bez iskušenja. Otpuštena sam s posla, jer sam predavala na dva Biblijska koledža u to vrijeme. Moji bivši školski drugovi su me izbjegavali, kao i profesori i pastori sa kojima sam radila. Porodica moga muža me se odrekla, moja odrasla djeca me nisu razumjela i sumnjali su u moju samokontrolu. Bez vjere koja pomaže čovjeku da savlada satanske sile, ja ne bih bila u stanju izdržati sve ovo. Ali, sada sam uvijek zahvalna Allahu što sam muslimanka i što mogu živjeti i umrijeti kao muslimanka. Zaista moje molitve, obredi žrtvovanja, moj život i smrt pripadaju Allahu, Vladaru svjetova koji nema pomagača”.

Ibrahim Khalil – bivši egipatski koptski sveštenik

Al-Haj Ibrahim Halil Ahmed, a prije toga se zvao Ibrahim Halil Philopus bio je koptski sveštenik koji je završio teologiju i dobio visoku diplomu na univerzitetu Princeton. Proučavao je islam da bi pronašao nedostatke koje bi upotrijebio protiv islama. Umjesto toga prihvatio je islam zajedno sa svoje četvoro djece od koji je jedan briljantan profesor na univerzitetu Sorbona, Pariz u Francuskoj. Na interesantan način on o sebi kaže:

„Rođen sam u Aleksandriji, 13. januara, 1919. godine i poslan sam u Američku školu za misionare, pa sam i diplomu srednje škole dobio tu. 1942. godine diplomirao sam na univerzitetu Asiut, te sam specijalizirao tu za religijske nauke, a sve kao priprema za upis na fakultet Teologije. Nije bilo lahko upisati fakultet, jer se niko nije mogao upisati bez posebne preporuke od crkve i naravno, ukoliko se položi nekoliko jako teških ispita. Preporuku sam dobio od Al-Attareen crkve iz Aleksandrije i još jednu od crkvene skupštine Donjeg Egipta. Nakon toga sam položio mnogo testova koji su pokazali moje kvalifikacije za budućeg čovjeka od vjere. Zatim sam dobio i treću preporuku od crkvene skupštine Sinoda koja je okupljala sveštenike iz Sudana i Egipta. Sinod je odobrio moj upis na Teološki fakultet 1944. godine, a kao studentu koji će živjeti u internatu. Tu sam studirao pred američkim i egipatskim profesorima sve do 1948. godine kada sam diplomirao. 1952. godine sam magistrirao na univerzitetu Princeton u SAD-u, te sam imenovan za predavača na Teološkom fakultetu u Asiutu. 1954. godine poslan sam u Aswan kao generalni sekretar njemačko-švicarske misije.

Moj službeni prelazak na islam desio se u januaru 1960. godine. Žena me je ostavila u to vrijeme i odnijela sav namještaj

iz naše kuće. Ali, sva moja djeca su mi se pridružila i prihvatila islam. Najviše entuzijazma među mojom djecom pokazao je moj najstariji sin Isaac, koji je promijenio ime u Osman, a onda moj drugi sin Josip. Treći sin Samuel se zove Džemal, a kćerka Majida se sada zove Nedžva. Osman je sada doktor filozofije i radi kao profesor na univerzitetu Sorbona u Parizu, gdje predaje orijentalistiku i psihologiju, a dopisnik je magazina „Le Monde“. Što se tiče moje žene ona nije živjela s nama šest godina, ali pristala je da se vrati 1966. godine pod uslovom da zadrži svoju religiju. Pristao sam na to, jer u islamu nema prisile. Rekao sam joj: „Ne želim da postaneš muslimanka zbog mene, nego samo zbog svog vjerovanja i ubjeđenja“ Sada misli da vjeruje u islam, ali se još ne može tako izjasniti, naročito zbog straha od njene porodice, ali mi je smatramo kao muslimanku, jer posti ramazan, a sva moja djeca klanjaju i poste. Moja kćerka Nedžva je student na Trgovačkom fakultetu, Jusuf je doktor – farmaceut, a Džemal je inženjer. Od 1961. godine, pa do danas uspio sam objaviti jedan broj knjiga o islamu i metodama koje misionari i orijentalisti koriste protiv islama. Sada pripremam komparativnu studiju o ženama u tri božanske religije, sa ciljem da istaknem položaj žena u islamu. 1973. godine obavio sam hadž (hodočašće Mekke) i sada propovijedam islam. Držim seminare na univerzitetima i dobrotvornim organizacijama. 1974. godine sam dobio pozivnicu iz Sudana, gdje sam održao brojna predavanja. Moje vrijeme je potpuno iskorišteno u službi islama”.

Na kraju smo gospodina Halila pitali o bitnim osobinama islama koje su kod njega privukle najvišu pažnju. Odgovorio je: „Moja vjera u islam je došla kroz moje čitanje Kur’ana i biografije o Muhammedu s.a.v.s. Tada sam prestao da vjerujem

u pogrešne pojmove koje sam do tada imao o islamu. Bog je samo Jedan i ništa Mu nije slično. Ovo me vjerovanje čini slugom Božijim, samo Njegovim i ničijim više. Jednoća Boga oslobađa čovjeka od služenja drugim ljudskim bićima i to je prava sloboda”.

Anonimna misionarka – jedna od bivših katoličkih misionarki

„Časne sestre su izgledale tako čisto i pametno u njihovim uštirkanim, bijelim nošnjama. Izgledale su poput svetaca na slikama koje su visile u svakoj učionici i ja sam sanjala o danu kada ću i ja biti kao one. Ja i još dvije djevojčice imale smo odlične ocjene na kraju školske godine, pa su nas pitali da li želimo studirati religiju. Mislili su da smo bile pobožne za naše godine, naročito jer smo voljele provoditi sate i sate u crkvi. Nisu ni pretpostavljali da je u crkvi bilo tamno, hladno i dobro utočište od vrelog afričkog sunca. Osim mene bila je još jedna djevojčica u Rimokatoličkoj crkvi u Burundiju. Zanimala me i religija, a i isticala sam se u učenju jezika, tako da sam dobila stipendiju nakon završetka srednje škole za univerzitet u Kamerunu. I ponovo, kao jedino žensko upisala sam se na studij Teologije. Nisam bila sigurna gdje bih išla, ali nedugo zatim administracija je aplicirala za stipendiju na istom Teološkom studiju, ali u Belgiji. Tamo ću učiti kako da postanem pastor u Rimokatoličkoj crkvi.

Nakon što sam diplomirala na univerzitetu dobila sam mjesto u Najrobiju, Kenija. Crkva se radovala što će dobiti Afrikanku za ovaj položaj. Imali su mnogo programa za žene i ja sam postala koordinator tih programa pod pokroviteljstvom Svjetskog vijeća crkava. Bila sam zadužena za razne izložbe, projekte za žene, donatore, radionice i konferencije. Poslali su

me u regionalni ured u Togo. Nailazila sam na razna ograničenja kod crkve, a u isto vrijeme imala sam prijatelje muslimane koji su bili nekako zadovoljni svojim znanjem o Bogu, molili su se pet puta na dan i imali mnogo vrlina. Vjerovali su u ono što govore za razliku od crkve gdje ponavljamo ono što smo naučili, bez vjere u to.

Nikad ništa nisam učila o islamu osim površnog upoznavanja kada sam, inače, čitala puno o religijama. Ne mogu reći da je prelazak na islam bio lahak, bilo je vrlo teško. Ali, kada neko traga za istinom, ne može, a da je ne nađe. Ostavila sam posao koji sam radila, a kao razlog sam navela promjenu religije i u tom trenutku sam odmah ostala bez posla, plate, stana i medicinskih povlastica. Postala sam siromah u jednom danu. Mojoj se porodici ne sviđa hidžab (marama), ali se dive moralnim aspektima islama.

Nadam se da ću znanje koje sam stekla u crkvi moći iskoristiti da propovijedam islam. Duhovna klima Zapadne Afrike je pogodna za islam i postoji mnogo projekata na kojima treba raditi. To je ono čemu sam naučena i moj put je ispravan i spremna sam se žrtvovati na putu islama”.

Matrin John Mwaipopo – bivši luteranski nadbiskup

Bio je 23. decembar 1986. godine, dva dana pred Božić, kada je nadbiskup M.J. Mwaipopo objavio svojim župljanima da prelazi sa kršćanstva na islam. Župljani su se paralizovali od šoka kada su čuli ovu vijest, tako da je upravitelj ustao sa svoga mjesta, zatvorio vrata i prozore, te rekao okupljenima u crkvi da se nadbiskupov um poremetio, tj. da je poludio. Kako i ne bi tako mislio kada je samo prije nekoliko minuta taj isti čovjek svirao i pjevao tako dirljivo za prisutne u crkvi!? Samo, oni nisu znali da u biskupovom srcu leži odluka koja će ih

zaprepastiti, a muzika koju im je priredio je bila samo oproštajna zabava. Reakcija župljana je također bila šokantna, pa su pozvali policiju da odvede „luđaka“. Bio je zatvoren u ćeliji do ponoći dok nije došao šejh Ahmed Šejk, čovjek koji ga je uveo u islam i položio kauciju za njega. Taj incident je bio samo blagi početak onome što će kasnije uslijediti. Novinar časopisa „Al Qalam“ Simphiwe Sesanti je razgovarao sa luteranskim nadbiskupom, rođenim u Tanzaniji koji je prihvatio islam i uzeo novo ime El-Hadž Ebu Bekr Jhon Mwaipopo. Zasluga pripada zimbabviskom bratu Sufjanu Sabelo, zato što je probudio interes kod ovoga pisca, nakon što je čuo Mwaipopov govor u Wyebanku, islamskom centru u Durbanu. Sufjan nije senzacionalista, ali te noći mora da je čuo nešto, jednostavno nije mogao prestati pričati o tom čovjeku! Ko se ne bi zainteresirao poslije priče o nadbiskupu koji ne samo da je diplomirao, magistrirao, nego i doktorirao Bogoslovlje i onda prešao na islam. A, pošto su strane diplome više cijenjene taj čovjek je dobio i crkvene uprave u Londonu, a kasnije u Berlinu, Njemačkoj. Taj čovjek, prije nego je postao musliman bio je generalni sekretar Svjetskog crkvenog vijeća za Istočnu Afriku, koja obuhvata Tanzaniju, Keniju, Ugandu, Burundi, kao i dijelove Etiopije i Somalije. U crkvenom vijeću bio je rame uz rame sa sadašnjim predsjedavajućim Komisije za ljudska prava u Južnoj Africi Barney Pityana i predsjedavajućim komisije za Istinu i pomirenje biskupom Desmondom Tutuom. To je priča o čovjeku rođenom prije 61 godinu, 22. februara u Bukabu, na granici sa Ugandom.

Sve ovo vrijeme radio sam stvari bez pitanja. U vrijeme kad sam radio na doktoratu počeo sam razmišljati o mnogim stvarima. Počeo sam se pitati...; kršćanstvo, islam, judaizam, budizam i sve različite religije, a sve tvrde da su baš one te

prave. Šta je istina u svemu tome!?

Želio sam saznati istinu, rekao je Mwaipopo. Tako je počela njegova potraga, dok je nije sveo na četiri glavne religije. Nabavio je primjerak Kur'ana.

„Kada sam otvorio Kur'an prvi stihovi na koje sam naišao, koje sam pročitao bili su: „Reci:” On je Allah Jedan i Jedini; Allah je utočište svakom, nije rodio i rođen nije i niko Mu ravan nije”.⁴¹ Tada je sjeme islama, a do tada nepoznato mu, posijano. Otkrio je da je Kur'an jedina knjiga koja je ostala nepromijenjena od strane ljudi.

„I to sam rekao u zaključku svoga doktorata. Nije me bilo briga hoću li položiti doktorat ili ne- to je bila istina, a ja sam je tražio”. U takvom stanju otišao je do svog omiljenog profesora Van Burgera.

„Zatvorio sam vrata, pogledao ga u oči i pitao ga koja je prava istinita religija od svih religija na svijetu!?

„Islam” – odgovorio je.

„Zašto onda ti nisi musliman”? – pitao sam ponovo.

Odgovorio je: ”Pod jedan, mrzim Arape i pod dva, vidiš li sav ovaj luksuz oko mene? Zar misliš da ću se svega odreći zbog islama”?

„Kada sam razmislio o njegovom odgovoru pomislio sam i na vlastitu situaciju” – sjeća se Mwaipopo. Njegova misija, automobili, sve mu se to prikazalo u njegovoj mašti. Ne, nije mogao obznaniti islam godinu dana, te je tu ideju smetnuo s uma. Ali, snovi su ga proganjali, stihovi iz Kur'ana su mu se pojavljivali, ljudi u bijeloj odjeći su dolazili, naročito mu se to

⁴¹ Sura Ihlas;1-4.

činilo petkom“. Nije to više mogao podnijeti. Tako, 22. decembra službeno je prihvatio islam. Ti snovi koji su ga vodili, nisu li oni bili dio afričkog praznovjerja?!

„Ne, ne vjerujem da su svi snovi loši. Postoje i oni koji nas vode u ispravnom pravcu i oni koji nas vode na krivi put, a mene su moji povelili na pravi put – prema islamu” – rekao nam je.

Na jednom putovanju odsjeo je na Busale, kod porodice koja prodaje domaće pivo. Tu je upoznao i svoju buduću ženu, katoličku časnu sestru Gertrude Kibweja, a sada se zove Zejneb. U islamu, ženama se mora dati visoko mjesto i dobro obrazovanje.

Poruka El-Hadž Ebu Bekra Mwaipopova muslimanima je: „Vodi se rat protiv islama... Preplavite svijet knjigama. U ovom trenutku muslimani su natjerani da se stide, gledaju kao fundamentalisti. Muslimani moraju prestati sa ličnim tendencijama, trebaju se udružiti. Moraš braniti svoga komšiju, ako hoćeš da si i ti siguran”, kaže, također muslimanima da budu hrabri i citira Ahmeda Didata i kaže: „Taj čovjek nije veliki učenjak, ali pogledajte na kakav način on propagira islam”.

Raphael – bivši svećenik, Jehovin svjedok

Četrdesetdvogodišnji Latino Amerikanac je komičar i predavač koji živi u Los Angelesu. Rođen je u Teksasu gdje je u svojoj šestoj godini prvi put prisustvovao sastanku Jehovinih svjedoka. Prvi put je držao propovijed u osmoj godini. Držao je vlastitu župu u dvadesetoj godini i unaprijeđen je na rukovodeći položaj među 904.000 Jehovinih svjedoka u SAD-u. Ali, zamijenio je Bibliju za Kur'an nakon posjete lokalnoj džamiji. On kaže: „Živo se sjećam diskusije, svi smo sjedili u dnevnom boravku kod mojih roditelja i još neki Jehovini

svjedoci su bili prisutni. Govorili su to je Armageddon! Vrijeme kraja! I Krist dolazi! I znate da će zrna leda biti velika kao auta! Bog će koristiti razna sredstva da uništi zli sistem i ukloni vlast. I Biblija govori o tome kako će se zemlja otvoriti. Progutaće cijele blokove grada. Prepaó sam se nasmrť, a onda se moja majka okrenula: „Vidiš šta te čeka ako ne budeš kršten i ako ne poštuješ Bođu volju! Zemlja će te progutati ili će te jedan od ovih ogromnih zrna leda pogoditi u glavu, oboriti i nećeš više nikada postojati. Morat ću roditi drugo dijete.“

Kršten sam u trinaestoj godini, 7. septembra 1963. godine u Pasadeni, Kalifornija. Bio je to veliki međunarodni skup. Bilo je sto hiljada ljudi. Mi smo se dovezli čak iz Lubbocka, Texas. Kada sam postao svećenik – pionir, posvećivao sam većinu svog vremena idući od vrata do vrata svećenika. Mjesečno sam morao odraditi sto sati i morao sam imati sedam puta proučavanja Biblije. Počeo sam predavati i u drugim župama. Dobivao sam sve više obaveza, te sam primljen u školu u Brooklyn, Njujork – elitna škola koju imaju Jehovini svjedoci. Međutim, nisam otišao u tu školu. Neke stvari nisu imale smisla, npr; propisan i ograničen broj osoba za prijem. Činilo mi se da svaki put, kada sam želio novo mjesto, morao sam raditi ove sekularne, materijalne stvari da dokažem svoju pobožnost. Kao, ako ispuniš broj osoba za prijem ovog mjeseca Bog te voli, a ako ne Bog te ne voli. To mi nekako nije imalo smisla. Jedan mjesec Bog te ne voli, jedan voli!?

U duhovnom smislu nisam se osjećao ugodno. 1979. godine znajući da ne mogu napredovati, napustio sam nezadovoljan i sa gorčinom u grlu, jer cijeli svoj život davao sam svoju dušu, srce i um crkvi. To je bio problem. Nisam davao Bogu, davao sam sebe u organizaciju koju je stvorio

čovjek. Ne mogu preći na drugu religiju. Kao Jehovinog svjedoka su me učili da dokazujem kako su ostali u krivu. Idolopoklonstvo je loše, trojstvo ne postoji. Bio sam čovjek bez religije, čovjek bez Boga. Kuda sam mogao otići?

1985. godine sam odlučio da odem u L. Angeles i prisustvujem šou emisiji Johnny Carsona i proslavim se kao veliki komičar i glumac. Oduvijek sam osjećao da sam rođen za tako nešto. Samo nisam znao da li sam za pronalazak lijeka za rak ili da budem glumac. Stalno sam se molio i nakon nekog vremena to je postalo frustrirajuće.

Nastavio sam da se molim i pitao se zašto mi molitve nisu uslišane. U novembru, 1991. godine otišao sam da dovezem ujaka Rockie iz bolnice. Počeo sam prazniti njegove ladice kako bi mu spakovao stvari, a onda sam naišao na Gideon Bibliju. Rekoh: „Bog je uslišao moje molitve“ Gideon Biblija! (Naravno, ona je bila u svakoj hotelskoj sobi) Ovo je znak od Boga da je On spreman da me nauči. Tu Bibliju sam ukrao, a zatim otišao kući i počeo se moliti: „O, Bože, nauči me da budem kršćanin, nemoj me učiti da budem Jehovin svjedok, nemoj me učiti da budem katolik. Nauči me na onaj način kako Ti najbolje znaš. Ti ne bi napravio ovu Bibliju tako teškom da je obični ljudi, iskreni u molitvi ne mogu razumjeti“.

Počeo sam razmišljati, muslimani – milijarda ih je na svijetu. Čovječe, svaki peti čovjek na ulici bi teoretski mogao biti musliman. Pomislih, milijarda ljudi!!! Satana je dobar, ali ne tako dobar! Otišao sam kući i počeo čitati Kur'an od početka sa El-Fatihom. I nisam mogao prestati!!!

Prihvatio sam islam. I tako je to krenulo. Kasnije sam upoznao jednog muslimana pakistanskog porijekla i rekao mu da sam musliman i da znam o islamu samo ono što je u Kur'anu.

On mi se osmjehnuo i nazvao me „sirotim muslimanom“, te bih trebao naučiti i nešto više o hadisima Allahovog Poslanika Muhammeda s.a.v.s. Bio sam malo iznenađen i postao odlučan da i o tome što više naučim uz uvjerenje da će mi Allah i u tome pomoći, jer je On Svemogući Dobročinitelj.

Sjećam se kad sam trebao otići na komičarsku turneju Srednjim Zapadom, pa sam ponio svoju postećiju. Znao sam da se trebam moliti u određeno vrijeme, a da isto tako postoje određena mjesta na kojima se ne bih trebao moliti, a jedno takvo mjesto je kupatilo. Kada sam se vratio i kada se ramazan završio počeo sam dobivati pozive iz mnogih islamskih centara da držim predavanja kao bivši svećenik, Jehovin svjedok koji je, hvala Allahu, prigrlio islam. Bilo je to novo za ljude...”

George Anthony – bivši katolički svećenik

Otac Anthony je bio katolički svećenik u Šri Lanci. Njegova priča o tome kako je postao pravi vjernik i prihvatio ime Abdurahman je vrlo interesantna. Pošto je bio katolički svećenik bio je dobro upoznat sa učenjima Biblije. Često citira Bibliju kada počne pričati o svom putu u islam. Čitajući Bibliju pronašao je mnoge kontradiktornosti u njoj. On citira stihove iz Biblije na Sinhalese jeziku i tako ukazuje na dvosmislenost. Kršćanstvo i druge religije – misli on- ne definiraju poslanstvo. Niti to čini Buda, on i ne spominje druge poslanike. U islamu, suprotno ovome je obavezno vjerovati u prethodne poslanike i duboko ih poštovati. Prema Abdurahmanu ovo vjerovanje je prilično uvjerljivo i privlačno svima. On kaže da nema razloga za zabranu ženidbe rimokatoličkim svećenicima, kada se i svećenici mnogih drugih sekti kršćanstva mogu ženiti.

Abdurahman je razmišljao i o zabludama kršćanske religije. U međuvremenu je dobio audio kasetu o kršćanskom svećeniku Sharef D Alwis iz Šri Lanke koji je prešao na islam. Kasete Ahmeda Didata su ga također privlačile. Njegovi stalni naponi da pronađe istinu konačno su rezultirali njegovim prelaskom na islam.

Abdurahman je iz Rathnapura – selo u Šri Lanci. Obavljao je svoju svećeničku službu u crkvi Katumayaka. Za sobom je ostavio deset godina obarzovanja za svećenike. Pisao je u pismima svojoj majci o islamu. Nakon mjeseci izučavanja ona je sa svojim sinom pošla i prihvatila islam. Abdurahmanova jedna sestra radi u Grčkoj. Sestra i otac su mu još uvijek kršćani. On je od svoje visoko cijenjene karijere svećenika odustao, a sve zbog istine. Sa zadovoljstvom je žrtvovao sve materijalne stvari za duhovni trijumf. Sada radi kao službenik u Komitetu za predstavljanje islama i muslimana u Kuwaitu.

Dr. Gary Miller – Abdul-Ahad Omer, bivši misionar

On nam pokazuje kako možemo pronaći pravu vjeru ako postavimo standarde istine. On ilustrira jednostavan, ali efektan metod u pronalaženju pravog puta u našoj potrazi za istinom.

G. R. Miller je matematičar, teolog. Bio je aktivan u kršćanskom misionarskom radu u jednom momentu njegova života, ali je uskoro počeo da otkriva mnoge nedosljednosti u Bibliji. 1978. godine slučajno je imao priliku da čita Kur'an, misleći da će i on sadržavati mješavinu istine i laži. Na njegovo zaprepaštenje, otkrio je da je poruka Kur'ana potpuno ista, kao i sama bit istine koju je on izdvojio iz Biblije. Sve te začuđujuće stvari nagnale su ga da postane musliman i od tada je aktivan u javnim predstavljanjima islama uključujući radio i TV i pojavljivanja na njima.

Autor je nekoliko članaka i publikacija o islamu, kao što su:

- A Concise Reply to Christianity – A Muslim View
- The Amazing Qur'an
- Some Thoughts on the 'Proofs' of the Alleged Divinity of Jesus
- The Basis of Islamic Belief
- The Difference between the Bible and the Qur'an
- Missionary Christianity – A Muslim's Analysis

PRILOZI

Prema pisanju saudijske štampe

I drugi italijanski ambasador u Rijadu prešao na islam

Nakon Marija Skialoje koji je na Islam prešao 1994. godine, ovih dana učinio je to i Torkvato Kardili • Ambasador pozvan u Rim na konsultacije

* Navedeni tekst dokazuje da je prihvatanje islama od strane nemuslimana već uobičajena pojava, tako da novih muslimana, osim svećenika, ima i među:

političarima i diplomatama: Mario Skialoje, Torkvet Kardili...

muzičarima: Jusuf Islam, Hamza Ražnjatović, Tihomir Edin Sandić...

glumcima: Vili Smit...

naučnicima: Redža Garodi, najveći sociolog današnjice...

sportistima: Muhammed Ali, Zejd Dukmeni, Abdulkерim Mirković...

novinarima: Stephan Schwartz i Ivonna Rydley, kao i mnogim drugim, manje i više poznatim ličnostima, običnim ljudima u čijim srcima je vjera islam.

JEDAN OD KRŠĆANSKIH POGLEDA NA ISLAM

376

»DANILO I OTKRIVENJE«

»Poput štetne i čak smrtonosne sparine koju jugozapadni vetrovi donose delimično iz Arabije, tako se i Muhamedanstvo rasprostranilo, noseći svoj kužni uticaj — koji se najednom podigao i iznenadno proširio kao dim iz velike peći. To je jedan pogodan simbol religije Muhameda, ako se ista uspoređi sa čistim svetlom Evanđelja Isusova! Ona nije nikada bila svetlost sa neba, nego jedan dim iz dubine bezdana.«⁸

»I iz dima izadoše skakavci na zemlju: i dade im se moć, kao što i skorpioni imaju moć na zemlji.« — stih 3.

* Ovakvi i slični tekstovi kršćana o islamu su uticali da se sačini ružna slika o čistome islamu. Iz knjige "Danilo i Otkrovenje" od Urija Smita, biblioteka Vesnik, Beograd 1979.god.

KRŠĆANSKI IZVORI O SEBI

JAKOV NA PRIJEVARU DOBIVA OČEV BLAGOSLOV

Jakov pride. Izak ga opipa i reče: »Glas je Jakovljev, ali su ruke Ezavljeve.« I nije ga prepoznao, jer su Jakovljeve ruke, obložene kozjom dlakom, bile mutave kao ruke njegova brata Ezava. »Jakov ga posluži, pa je jeo. Zatim mu donese i vina, pa je pio. Poslije toga reče mu njegov otac Izak: 'Primakni se, sine moj, i poljubi me!' Kad se primače i poljubi ga, Izak osjeti miris njegove odjeće pa ga blagoslovi (...).«

Tako je Jakov na prijevaru dobio očev blagoslov namijenjen Ezavu. Zato Ezav zavrzi svoga brata i naumi ga ubiti.

JAKOV SE »BORI« S BOGOM

Iznenada se pojavio netko, rvaao se s Jakovom do zore i iščasio mu kuk. Potom reče Jakovu: »Pusti me, jer zora sviče!« Jakov odgovori: »Neću te pustiti dok me ne blagosloviš.« Nato ga onaj zapita: »Kako ti je ime?« Jakov odgovori: »Jakov.« Tada mu onaj koji se rvaao s njim reče: »Više se nećeš zvati Jakov, nego Izrael, jer si se hrabro borio i s Bogom i s ljudima, i nadvladao si.«

Tada Jakov zapita: »Reci mi svoje ime!« A odgovor bijaše: »Za moje ime ne smiješ pitati!«. I blagoslovi Jakova.

POSTANAK 32,13-30

* Naslov: "*Jakov na prijevaru dobiva očev blagoslov*" sa svojom sadržinom govori kako su Božiji odabranici mogli biti i prevaranti. U islamu je nedopustivo tako nešto i pričati, a kamo li da se smješta u Svete knjige.

Naslov: "*Jakov se bori s Bogom*", također ukazuje na nešto što je nedopustivo u islamskom učenju. Ukoliko se vjeruje u Božiju svemoć, otkuda čovjek da savlada Boga?! – Zaista čudno

Izvodi iz "DJEČIJE BIBLIJE" autora Borislava Arapovića i Vere Mattelmaki, Biskupska konferencija Bosne i Hercegovine, 20.07.1995.godine, Grafički zavod Hrvatske, Zagreb, Croatia.

zakolje tog ovna umesto sina.⁴¹) Svake godine na prvi dan sedmog meseca, tomlu u čast, duva se u ovinovski rog. Da se svi sete kako je Abraham vezao Isaka. Jer, Bog je kazao: »Računajte kao da ste se i vi vezali preda mnom!«⁴²) Tako i jeste.

Otud je i najdublja zakletva, sve do danas, dodirivanje onog kome se zaklinjemo za spolno udo⁴³) koje je veza sa potomstvom i Bogom istovremeno.

Kad je Isak sazeo za ženidbu valjalo je nadi mu odgovarajuću suprugu koja je morala biti iz izabranog naroda, pošto bi sparivanje sa starosedeočima značilo samouništenje, a samim tim nestalo bi i njihove težnje (ili grča) za jednakošću sa okolnim strancima koja ih tera da budu najbolji. Sačekao je vreme da unuka njegovog brata Nahoira, Rebeka, napuni tri godine i jedan dan, jer tek tad su sine udavati (drugi tvrde da je sačekao da napuni 14 godina⁴⁴), pa je slugi Eliezeru rekao: »Dotakni me za polni ud,⁴⁵ da te zakunem Jahveom, Bogom neba i Bogom zemlje da ćeš me poslušati«, što je ovaj i učinio. Objasnio mu je da ne sme pustiti Isaka da se ženi Kanaankoni⁴⁶). –

Eliezer se zaputi čak na drugi kraj sveta, u njihovu postojbinu uz Veliko more, u Aram-Dameseq, Mesopotamiju, kod Aramejaca. Iz Hebrona u Haran. Dade im mnoge poklone, a oni njemu za uzvrat oprashe noge i ustupiše Rebeku. Dugo su putovali do Kanaana, sve dok nisu ugledali Isaka kako hoda na rukama, poput mrtvih, jer je prethodno bio u poseti Raitu. To njegovu izabranicu toliko prestravi da pade s konja na šiljatu grmlje koje joj procepi opnu među nogama. Ona la, zatim, to morala dokazivati Abrahamu i Isaku pokazujući i sveže, krvave ostatke devičnjaka. Iz dva razloga: posumnjali su da je usput, sluga Eliezer, inače domorodac, ocljubio⁴⁷) tad bi cela genetska epopeja bila uzaludna, i drugi: u Aramejaca je bio običaj da kralj ili otac obesčasti nevestu⁴⁸)

⁴¹) Postanak: 22:13

⁴²) Leviticus Rabba, mid.

⁴³) Postanak: 24:2

⁴⁴) Midraš Hagadol, Gen. 356

⁴⁵) R. Graves, R. Patai: Hebrew myths, str. 191

⁴⁶) Postanak: 24: 2–4

⁴⁷) Midraš Ageda Gen: 59–60, Lega Tov. 111

⁴⁸) Massehet Soferim: 21,9, traktat Bab. talmuda

* Ovaj citat govori o Abrahamu i Isaku po pitanju zakletve, a koja nije primjerena islamskom učenju zasnovanom na istinitoj objavi od Allaha i sunneta Njegova Poslanika.

Iz knjige "JEVREJI", Nebojša Glišić, Književne novine, Beograd

TAMNA STRANA POVIJESTI CRKVE

21

Tamna poglavlja u povijesti Crkve

Opasnosti od krivovjerja i raskola
Takozvano »tamno stoljeće« (IX—X stolj.)
Papa i car
Tri pape najednom!
Inkvizicija i vjera u vještice

Mnogi ljudi manje prigovaraju Crkvi zbog njezine nauke, nego zbog života kršćana, a često i zbog povijesti Crkve.

Kad je papa Ivan XXIII. sazvao koncil, onda je zapravo težio za obnovom Crkve. Time se izravno priznaje da su Crkvi uvijek potrebne reforme. Ako to vrijedi danas, kad evangelički kršćani (protestanti) kažu da do crkvenog raskola uopće ne bi ni došlo da je Crkva u ono doba bila kao što je danas, onda to još više vrijedi za prošlost Katoličke crkve.

Crkva je zbog mana i slabosti svojih članova, računajući to od običnih vjernika pa sve do vrha papinstva, u toku povijesti natovarila na sebe različite krivice. Nitko to ne zna bolje od samoga katolika, koji zbog toga trpi slično tako kao što netko trpi zbog mana članova svoje obitelji. Ne bi bilo pravodno kad bi se htjelo u Crkvi sve opravdavati — kao što bi jednako nepravodno bilo jednostrano iznositi samo njezine mane. No, kad mi uza sve to u ovom poglavlju govorimo samo o crnim stranicama crkvene povijesti, onda to činimo zato što se upravo na tom osni-va većina prigovora onih koji nisu članovi Crkve.

Ranokršćanska Crkva u opasnosti od raskola

Najveće potrese nisu Crkvi nanijeli progoni ili napadaji izvana, nego su joj u svim vremenima najviše škodili nevjerni njeni članovi — ili pak krivovjerja koja su često ugrožavala njezin unutarnji opstanak. Tako su već od početka postojale opasnosti razdora, na što već Pavao upozorava vjernike u Korintu (1 Kor 1, 10).

U prvim stoljećima bila su to manje poznata zastranjivanja gnostika, doketa i montanista, koji su prolazno ugrožavali jedinstvo Crkve. Ta je opasnost porasla kad je početkom 4. stoljeća pod carem Konstantinom prestalo dugogodišnje progonoštvo Crkve. Tada je takva opasnost bio arijanizam koji je Crkvu razdvojio time što je nijekao Kristovo božanstvo. Za kratko vrijeme veliki dijelovi Crkve postadoše arijanski. Upravo tada je i seoba naroda pokrenula germanske narode te ih dovela u dodir s rimskim carstvom i, nađudo, osvajajući su prcuželi i vjeru pokorenog neprijatelja. No, oni su kršćanstvo upoznali gotovo isključivo u arijanskom obliku.

Narod Franaaka, koji ima izvanrednu važnost za kasniju povijest, kršćanstvo je prihvatio u izvornom, objavljenom obliku. Nema sumnje da u tome moramo vidjeti posebno vodstvo Krista, Gospodara Crkve.

Pošto je Nicejski koncil (325. god.) osudio arijanizam, koji se nakon toga mogao održati samo ponegdje, svladana je najopasnija kriza mlade Crkve. Kasnija krivovjerja nestorijanizma i monofizitizma nisu više na jednak način mogli ugroziti postojanje Crkve.

Grčka riječ »heretik« znači: odijeljen, a njome su se označivali krivovjerjaci (hereza-krivovjerje). Riječ »shizma« znači: raskol (razdori). Manje skupine koje su se odijelile od većih vjerskih zajednica, te obično prihvaćaju kakvu herezu, nazivamo »sektama« ili »sjednama«.

nasilja — sjetimo se samo provale Mađara, Saracena i Normana — bezbrojni gradovi i samostani bili su opljačkani, čitave pokrajine opustošene. »Svijet je pun nemorala i preljuba, pljački crkava, ubojstava i tlačenja siromaha«, tuži se jedna sinoda 909. godine, jer je zbog ratnih nemira došlo do općega rasula i svakoga moralnog poretka i do neusporedivog izopačenja čitave zapadne kulture. Ovo se stoljeće u povijesti naziva »željeznim stoljećem«, a za Crkvu ga se smatra »tamnim stoljećem«.

U borbi za prevlast među plemićkim obiteljima išlo se u Rimu prije svega za tim da papinsku stolicu zauzme netko iz njihova roda. Izbor papa vršio je tada rimski puk zajedno s rimskim klerom, ali pod nadzorom rimskoga plemstva. Razumije se da su pri tome manju ulogu igrali sposobnost, pobožnost, znanje, životna dob i čudorednost kandidata, nego nasilje, podmićivanje, novac i vlast. U vremenu od 882. godine, dakle od propadanja carstva pa do zahvata Otona I (963.), bilo je dvadeset i četiri pape koji su se brzo smjenjivali. Ne može se reći da su svi bili nevrijedni, nego je samo vladavina dobrih bila na žalost kratka, a neki su od njih bili uklonjeni samo zato što nisu bili susretljivi prema mogućnicima. Mnogi su pape u tom stoljeću zato bili čak i ubijeni. U vezi s time spomenimo najgore događaje:

Stjepan VI. (896-897) dao je svoga predšasnika Formozu (891-896) iskopati iz groba u kojem je već ležao devet mjeseci, obukao ga u papinsko odijelo i proveo protiv njega proces. Na kraju su njegovo mrtvo tijelo osakitali, golo vokli po ulicama i bacili u Tiber. Za opravdanje se govorilo da njegov izbor nije bio valjan, a u biti su iza toga bile samo političke spletke. Razjareni se narod naskoro oslobodio toga toliko okrutna čovjeka: Stjepana su zadavili.

Jedan od stijedećih papa, Ivan XI. (931-935) bio je nezakoniti sin grofice Marocije, koja je tada vladala Rimom. Kasnije (955-964) bio je za papu izabran jedan sedamnaestogodišnjak, koji je svojim životom tako osramotio papinstvo kao nitko prije. Bio je to Marocijin unuk. Njegovo ime Oktavijan bilo je toli-

* Navedeni tekstovi mnogo govore, što je i djelimično priznanje samo o jednom dijelu pogrešnih poteza koje je Crkva činila.

”NAŠA VJERA”, Dr. Ivan Pavić, Nadbiskupski Ordinarijat, Katehetski odjel, Rijeka, 1973.god.

ISTRAŽIVANJA O POSTANKU EVANĐELJA

Uvod

15

II. DOSADAŠNJA ISTRAŽIVANJA POSTANKA EVANĐELJA

Dok su još živjeli apostoli i njihovi neposredni učenici, polagala se veća važnost na usmenu predaju nego na pisanu riječ. Stoga su se u prvim kršćanskim zajednicama evanđelja nekontrolirano širila, prepisivala i dotjerivala. Tek u drugoj polovici 2. stoljeća počela se ispitivati pravovjernost evanđelja, pa su grčka evanđelja po Mateju, Marku, Luki i Ivanu uvrštena u Kanon, tj. u popis pravovjernih knjiga, a ostala evanđelja proglašena su apokrifima, tj. lažima. Iako su spomenuta četiri evanđelja, uz usmenu predaju, bila glavni izvor kršćanske nauke, njihov postanak i međusobni odnos nije znanstveno proučavan kroz stari, srednji i dio novoga vijeka. Sistematsko proučavanje činjenica u vezi s tim problemima počinje tek u drugoj polovici 18. stoljeća, otprilike prije dvije stotine godina, u doba prosvjetiteljstva. Od toga vremena do danas napisano je o evanđeljima bezbroj knjiga i rasprava, izneseno je mnoštvo hipoteza, ali pitanje njihova postanka i međusobnog odnosa nije ni danas konačno riješeno. Od svih dosadašnjih hipoteza ovjige će biti iznesene i protumačene samo najvažnije.³

Prvu hipotezu o postanku evanđelja iznio je Lessing u jednoj svojoj raspravi, objavljenoj god. 1784, a razradio je i dao joj znanstveni oblik J. G. Eichhorn god. 1794. Prema konačnom obliku ove hipoteze prvo vrlo opširno evanđelje, koje je obuhvaćalo čitav Isusov život, napisao je jedan od Isusovih učenika oko god. 35. na aramejskom jeziku. Ovaj aramejski tekst preveden je na grčki jezik i prošao je kroz deset različitih obrada. Ovim obradama služili su se evanđelisti pri sastavljanju svojih evanđelja. Ova je teorija uskoro bila zabačena. Iako u cijelosti neprihvatljiva, ona uza sve to ima zdravu jezgru: postojanje prvobitnog aramejskog evanđelja, koje poslužilo kao osnova svih četiriju evanđelja. Prema hipotezi koju je god. 1797. iznio J. G. Herder, a god. 1918. znanstveno obradio J. C. L. Gieseler, prvo evanđelje bilo je usmeno, aramejsko, osnivalo se na apostolskoj predaji, a tek kasnije bilo je prevedeno na grčki jezik u dva oblika. Ni ova hipoteza ne može se prihvatiti u cijelosti, ali misao da se sačuvana grč. evanđelja ne temelje na pisanom aramejskom praevanđelju, nego na usmenoj aramejskoj predaji, zastupaju mnogi kasniji istraživači.

O međusobnom odnosu evanđelja, u prvom redu sinoptičkih, postoji također nekoliko hipoteza i teorija. Najpoznatija je i najraširenija teorija o triju izvoru *Zweiquellentheorie*.⁴ Poticao za ovu teoriju dao je god. 1835. C. Lachmann, a izgradili su je god. 1838. Ch. H. Weiss i Ch. G. Wilke. Na temelju konstatacije da se Mt/L dijelomično podudaraju s Mk, samo što je ovaj tekst nešto kraći, došli su do pretpostavke, da je Mk odluze poslužio kao podloga Mt/L, ali je pored njega postojao još jedan izvor, koji je sadržavao one dijelove Mt/L, uglavnom Isusove izreke, kojih nema u Mk. U literaturi taj se hipotetičan izvor označuje slovom Q *Quelle*. Glavni je argument za takvu teoriju činjenica da se Mt/L u spomenutom dijelu — koga nema u Mk međusobno slažu. Pošto je ova teorija prihvaćena, izneseno su dalje hipoteze: da je izvor Q mlađi od muke Isusove, koja se smatra

³ Uspor. A. Wikenhauser — J. Schmid, O. c., str. 272—298.

* Znanstvena kritika ukazuje na navedene mogućnosti o postanku evanđelja, čija teorija čini široku lepezu različitih odgovora; a koju prihvatiti!?

”PETO EVANĐELJE” Josip Vrana, Biblioteka znanstvenih radova, uređuje prof. dr. Predrag Vranjicki, Zagreb, 1981. godina.

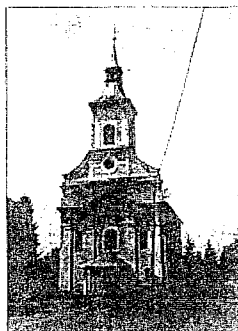
NEOBIČNO ILI SKANDALOZNO U KRŠĆANA

Ispovijed velečasnog Vinka Pil

ZAŠTO NE PRISTAJEM NA CELIBAT

Opće je poznato da skladan i zdrav život podrazumijeva urednu ljubavnu i seksualnu aktivnost. Zar je, dakle, samo nama svećenicima uskraćena harmonija duše i tijela? Zašto mi ne smijemo nikada ništa imati s osobom suprotnog spola u pogledu ljubavi pa se čak ne smijemo ni seksualno zadovoljiti. Jer ako smo seksualna bića, a to jesmo, kako čovjek to može izbjeći

Foto Vinka Pila, diplomirani teolog

Župna crkva u Gušću kod Siska

Ja mislim da će celibat morati jednom pasti, jer i svećeniku pripada pravo na potpunu, dake i seksualnu ljubav, ali zato su me proglasili ludim. Kada je Papa nešto kasnije to isto na sličan način priznao, rekli su mu da je svet

Poslan sam, naime, svećeniku Miji Nikiću, isusovcu na Jordanovcu, psihologu, radi razgovora i savjetovanja. Već drugi dan bilo mi je rečeno da moram ponovno na razgovor k drugom psihologu. Međutim, odveden sam psihijatru dr. Katiniću na Kliniku za psihičke bolesti u Vinogradskoj, koji mi je nakon kratkog razgovora rekao da odmah moram ostatu u bolnici. Shvativši da moram ostatu u Klinici, zatražio sam da barem odem na ručak u Dom i uzmem najnužnije, na što je dr. Katinić teško pristao.

Oko 14 sati ušao sam u skučen zatvoreni Odjel za intenzivnu njegu psihijatrijske klinike bolnice Sestre milosrdnice. Bilo je to 10. veljače. Prošavši kroz vrata odjela, koja su za mnoga odmah zaključana, i vidjevši rešetke na prozorima u razini tla (odjel je ispod površine zemlje i doima se kao podrum), pokolebavao sam se u odluci da ostanem.

Kada sam vidio bolesnike i krevet koji mi je određen te osoblje odjela, instiktivno sam reagirao. Pokušao sam pobjeći kroz prozor svladavši medicinskog tehničara koji me pokušao zaustaviti. No priskočili su redari i šest medicinskih sestara, te sam grubo svladan i srušen na krevet. Odmah su mi dali nekakvu omamljujuću injekciju. Zaspao sam. Probudio sam se sljedećeg dana. Ruke i noge bile su mi raširene i vezane za krevet. Za boravka na tom odjelu neke su medicinske sestre inzistirale da nakon uzimanja lijekova otvaram usta kako bi provjerile jesam li progutao sve što su mi dale.

Više me je bolesnika molilo da im pomognem razgovorom i molitvom, da ih utješim, ali to mi nije bilo dopušteno, na što su me sestre upozorile.

Ja sam kažnjen zato što nakon duge apstinencije nisam krio seksualne potrebe. Katekizam Katoličke crkve u 2362. točki doslovno kaže: "Spolnost je vrelo radosti i zadovoljstva..." Napisano je, primjerice, i ovo: "Supružnici, dakle, ne čine ništa zlo tražeći taj užitek (fizički) i uživajući u njemu". Te je riječi još davne 1951. izrekao u svom govoru Papa Pio XII. Jesu li to riječi bile poznate nadbiskupu Bozaniću kad me je zbog vrednovanja seksualnosti poslao u psihijatrijsku kliniku? Da stvar po njega i pomoćne biskupe bude gora, sadašnji je papa prošle godine prvi put progovorio o tome da uređenje katoličkih svećenika ne mora biti uvjetovano bezženstvom, tj. celibatom. Nitko se od biskupa nije usudio prigovoriti mu. Ja mislim da će celibat jednom pasti, jer i svećeniku pripada pravo na potpunu, dakle, i seksualnu ljubav, ali za to su me htjeli proglasiti ludim. Kad je Papa nešto kasnije to isto na sličan način priznao, rekli su da je pravi i da je svet.

I tu je kraj. Skora desetogodišnjica moje svećeničke službe u okrilju Kapetola i nadbiskupa Bozanića poklopit će se, eto, s mojim odlaskom.

* Ispovijed velečasnog Vinka Pilića je veoma interesantna, te je djelimično prenosim i na naše stranice.

"MAGAZIN", od 02.06.2001.god.

SVEĆENICI KRŠE CELIBAT

Udruga oženjenih svećenika ima gotovo 100.000 članova

Svaki peti svećenik prekršio je zavjet celibata

I Rima beslaer Beškar

Dok su u posljednje doba završala pripreme za vršiti jedan na svedesetog razliku, drugi na lokalnoj razini. U svjetlu pravila da nije bilo povika koje na kladu, mijenja nisu objavit da se nadobudni rapper Emanuel Milingo kati žeriti u nav je mnogo prostora delo služi Vinka Milica, upotrebljavajući Guido i Kretelko, kojemu je na dlanu pripadaju priručnik odgoja ovari prapovijedajući i lipovijedajući. U principu Nalutakopisaka duhovnog stila obznanjeno je da je Pili "povisao u javnosti" zbog "tremiranja Crkvi neprihvatljivih stavova" i "tema koje su sadržali ne niko nije u skladu s naukom i moralom Katoličke crkve."

Nakon što se tako pisalo je li Crkva sačinila prekršaj ili je kao svećenik prekršio zavjet celibata i održavao zvanjarske odnose s ženama? Ili njegove duhovne članove i mediji istupi u kojima propovijeda ukazuje celibatu u Crkvi i uzdu promuklosti izjavljuje seosudnosti na razliku svojevrstne svetosti? Ili što u upravljanju vrdnjom da je doživio duhovna vidjenja u kojima je spoznao da li istu nije obdržavao celibat i da je sveta Agnosa darivala svoju spolnost drugima kao dar od Boga?

Pili ova je gledati sagla izduz dočlanjima, koji su sami muži oženjeni što je protiviti. Hice li se, čim, mora razlučiti težina problema koji egzistira među tog svećenika – od objektivne pikantnosti teme koja je pravača u frivolu škandala i onla kad je riječ o isušivanju znakara i paiznima obilnih ljudi. A uje da nema razlučiti nemoguć katoličke svećenike uprave juraju u situaciju koja je barem neodržavana iako se usrećavaju riječi: nenormalna. Prva od njih jest obavezno meštenstvo (celibat) za sve rimokatoličke svećenike. Obavezno jege se stanoviši di svećenice ne trije – kao što je pekaru i nedovolj slučaj nadbiskupa Emanuela Milinga. Ali dok je Milingo i do sada radio izvanredno, gojan je broj anonimnih svećenika koji su u lišni napustili svoje zavjete da bi mogli zasnovati obitnu daju. Oni su osnovali i svoje udruge, jer njihov položaj je, barem pravno i ekonomski, često gori i od položaja svećenika koji nije oženjen i od položaja oženjenih rojeka koji nije svećenik.

Prva razlika: Udruga oženjenih svećenika, njih je u svijetu sada oko 90.000, a među čak i 100.000. Druge riječima, svaki peti zaručni svećenik je oženjen, što prelazi zavjet celibata i zbog toga, po katoličkim zakonima, nevjernost i divine te na mže n i koji jačin obavljati svoje svećeničke dužnosti, iako je njegovo svećeničko rešenje ostalo važno. U srpnju 1996. u Rimu je razlučeno i svjedi kongres oženjenih svećenika, na kojemu je svih 400 delegata ponovo zabijeralo da celibat treba općinjavati, a ne obavezati. Ipak, nema izgleda da se uslovo bude usvojen ni za vrijeme, utoliko više što je broj svećenika u svijetu opet počeo rasti – ne među biskupima, nego među crkvenim i nadležno među žilima. Oženjeni sve-

ćenici tvrde da je to rezultat ekonomske razniosti, a ne izvornu – ali ne ispuštaju u tu usjeti svoje biskupe, od kojih su se posljednjih godina oženili samo dvojica, ne računajući Milinga.

Uostalom, nisu bez problema ni svećenici koji ne napuštaju Crkvu, ne žele zasnovati obitnu – i ipak imaju spolnu vezu. Neki su u lišni ispuštali svećenika koji je u zreloj dobi otkaz da je homoseksualac i koji od tada živi svoju spolnost i konjigih, i kao pravni, i kao kazni, i kao poslušnje. – Samo je uimajući široki slučaj homoseksualnih svećenika koji nisu mogli ili htjeli dalje potiskivati nagon. Daily Telegraph objavio je da u njemačkoj Katoličkoj crkvi vodi posebne pribavljice za muške koje odaju dijele od svećenika. Ono doljeva umjesto je ekonomski i politički pomoći, a zaručni udjeljavaju javno obznaniti svoj položaj. Od 15 sula najmanje 10 ih je stalno potpuno – svjedoče je taj list.

Već su poprilično pisali o problemima svećenika

**Ima li istine u
Sali bračkog župnika koji je rekao: "Mi vjerojatno nećemo doživjeti dokinuće celibata, ali naša djeca valjda hoće" ili u pakosnim dosjetkama kako celibat neće biti ukinut dok o tome odlučuju stari biskupi**

Katolički nadbiskup rapper Emanuel Milingo i dosad je izjavio sažaban, a golem je broj anonimnih svećenika koji su u lišni napustili to svoje zvanje

ka koji su se odučili celibata, osuili ako nisu stili nikako drugo obrazovanje osim tehniškoga. Manje se pisalo – ali zbog drugih razloga – koliko sama Crkva gubi celibatima. Uostalom, malo su oko koje imne toliko potpunoja mišljenja i snala koja tema tako često izlazi ponovo na površinu. Ne samo u Italima, poput onoga bračkog župnika koji je rekao: "Mi vjerojatno nećemo doživjeti dokinuće celibata, ali naša djeca valjda hoće", ili u pakosnim dosjetkama kako celibat neće biti ukinut dok o tome odlučuju stari biskupi i kardinali, za koje je već prekršio. I rebično misli svećenici ukinuti celibat, ali misli djeca valjda hoće. Postoji tu i element žrtve: poznati naš frazica: konventualna na jednoj je tribini isključno kako je u seli imao izražiti sklonost prema ženi pa je Boga priuio na žrtvu neku do daga mo je Boga naselio stila. Pomniti deliktna celibat upotrebljavaju na tri sta

ima i katolički crkva u kojima se tradicionalno radi tek oženjeni mužikari, ali im se suprotstavljaju drugi koji kažu da upravo zato te crkve ne napreduju kao Katolička crkva rinskog obnosa, u koju je celibat obavezao. Problem je složen, osobito više što se ni u drugim kršćanskim crkvama svedeset ne ženo. Međutim, onje se u načelu zadržaju veći oženjeni ljudi. Svećenici istovak obreda – pravoslavni li grkokatolički – jednom obznanjeno ne smiju se više ženi. Što? U pravoslavlju crkvenim sve biskupke tejačkajke, molitvenike i više dužnosti rezervirano su statio za monihe, dakle one koji se i sami pridržavaju celibata. Srpska pravoslavna crkva je prije desetak godina ukidala monastir, doći paupjeva da se zadržati onaj tko se zadržati tek kao udovac.

U Katoličkoj crkvi zabijaju se ukidanjem obveze bezolovno ne prestaju već dinstupcima, ali crkveni magistrari, počev od Pape, uskraju i obitnu tog načina. Dade, Ivan Pavao II. viderstvo je

spomenu da je svećenici celibat norme koju je Crkva u jednom trenutku uvela (od 12 imovnih svećenika obijeno ih je bilo 11), pa je u jednom umniku moći iskupati – ali ne sva. Oženjeni da je leas uzro uvaženo za apostolske kaže da brak ni je bitan zapreka za rešajati.

Celibatom se bavilo više zasjedanja Biskupsko sinode u posljednjih dvadesetak godina – a to znači da ta tema naučala u Rimu narodu, barem toliko da imajni da predstavnika apostolskih nasljednika osjeća potrebu da o njima govori iako su glavno imne širokije nasljedno.

Napokon, spomeni član manifestacije negana za održavanjem vjele, dakle primordijalno transsencendence imantentne čak i anaboli, a neokmi stalenjima i u ovom slučaju, radikaliziran svorećenik, može biti poštena, može biti predložena – ali ne može biti dokinuta. Legitimo je da se o riječi govori – a žuljeno je ako ja se spominje samo kao izjavu sažaban. Na, kad je riječ o tome, tu teima trivna da pokrenu povesicima ljudi i Crkve. Ali toliko trebalo da o tome ne pokušavaju drugi – dakle ne razluče se sloba.

* Svaki peti svećenik prekršio je zavjet celibata, što ukazuje na sve veću mogućnost da ga Crkva i ukinu – kako ga je i donijela. "MAGAZIN", - Rim, od Inoslava Beškara.

POVIJEST CELIBATA

Povijest celibata

I. st. - Sv. Petar, Shimon bar Jona, prvi papa rimske tradicije, bio je oženjen; II-III. st. - Gnostici tvrde da Bogu pripadaju duhovni, a Sotoni materijalni aspekti, te da ne može biti savršena oženjena osoba - ali su mnogi svećenici i dalje oženjeni; 306. - Sabor u Elviru (Hispanija) odlučuje: svećenik koji spava sa ženom noć prije mise - gubi red; 325. - Opći sabor u Nikeji odlučuje da se zaređeni svećenik ne smije ženiti; 385. - Papa Siricije ostavio ženu poslije izbora za papu; 401. - Sv. Augustin: čovjeku ništa ne korumpira duh kao žensko milovanje; 567. - Drugi sabor u Toursu određuje da klerik zatečen u krevetu sa ženom biva izopćen i sveden na laički status; 580. - Papa Pelagije II. ne ometa oženjene sve dok oni ne diraju crkveni imutak u korist supruge ili djece; 590. - Papa Grgur Veliki smatra da je spolna žudnja grešna po sebi; VIII. st. - Sv. Bonifacije izvješćuje papu da u Njemačkoj gotovo nema svećenika ili biskupa u celibatu; 836. - Sabor u Aachenu osuđuje abortuse u samostanima; 1045. - Papa Bonifacije IX. oslobađa sam sebe celibata; 1074. - Papa Grgur VII: prije ređenja svećenik mora biti u celibatu; 1095. - Papa Urban II. naredio da se supruge svećenika prodaju u ropstvo; 1123. - Papa Kalikst II. odredio da su brakovi svećenika nevaljali; 1930. - Papa Pio XI. tvrdi da seks može biti dobar i svet; 1951. - Papa Pio XII. zaređio oženjenoga luteranskog pastora; 1962. - Papa Ivan XXIII ustrvrdio da je brak po svetosti ravan djevičanstvu; 1980. - Oženjeni anglikanski pastori primljeni u Katoličku crkvu i zaređeni kao svećenici u SAD-u; 1994. - Oženjeni anglikanski pastori primljeni u Katoličku crkvu i zaređeni kao svećenici u Velikoj Britaniji

Oženjeni pape

Sv. Petar apostol (30. - 65.) Sv. Feliks III. (483. - 492.; 2 djece) Sv. Hormizda (514. - 523.; 1 sin) Sv. Silver (536. - 537.) Hadrijan II. (867. - 872.; 1 kći) Klement IV. (1265. - 1268.; 2 kćeri) Feliks V. (1439. - 1449.; 1 sin)

Pape djeca drugog pape ili svećenika

Sv. Damaz I. - sin sv. Lovre; Sv. Inocent I. - sin Anastazija I; Bonifacije - sin svećenika; Sv. Feliks - sin svećenika; Anastazija II. - sin svećenika; Sv. Agapit I. - sin svećenika; Sv. Silverije - sin sv. Hormizda pape; Diodat - sin svećenika; Bonifacije VI. - sin biskupa Hadrijana; Ivan XI. - sin pape Sergija III; Ivan XV. - sin svećenika

Pape koji su imali izvanbračnu djecu

Inocent VIII. - nekoliko; Aleksandar VI. - četvero; Julije II. - tri kćeri; Pavao III. - tri sina i kći; Pio IV. - tri sina; Grgur XIII. sin

* I pape su se ženili i imali (van)bračnu djecu.
"MAGAZIN", isto

LUKRECIJA, VANBRAČNA PAPINA KĆI

Lukrecija - igračka u rukama svog oca

Lukreciju Bordiniju (Lucrezia Borgia), vojvotkinju od Ferare, neki smatraju najvećom svjetskom trovačicom u historiji, no valja reći da nije malo ni onih koji negiraju tu njenu navodnu krvože-

dnost. Bila je ne samo lijepa, već i kulturna i duhovita žena, koja je na svom dvoru okupljala čuvene pjesnike, naučnike i umjetnike onoga vremena.

Služeći se njome u svojoj političkoj igri, papa Aleksandar Sesti, čija je bila vanbračna kćerka, je udaje najprije za grofa od Pezare. Kad mu je ta veza postala smetnjom, raskinuo ju je i Lukreciju udao za Alfonsa Aragonskog, kojeg je, kad se politička situacija ponovo promijenila, ubio njen brat Cezare.

Pošto je i taj brak poništio, otac ju je vjenčao s Alfonsom d'Este, vojvodom od Ferare.

Lukrecija je rođena na današnji dan, 18. aprila 1480. godine, a umrla 1519. godine.

* Zbog političke vlasti na zemlji "sve je dopušteno"
DNEVNI AVAZ, 18. 04.2002.god.

Svećenička ljubavna bajka **Ugo Moreto postat će otac**

Prošlog ljeta odlučio je napustiti vatikansku tv stanicu,
a u novebmbru je skinuo svećeničku odoru i
najavio kako se želi vjenčati

Treći slučaj svećenika koji je zbog ljubavi prekinuo celibat ovih dana izbio u javnost, a tiče se bivšeg direktora vatikanske TV Uga Moreta. On je skinuo

svećeničku odjeću i živi sa 34-godišnjom novinarkom B. B., koja je u trećem mjesecu trudnoće, a uskoro se namjeravaju i vjenčati.

Ugo Moreto rođen 1956. u San Martinu di Lupari pokraj Padove (sada živi u predgrađu Milana), postao je 1997. godine direktor TV Vatikana ili, kako su ga zvali, Papiin tv menadžer.

Prošlog ljeta Ugo Moreto odlučio je napustiti vatikansku tv stanicu, a u novebmbru je skinuo svećeničku odoru i najavio kako se želi vjenčati. No, osim ljubavi, u toj se priči isprepliće i karijera bivšeg tv menadžera, koja je, čini se, neslavno završila jer nije uspio provesti svoj projekt nazvan TV beyond 2000, koji je predvidio spajanje svih televizija svijeta.

Svećenici se zaljubljuju

* Ljubav i karijera jača od svećeničkog zanimanja
DNEVNI AVAZ, 02. 03.2002.god.

Boston: Demonstranti zahtijevaju da se kardinal Lo povuče

(AP)

Skandali sa seksualnim zlostavljanjem djece Kardinal Lo odbija da se povuče

Nakon što je osumnjičen da je štitio svećenike optužene za seksualno zlostavljanje djece te da ih nije maknuo s poslova koji su im omogućavali kontakt s djecom, američki kardinal Bernard Lo našao se pod žestokim pritiskom da se povuče sa svog položaja.

Bostonski kardinal otkrio je da je u posljednjih nekoliko dana tajno otpuštao u Vatikan da od pape Ivana Pavla Drugog, ali i drugih katoličkih svećenika, "zatraži savjet".

Lo: Bio u tajnoj posjeti

Sedamdesetogodišnji Lo rekao je prošle sedmice da nema namjeru dati ostavku niti se povući sa svog mjesta, niti je dao naslutiti da bi ikakav razgovor s Vatikanom ili Papom mogao utjecati na njegovu odluku.

Iduće sedmice, 13 američkih kardinala putuje u Vatikan na hitan sastanak s Papom kako bi raspravili krizu u američkoj katoličkoj crkvi. U najavi sastanka, Vatikan je saopćio da je njegov cilj povratiti sigurnost i povjerenje u svećenike.

* Narod i Kardinal nisu na istim "talasima"

DNEVNI AVAZ, 18. 04.2002.god.

PROBLEMI BISKUPA KOMISKEJA

globus

Dnevni avaz, petak
7 aprila 2002.

17

Skandal potresa Vatikan

Papa prihvatio ostavku
biskupa Komiskeja

Irski biskup treći je po redu visoki katolički svećenik ovog ranga koji je odstupio sa dužnosti nakon što je Crkvu pogodio seks skandal

Papa Ivan Pavao Drugi prihvatio je jučer ostavku irskog biskupa Brendana Komiskeja, objavili su mediji jučer.

Irski biskup treći je po redu visoki katolički svećenik ovog ranga koji je odstupio sa dužnosti nakon što je Crkvu pogodio seks skandal. Komiskej, star 66 godina, prethodno je izjavio da se javno izvinjava što nije uradio dovoljno da se preduprije izbijanje skandala.

Talas ostavki

On je već treći biskup koji je morao odstupiti sa dužnosti u zadnjih godinu dana.

Prema sopćenju irske katoličke crkve, biskupa će naslijediti njegov kolega James Velš. Vatikan u najavu nije komentirao.

Biskup Komiskej objavljuje podnošenje ostavke

Iznenadna optužba

Iznenadni veliki obrat desio se u Sjedinjenim Državama kada je obojica koji se tvrdilo da su je iznenađeno nadbiskup, kalifornijski. Rodger Mahon izjavio da to nije istina.

On me nikada nije ni pristom dotakao, kazala je žena čije se ime ne navodi. Ona je u intervjuu Associated Pressu dodala da se ne može sjetiti svih detalja njezina što se desilo 1970. godine.

Ne doprjavljajući da joj se koristi ime, ona je kazala da je svojevremeno pokušala prijaviti da joj je neko ukrad donji veš i da je, kada se probudila vidjela svećenika Mahonja u njenoj blizini, ali da se detalja ne može prisjetiti.

Isam je nadbiskup prije nekoliko dana negirao optužbe koje ga terete da je prije 32 godine seksualno iskoristio jednu studenticu.

Mahon: Nedokazane optužbe

Najnoviji seks skandal biskupa je u Irskoj nakon što je BBC emitirao dokumentarni program o seksualnim ispadima svećenika Sona Fortuna. Ovaj svećenik izvršio je samoubojstvo 1999. godine nakon što se suočio sa optužbama da je skoro dvije decenije seksualno napadao dječake. On je trebao odgovarati po 66 tačaka optužnice.

Istraga Vlade

Komisijoj će, nakon razrješenja, ostati u svećeničkoj odori, a irska je crkva jučer izlala do sada najduže javno izvinjenje papsvi od 1994. godine, kada su u javnosti izšli prvi novinski tekstovi i emisije o pedofiliji među njenim svećenicima.

Irska vlada objavila je da je imenovala posebnog advokata koji će istražiti optužbe javnosti da je crkva zatajkala pedofiliju i druge slučajeve seksualnih napada među svojim svećenicima.

Nakon skandala sa pedofilijom

Najmanje 16 svećenika izvršilo samoubistvo

Samoubistvo je rijetkost među svećenicima i Crkva ga smatra grijehom, iako u moderna vremena pokazuje više razumijevanja

Najmanje 16 katoličkih svećenika optuženih za seksualno zlostavljanje djece, među kojima i 12 iz Sjedinjenih Država, počinilo je samoubistva od 1986. godine, javljaju agencije pozivajući se na novinske izvještaje.

Taj broj je uspostavljen u istrazi izvršenoj nakon samoubistva od 4. aprila velečasnog Dona Runija, svećenika katoličke djece za koji je bio suočen s optužbama da je navodno seksualno zlostavljao jedno dijete.

Samoubistvo je rijetkost među svećenicima i Crkva ga smatra grijehom, iako u moderna vremena Crkva pokazuje više razumijevanja za depresivna stanja.

- Zamislite da ste svećenik. Ljudi vas smatraju učiteljem, edukatorom, kao nekoga ko prenosi moralnu tradiciju s generacije na generaciju. Sada ste ja-

Kardinal Bernard Lou poziva svećenike na primjereno ponašanje

vno izloženi kao neko ko zlostavlja djecu. Kako da se izbavite? Vaš čitav identitet je razoren. Stid se može prevazići, ali tek nekoliko opcija vam je na raspo-

laganju - izjavio je Kalman Kaplan, profesor psihologije na Univerzitetu Vejn Stejt u Detroitu, koji se bavi fenomenom samoubistva.

* Bolje spriječiti nego liječiti, a samoubistvo nije lijek.

DNEVNI AVAZ, 28.05.2002.god.

KOMPJUTERSKA GRAFIKA

Kako je izgledao Isus

MANČESTER (BHP) - Lice tamnopuslog muškarca grubih crta i kratke brade i kose u potpunosti je suprotnosti s tradicionalnim prikazom Krista kao plavookog i dugokosog čovjeka. Isusovo lice rekonstruirali su na BBC uz pomoć kompjuterske tehnologije u novoj dokumentarnoj seriji o njegovu životu i smrti.

Autori serijala "Sin Božji" kažu da je to dosad najtačniji prikaz Isusa. Lice je prema lubanji Židova iz 1. stoljeća rekonstruirao Richard Neave, forenzičar na Sveučilištu Manchester, služeći se kompjuterskom grafikom koja je upotrijebljena i u seriji "Šetnja s dinosaurima". Freske iz sirijskih sinagoga u 2. stoljeću pokazuju da su Židovi toga doba nosili kratku kosu i podrezane brade kao i većina stanovnika Rimskog carstva.

Režiser Jean Claude Bragard naglašava kako u jednoj poslanici Korinćanima sv. Pavao kaže da je sramota za muškarce nositi dugu kosu. "To Pavao nikad ne bi rekao da je Isus imao dugu kosu", kaže redatelj.

Trodijelna serija pokušava dati povijesni prikaz Isusova

(Foto Reuters)

života, a osim njegova izgleda, propituje i druge biblijske navode, ali autori su se trudili da ne povrijede ničije vjerske osjećaje.

Tako serija ispituje različita objašnjenja za čuda koja su se događala u Isusovu životu: naprimjer, čudesno uskrснуće može se objasniti tako da Isus zapravo nije umro, nego je anesteziran mandragorinim korijenom. Patozi će, pak, pokazati da krvavi znoj kojim se Isus znojio na križu nije samo metafora, nego je doista moguće da se ljudi pod iznimnim stresom krvavo znoje. To je uočeno kod osuđenika na smrt u Sjedinjenim Državama.

*Možda bi trebao biti naslov: "Kako bi mogao da izgleda Isus, ali u svakom slučaju islamsko učenje negira bilo kakvu sliku ili fotografiju bilo kojeg Allahovog poslanika.

OSLOBODENJE, 29.03.2001. god.

SLIKE GLUMACA I GLUMICA U BIBLIJI

show biz

Dnevni avaz, utork
25. june 2001

41

Biblija u novom rihu, sa poznatim modelima

Slike modnih fotografa

Skupina švedskih izdavača pripremila je za izlazak knjige Starog zavjeta, štampanu u stilu magazina s fotografijama vodećih svjetskih modela.

Nova "Illuminirana Biblija" sadržat će izvorni tekst, ali slike će zamijeniti snimke modnih fotografa. Adama i

portretirat će dečko Pamiel Anderson Markus Sekeuberg i Klaudija Šiler. Tako došjerana Biblija u knjižare će stići do kraja ove godine. - Većina modela bit će odjevena, ali bit će i

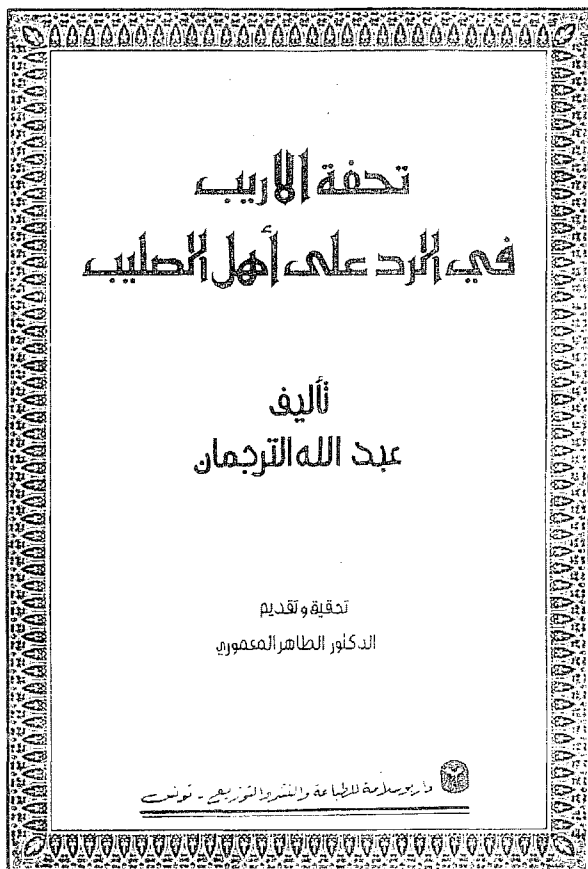
nešto golotinje jer želimo iskoristiti senzualnost Biblije, kažu izdavači koji računaju da će Sveto pismo tako lakše doprijeti do mladih.

Šiler:
Portretirat
će Evu u
novom
izdanju Biblije

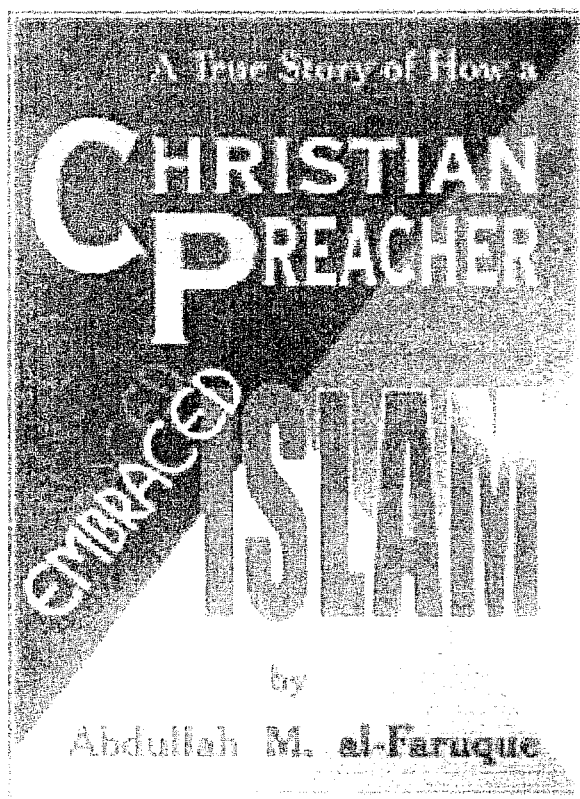

* Illuminirana Biblija bi trebala doći do omladine kako bi je čitali, uz najavu da bi u njoj moglo biti i golotinje, čime bi se poboljšala čitanost. Čudno, zaista čudno, ali nas od njih više ništa ne iznenađuje.

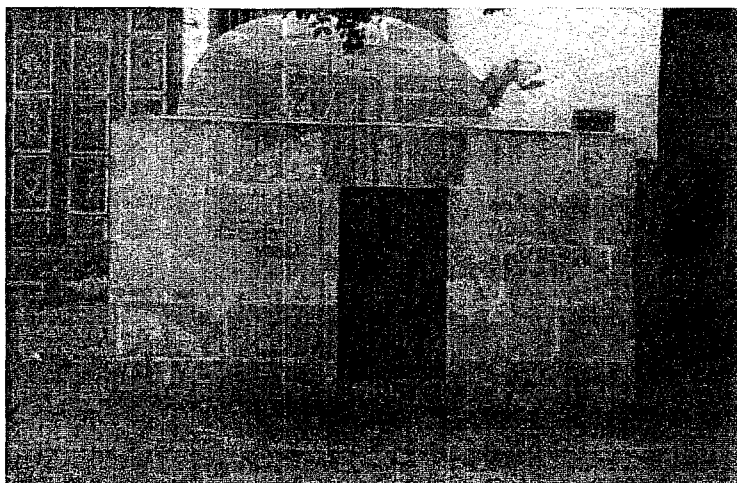
DNEVNI AVAZ, 26. 06.2001.god.

* Faksimil naslovne stranice na arapskom jeziku od Abdullaha Et-terdžumana.

* Faksimil naslovne stranice na engleskom jeziku od
Abdullaha M. el-Faruqa.

* Kabur - turbe Abdullaha Et-terdžumana, koji je umro u Tunisu. Godine 1986. španska vlada je preko svoje ambasade izvršila renoviranje pomenutog turbeta.

Izvori i literatura

1. Kur'an s.š.
2. Hadis
3. Biblija, Novi Zavjet
4. Danilo i otkrovenje - Urij Smit, Biblioteka Vesnik, Beograd 1979. god.
5. Dječija Biblija - Borislav Arapović i Vera Mattelmaki, Biskupska konferencija BiH 1975. god. Grafički zavod Hrvatske, Zagreb
6. Jevreji - Nebojša Glišić, Književne novine, Beograd
7. Naša vjera - Dr. Ivan Pavić, Nadbiskupski Ordinarijat, Rijeka, 1973. god.
8. Peto Evanđelje - Josip Vrana, Biblioteka znanstvenih radova, Zagreb 1981. god.

Sadržaj

Predgovor priređivača.....	5
Uvod priređivača.....	9
Kurʻanski citati koji govore o slobodi u izboru vjere.....	11
Izbor kurʻanskih ajeta koji govore o islamu.....	13
Hadisi o prihvatanju islama.....	19
Uvod.....	23
Prvi dio.....	29
Drugi dio.....	39
Iz biografije vladara pravovjernih, Ebu Farisa, Allah Uzvišeni ga pomogao	45
Treći dio.....	51
Prvo poglavlje.....	55
Drugo poglavlje.....	61
O podjeljenosti kršćana.....	61
Treće poglavlje.....	65
Prvo pravilo.....	65
Krštenje i njegova svojstva.....	65
Drugo pravilo.....	68
Vjerovanje u trojstvo.....	68
Treće pravilo.....	71
Vjerovanje u božansku vezu Isusa.....	71
Četvrto pravilo.....	75
Vjerovanje u pričest i njegov opis.....	75

Peto pravilo.....	78
Vjerovanje u ispovijed svećeniku.....	78
Četvrto poglavlje.....	81
O kršćanskoj dogmi.....	81
Peto poglavlje.....	85
O kršćanskoj ideologiji koju moraju poznavati mladi....	85
Šesto poglavlje.....	93
O razilaženju četverice autora Evandjelja.....	93
Sedmo poglavlje.....	101
O lažima koje pripisuju Isau a.s.....	101
Osmo poglavlje.....	107
O napadima kršćana na muslimane.....	107
Deveto poglavlje.....	113
O potvrdi poslanstva Muhammeda a.s.....	113
Svećenici - misionari novijeg doba.....	121
Prilozi	155

RECENZIJA

Budući da me ova tema uvijek interesovala, te da sam se sa navedenim djelom susreo davnih sedamdesetih godina, kao student islamskog fakulteta u Bagdadu, sa zadovoljstvom sam se prihvatio uloge recenzenta uvaženom dr. Izetu Terziću. Za mene, naravno i za sve čitaoce, od posebnog je značaja dodatak ovome prijevodu, to je osvrt na deset značajnih ličnosti koje su prihvatile Islam desetinama i stotinama godina poslije Anselma Tormeda (Abdullaha Et-Terdžumana) a neki od njih u našem vremenu.

Mislim da je dr. Izet Terzić načeo jednu interesantnu, i za naše prilike veoma osjetljivu temu. Interesantnu, jer je proces traganja za Istinom trajan i vječit. U tom vječitom procesu, čovjek, pored znatiželje i interesa, ima sveto pravo da se opredjeli za put na kojem je našao Istinu. Osjetljivu, jer, napuštanje odnosno prihvatanje vjere i ubjeđenja, kod nas je uvijek praćeno određenim likovanjem, podozrenjem i tenzijama. Za tako nešto zaista ne postoje opravdanja. Realnosti treba mirno i otvoreno pogledati u oči. Prelasci na Islam su jedan kontinuirani svjetski fenomen. Taj fenomen na svjetskoj sceni prisutan je upravo danas, u vrijeme kada su napadi na Islam došli do punog izražaja! Možda baš zbog toga, fenomen prelaska na Islam, civilizacijski, sociološki, kulturološki, psihološki, pa i politički, treba analizirati i objasniti. U tom smislu, ova knjiga dr. Izeta Terzića predstavlja značajan korak i doprinos. Mislim da i namjere autora teže tom cilju.

mr. Salih Čolaković

CIP - Katalogizacija u publikaciji
Nacionalna i univerzitetska biblioteka
Bosne i Hercegovine, Sarajevo

262 . 14 : 297 .]

et - TERDŽUMAN, Abdullah

Svećenikov put u islam / Abdullah et-Terdžuman
; [preveo i priredio Izet Terzić] . - Mostar :
Medžlis IZ, 2002. 182 str. : faks. ; 20 cm

Izv. stv. nasl. na arap. jeziku

ISBN 9958-9627-1-3

COBISS/BiH-ID 11360774

Rješenjem Ministarstva obrazovanja, nauke, kulture i sporta F
BiH br. 02-15-416/02 od 22.10.2002. godine, a u skladu sa
Zakonom o porezu na promet proizvoda i usluga, Službeni novine
br. 6/95, 25/97, 13/00, 36/00, 54/00 i 22/01 a na temelju članka
19. tačka 10. ovaj proizvod je oslobođen poreza na promet.
